РОМАН ЈЕ ПОСВЕЋЕН СВОЈ ДЕЦИ КОЈА СУ МЕ ЧИСТОГА СРЦА И СА ПУНО ПОВЕРЕЊА ПРИХВАТАЛА И ДЕЛИЛА ЉУБАВ У СВОМ ОДРАСТАЊУ. СА ЦИЉЕМ ДА ПОДСТАКНЕ МАШТУ И ПРОБУДИ СЕЋАЊЕ НА БЕЗБРИЖНОСТ И ЛЕПОТУ ДЕТИЊСТВА.

ISBN xxxxxxxxxxxx

9 788689 185553

МАЂИОНИЧАР Душко Милосављевић

Душко Милосављевић

М А Ђ И О Н И Ч А Р

Прво издање 2017.

Душко Милосављевић

М А Ђ И О Н И Ч А Р

Издавач

Народна библиотека „Стеван Сремац”
Ниш

За издавача
Соња Шуковић

Рецензент

Проф.др Миливоје Р Јовановић

Ликовно – графичка опрема

Ана Ранђеловић

Прво издање 2017.

Тираж 300

Штампа

Штампарија ,,Свен “

Ниш, Стојана Новаковића 10

На познатом и племенитом путу
(О бајковитом роману за децу МАЂИОНИЧАР,
Душка Милосављевића)

Када се у време српског романтизма почела да издваја књижевност за децу као оргинална и самостална књижевна продукција са својом поетиком, својим жанровима и пре свега својом читалачком публиком, имала је у својим почецима много дидактике, наравоученија, преке потребе да се буде изнад детета као његов неприкосновени свезнајући водич кроз садашњи и будући живот.

У то време које су окупиле последње деценије деветнаестог века, међу писцима за децу било је највише педагошких радника, најчешће учитеља, који су, зарад дневних интереса у свом послу, посезали за пером и литерарно уобличавали све садржаје дечјег живота и свега што је могло да им буде занимљиво и то представљали у две боје светло и тамно, добро и лоше, похвално и кажњиво.

Таква подела, коју пре свих промовише народна бајка, остала је до данашњег дана образац за углед у скоро свим жанровима књижевности за децу.

Има данас много писаца за децу и много довијања да се допадну деци, да буду занимљиви, маштовити, савремени и актуелни. Има у тој продукцији и наслова и садржаја који немају

додира са дечјим светом, са дечјим интересовањима, маштањима, сновима. Има у тој маси много нон-сенса који се угурава у свет дечјег интересовања, али срећом, деца га препознавају као непожељног уљеза и опиру му се.

Због свега поменутог и зарад одбране правих вредности књижевности за децу прихватио сам да у рукопису читам бајковити роман за децу МАЂИОНОЧАР кога је изнедрио искусни нишки учитељ Душко Милосављевић. Искрено задовољан овом бајковитом причом прихватио сам се да о њој напишем свој суд и приближим је њеним будућим читаоцима.

Душко Милосављевић је успешно испричао причу о бајковитој авантури двојице дечака који су из уличица своје паланке утрчали у свет фантазије и маште која своје темеље има у српском фолклору, у народном веровању, у нашој демонологији у којој живе виле, аждаје, вештице, вукодлаци, псоглави, дивови патуљци...

Писцу је тај зачарани простор у коме има више фантастичних бића но људи, добро познат и драг, па ће кроз свој сан испричати читаоцима ову причу која се зналачки одмотава паперјастим језиком наших родитеља када су нас чашћвали гозбом приповедања бајки.

Главни јунаци ове бајковите прозе су дечаци Милош и Дарко у узрасту дванаест-тринаест година. Отреситији је и маштовитији Милош који машта да постане мађионочар и већ вежба мађионичарске трикове из књиге коју му је поклонио ујак. А када је у њихов градић дошао да гостује прави мађионичар Милошу се осмехнула срећа. Одмах је отрчао мађионичару, представио се и већ у другој представи постао његов помоћник. У том трнутку врата фантастичног света за њега су се широм отворила.

У процесу фантазирања у Милошу се у почетку рђају же-

ље и одвијају догађаји који ударају у баријере реалности. Таква је сцена пожара у позоришту после друге представе, коју је нехатно изазвао мађионичар Мерлин. Мађионичар је одведен у болницу, а његове преостале ствари Милош је са Дарком однео у очеву шупу. Кад су без дозволе отворили мађионичаров сандук почела је њихова авантура са бићима оностраног света. Неочекивано и волшебно но крај њих се створио Мерлин и опоменуо их: ,,Упали сте у земљу опсена и чаролија. Покушаћу да вам помогнем и заштитим. Чека нас дуг пут и много опасности. Видећете много страшних ствари и бића. Сузбијте страх јер ће он бити ваш највећи непријатељ.“

И авантура је почела.

Мерлин их води у неку далеку шуму у колибу код баба Стане, траварице и племените жене која живи у шуми сама са својим козама. Милош и Дарко јој помажу око коза до оног тренутка када је Дарка уграбила баба Јага и однела га у свој мрачни камени замак на врху далеке планине. Она зна да ће Милош доћи да избави друга па се спрема да га ухвати и скува у лонцу. Милош креће да спаси друга и на том путу наилази на воденјака који га држи у ропству са намером да га ожени својом ћерком, правом ругобом.

Ово је окосница бајковите приче која надаље меандрира кроз бројне перипетије у оностраном свету, до свог коначног и срећног краја када се дечаци враћају кућама.

Радња ове савремене бајке, опет као у народној бајци, одвија се у димензионално изузетним просторима, изузетно великим или изузетно малим. Када се спасио од ропства Милош је кренуо у потрагу за својим другом да данима хода кроз густу шуму, да се провлачи кроз теснаце, спава у малим удубљењима стена, што потврђује да простор у приповедању има своју улогу у грађењу сижеа, активно делујући на крајњи

исход догађаја.

Бајковита прича МАЋИОНИЧАР у основи је заснована на чудесном. Чуда која се појављују не изненађују. Доживљавају се као да су најављена и очекивана. Стојећи на познатој матрици народне бајке, главни јунак, дечак Милош, бори се за неки узвишен људски идеал. Конкретно, он је изабран од судбине да буде борац против зла, ма где се оно појављивало и ма какве размере имало.

И у овој бајци, као и у народној, главни јунак добија помоћ типског помагача. Помоћ је директна или индиректна посредством магичног предмета. Ту помоћ треба заслужити пре свега својим добрим и племенитим срцем. Тако је Милош научио немушти језик, односно језик животиња и птица, његови пријатељи и помагачи постале су змије, вукови, али и виле, посебно најмлађа и најлепша Звездана која му је увек у близини и на помоћи и у коју се Милош искрено и стидљиво заљубио.

Држећи се значења народне бајке, писац је ову своју бајковиту причу такође лишио претензије на истинитост. Њена је сврха да забави.

Знајући да се оно о чему читају никада стварно није догодило, читаоци свесно прихватају сва описана чудеса као неку врсту чаролије која их преноси у свет маште, надања и жеља.

Има, међутим, у овом приповедању и много реалистичких слика која ће и деца читаоци лако препознати. Милошево паљење ватре или припремање постеље у шуми, везивање чвора на конопцу, елементи су који овде стоје као преписани из неког приручника за данашње извиђаче. Тако се у приповедању писац ни у једном тренутку не удаљава у потпуности изван хоризонта реалног живота.

Таквој реалистичности доприносе и фолклорни говорни изрази као што су: У страху су велике очи али мало виде, или

Ако у води видиш свој лик можеш је слободно пити. Занимљиво је да писац и у конструкцији дијалога примењује структуру и ритам савременог колоквијалног говора деце.

Све то има за циљ да причу приближи читаоцима и да проповедање учини занимљивим и динамичним.

На крају, овај бајковити роман за децу Душка Милосављевића, по својој пуноћи визуелних доживљаја, по дискретној парадоксалној нити обавијеној око фантастичне централне приче, потврда је стваралачке сигурности да се не склизне у неразговетно, претерано, неухватљиво.

Због свега реченог, ова бајка би убрзо требало да буде књига на радост читалачке публике која је већ пресита несувисле фантастике и неестетских творевина које се самозвано шепуре у простору књижности за децу.

Проф. др Миливоје Р Јовановић

М А Ђ И О Н И Ч А Р

Представа је била одлична и публика је то стално доказивала бурним аплаузима. Милош је седео као омађијан. Није могао да верује у оно што се догађало на бини. Мађионичареви трикови били су тако стварни да је све то личило на велику магију. Дворана је почела да се празни, а он је и даље седео пренесен у неки имагинарни свет. Из тог стања прену га промукли глас и чврст стисак на рамену.

-Дечко пробуди се, готово је.

-Милош погледа човека пред собом и препознаде у њему мађионичара.

-Јеси ли добро?

-Да господине, добро ми је. Ваши трикови су феноменални. Знам много трикова али о овоме могу само да сањам.

-Зар си и ти мађионичар? Сувише си млад за то.

-Можда ви тако мислите али вежбам већ три године.

-Имаш неког учитеља?

-Не, ујак ми је за осми рођендан поклонио књигу трикова, учим из ње.

-Добар си ти дечак, али сам вечерас уморан. Дођи сутра пре подне, показаћеш ми шта умеш.

Од превелике радости трчао је према кући, поскакујући и испуштајући неке необичне гласове. Улетевши кроз улазна врата утрча у салон вичући:

-Мама, мама!

Родитељи су га запрепашћено гледали.

-Шта се догодило сине? - упита мајка.

Милош је хватао ваздух дишући дубоко. Онда се стровалио у фотељу и сав знојав и зајапурен у лицу поче да прича.

-Догодила се страшна ствар.

-Да неко није страдао? упаде отац.

-Ма не, мађионичар ме је позвао да дођем сутра и покажем му шта знам.

-Одлично сине, то је баш лепо од њега - рече отац.

-Хајде сад смири се па у кревет, касно је.

Лежао је у кревету, а сан га никако није хватао. Покушавао је, као увек када није могао да заспи, да у сенкама које је улично светло стварало на зиду и плафону препознаје облике, али му то сада није било забавно. Окретао се тражећи згодан положај и већ је згужвана постељина почела да га жуља. Успавао се тек када је почело да свиће.

Из сна га је тргао глас најбољег друга и првог комшије Дарка. Стајао је под прозором и звао га из свег гласа.

-Јеси ли ти луд? - упита сањиво Милош - Знаш ли колико је сати? - Узбунићеш цео комшилук.

-Па знам. Већ је десет и сви су већ одавно будни ленштино.

-Десет! - узвикну Милош и истог тренутка се расани. Морам да пожурим.

-Наравно да мораш, друштво се већ одавно окупило, само ти касниш.

-Извини али сад не могу на фудбал, имам нешто врло важно.

-Опа, човек је у неком бизнису!

Милош пречу Даркову опаску и отрча у купатило. Иако је устајање и спремање увек дуго трајало, овога пута био је спреман веома брзо. Провукао се поред кухиње да га мајка не види. Знао је да га без доручка неће пустити да изађе. Отвори прозор и извуче се нечујно из куће.

Пут до позоришне дворане чинио му се веома дуг. На улазним вратима пресрете га стари чика Јова, старац задужен да чисти позориште. У ствари то и није било право позориште. Била је то обична велика дворана са бином и доста дрвених клупа за публику. Додуше имала је и две просторије у којима су уметници могли да се пресвуку и припреме за наступ.

-Где си се упутио Милоше? - упита га чика Јова.

-Синоћ ме је позвао мађионичар да дођем, - одговори Милош.

-Шта ћеш му па ти? - прогунђа Јова. Иди у гардеробу, тамо је.

Милош протрча поред старца, скакућући прође кроз салу и покуца на врата.

-Слободно,уђи дечаче!

-Откуд зна да сам ја? - изненађено помисли у себи.

Соба је била прилично мала. Изгледала је неуредно и доста скучено, пуна неких кутија и сандука који су личили на оне у којима су некада девојке чувале своју девојачку спрему, или богати људи под кључем чували вредне ствари и новац.

-Седи дечко. Ниси ми рекао како се зовеш, у ствари и не мораш. Ја сам Мерлин, а ти си вероватно Милош.

Милош је буљио у њега зачуђено. Као Мерлин чаробњак из средњег века. Како ми зна име?

Као да му је читао мисли Мерлин га упита:

-Зашто си збуњен? Нисам ја онај Мерлин чаробњак, то ми је само уметничко име, а и чуо сам како те је назвао онај чикица. Знаш у нашем послу мораш све да видиш, све да чујеш, не сме ништа да ти промакне. Него да видим, шта знаш.

Милош је из кесе извукао реквизите које је понео са собом и зачудо без икакве треме, као да то изводи пред другарима, извео све своје најбоље трикове.

-Добар си, заиста добар. Знаш, веома си спретан за своје године. Као да си рођен за ово. Поразговарао бих са твојим родитељима. Да ли би волео да учествујеш у мојим представама док траје распуст?

Милош га је гледао отворених устију. Није могао да поверује у оно што је чуо.

-Затвори уста колега, прогутаћеш муву - нашели се Мерлин. Хајде сад иди кући и замоли родитеље да ме приме поподне.

Све је ово било као неки сан. Није могао да поверује да је ово стварност и да се то њему управо догађа. Бојао се само како

ће родитељи реаговати. Да ли ће му дозволити да остатак лета проведе са овим за њега још увек непознатим човеком. Отац је био веома строг човек. Била је то реткост да попусти и удовољи нечему. Много пута је кажњен за неке ситне грешке. Морао би да остане у кући, да очисти двориште и одради многе друге послове. Са зебњом је ушао у кућу. Отац је седео у фотељи са новинама у рукама и мрко га погледа када се појавио на вратима салона.

-Где си ти до сада?

Милош је стајао ћутећи погнуте главе. Премишљао је како да оцу најави мађионичареву посету.

-Знаш ли да је време ручку прошло?-настави отац. Мајка ми каже да си изјурио без доручка. Е, бога ми сада ћеш остати и без ручка. Ми смо породица, а породица заједно седа за сто. Право у собу, а ти немој ни да помислиш да му носиш храну! - обрати се отац мајци. Нека чека вечеру.

Милош је и даље немо стајао пред оцем. Онда се одлучи и једва чујно проговори:

-Био сам у позоришту и мађионичар је рекао да ће да вас посети поподне.

-Баш добро, боље да дође овде него да га ја тражим по граду. Морам да му објасним две-три ствари.

-Улазећи у своју собу стрепео је од поподневног сусрета оца и мађионичара. Знао је да кад отац плане увек буду велики проблеми.

Из дворишта се зачуо познати звиждук којим је Дарко најављивао свој долазак. Милош отрча до прозора.

-Слушај, не могу да изађем.

-Па и не мораш, дођи ћу ја горе.

-Немој сада, отац је много љут.

-Шта си сад опет забрљао? Стижем преко гране.

Дарко се врло вешто попе на дрво крај куће и заљуљавши се на грани ускочи кроз прозор у собу. Милош је причао све по реду док је Дарко са пажњом слушао.

-Па то је супер човече! узвикну одушевљено. Онда извади

чоколадицу из џепа:

-Узми, далеко је вечера.

Мађионичар је дошао пред сумрак. Као и што је очекивао разговор је започео веома бурно. Гласови су били повишени, а у тону се осећала очева намера да се свађа. Кроз десетак минута сви су викали у глас. Није се могло разумети ко коме говори и ко на кога виче, а онда се нагло све утишало.Тишина је изазивала још већу напетост код дечака.

-Да се нису потукли? Можда је неко рањен?- рече Дарко.

-Не лупетај - одговори Милош - хајдемо доле.

Тихо су се спуштали дрвеним степеницама које су повезивале приземље и спрат. Иако су лагано и опрезно ходали, степенице су шкрипале под њиховом тежином. На крају степеништа застадоше и ослушнуше. Чуо се тихи разговор. Зачуђени дечаци одлучише да уђу у салон. Отац и мађионичар су седели и врло пријатељски разговарали испијајући кафу и коњак.

-Уђите момци - рече отац. Видиш сине, овај фини господин и ја смо одлучили да остатак летњег распуста проведеш са њим као његов ученик и сарадник.

Милош је стајао и запрепашћено гледао оца. Није могао да поверује у оно што је отац изговорио. Све то апсолутно није личило на њега.

-Да сине добро си чуо. Од сутра ћеш постати ученик и помоћник у представама овом господину, а он ће за то дати одређену суму новца. Знаш да нам је новац веома потребан.

Сада је ствар постала јасна. Мађионичар је погодио очеву слабост према новцу.

-А сад пошто те сутра чекају обавезе иди да ти мајка спреми нешто за јело и право у кревет.

Милош није чекао да му отац два пута каже, повукавши друга за руку пожури у кухињу. Иако је од јутрос појео само ону чоколадицу, није уопште осећао глад. Јео је споро, дуго жвећући сваки залогај. Дарко му је правио друштво, ћутећи јео и знатижељно посматрао друга. На крају ипак проговори.

-Јеси ли задовољан?

-Срећан и уплашен - одговори Милош пуних устију. Знаш о овоме сам сањао и не могу да поверујем да све ово није само сан.

-Уштини се другар, наравно да је истина. Одувек сам знао да ћеш једном постати велики опсервар.

После вечере дечаци се растадоше. Милош је и ову ноћ провео у неком полусну. Тешко се успавао, а онда су му стварност и сан донели прави кошмар. Стално се будио немајући оријентацију где се налази.Тек када би препознао предмете у мраку, поново би падао у немиран сан.

За разлику од претходног јутра, пробудио се врло рано. Био је будан чим се пренуо из сна. Није било оне уобичајене поспаности, није се протезао и ваљао по кревету. Устао је и ван свог обичаја наместио кревет и покупио растурену одећу по соби. Чак је урадио и неколико вежби. Потпуно спреман сишао је у приземље. Родитељи су још увек спавали. Направио је себи један већи сендвич и са тањиром и чашом млека отишо у салон.

Мајка га је затекла у салону како једе. Стала је запрепашћена. Успела ја само да изговори:

-Милоше, сине!

Сличан утисак оставио је и на оца који је ушао одмах за њом.

У гардероби је био полумрак. На зиду је био мали прозор прекривен дебелом црвеном завесом. Светлела је само једна сијалица и са плафона давала тек толико светлости да би се човек једва могао кретати, а да се притом не саплиће о предмете. Милош је седео на сандуку и пажљиво слушао мађионичара.

-Ово је озбиљан посао. Треба много вежбе да би постигао успех. Знаш, Милоше, магијом не може свако да се бави, треба бити рођен за то. Врло мало људи има такве способности. Све што знам о магији научио ме је мој отац. Од њега сам наследио таленат и сво знање. - Видиш - рече извадивши из џепа мали, округао светлуцави предмет који је личио на неки прстен или бурму - ово сам добио од оца. Веома је стар. Ако имаш пове-

рење и верујеш у његову моћ увек ћеш знати истину и поступићеш мудро у свакој ситуацији. Као мом ученику и ортаку поклањам ти га, али ми мораш обећати да ћеш га добро чувати и да се никада нећеш одвајати од њега. Нека ово буде наша тајна, видећеш да ће ти бити од велике помоћи. А сад да почнемо припрему за вечерас. И још нешто запамти, овај сандук не смеш да отвараш. Када дође време за то упознаћу те са његовом тајном.

Време је брзо пролетело, већ је било време ручку. Није могао да схвати како му све полази за руком, како су му прсти брзи и вешти. Како је за овако мало времена почео да изводи невероватне ствари. Направили су паузу. Требао је да се врати у шест, сат времена пред почетак представе, да уреде бину и поставе све што је потребно.

Ручак је протекао у уобичајеној тишини. Отац није дозвољавао да се прича. Могао си евентуално да потражиш сланик или парче хлеба. Имао је своју сталну изреку - Пас кад једе, не лаје. После ручка морао је у своју собу. У време одмора сва су деца била у својим кућама. Улице су тада биле пусте. Сви су поштовали неписано правило о тим часовима одмора.

Досађивао се прелиставајући књигу трикова. Иако их је све знао напамет, по ко зна који пут је гледо слике и читао објашњења. Напетост и трема које су га све више обузимале нису му дозволиле да задрема. Чим би у мислима створио слику позоришта и видео себе на бини облио би га зној, а руке би почеле да подрхтавају. Оставио је књигу, извадио из џепа прстен и посматрао светлуцаве тачкице на његовој површини. Тачкице су постајале све веће и веће. Сада су му пред очима играле као неке светлуцаве лоптице, а онда га прену познати глас.

-Ајде другар, дижи се, треба да пођемо.

Био је то Дарко који је дошао по договору. Треба да помогне у постављању реквизита, а за узврат гледаће представу бесплатно. Док су ишли ка позоришту Милош му је причао о предстојећој представи и о ономе што му је мађионичар јутрос говорио.

-Шта мислиш да је у том сандуку? - упита Дарко.

-Не знам и мене копка, али не пада ми на памет да га отварам.

-Па наравно не бих га ни ја отварао, само ме занима какве су то тајанствене ствари.

Милошу није много стало до разговора. Јутрос је био веома сигуран у своје знање и вештину. Сада када се ближило време наступа, почела је да га обузима трема.

Стајао је на бини и посматрајући салу стварао слику пуне дворане. То му је изазивало велики немир.

Зачуо је мађионичарев промукли глас.

-Не брини, свако од нас се помало плаши наступа. Знаш то траје док представа не почне, онда заборавиш на то. Сети се шта сам ти јутрос дао, прстен ће ти сигурно разбити трему, само га чврсто стисни.

Публика је полако пунила дворану. Милош је стајао иза завесе и посматрајући људе чврсто стискао прстен. Почео је да осећа неке слабе вибрације као када утрне нога због лошег седења. Како су се вибрације појачавале тако је страх од наступа све више слабио. Сада је већ стајао потпуно сигуран у себе и своје способности.

Обукао је одело које му је мађионичар дао. Панталоне су му биле таман, само је кошуља била мало шира, али је то прикрио прслук који му је био по мери. Тако обучен са белим рукавицама на рукама и црвеним турбаном на глави, појавио се пред публиком без имало треме.

Мађионичар је водио главну реч, док је Милош својим вештим асистенцијама утицао да трикови буду успешни, а публика задивљена и задовољна. У гардероби је добио похвалу.

-Био си одличан - рече Мерлин палећи цигарету.

Дим из цигарете му је изазвао јак кашаљ.

-Видиш, ружна навика - рече мађионичар пошто му се кашаљ мало примирио.

Узе флашу ракије и отпи добар гутљај.

-Немој никада да се навикаваш на дуван и алкохол.

-Нећу господине - рече Милош.

-Добро, добар си ти дечак. Знаш, последњих дана осећам велики замор. Некада сам могао да проведем без сна дан-два, а да то и не осетим. Иди кући, остаћу да средим ове ствари. Видимо се сутра у исто време.

Улица је била пуста и мрачна. Људи нису имали обичај да буду ван куће када падне мрак. Седели су у својим домовима проводећи вече са породицом уз телевизор или читајући. Оно мало светлости што се пробијало кроз прозоре кућа, било је довољно да се назре пут. Није се плашио. До сада се никада ништа страшно није догодило у граду.

Затекао је родитеље у салону. Отац је по обичају седео заваљен у фотељи читајући новине, а мајка са иглама у рукама и клупком вуне које се котрљало поред ње плела, вероватно џемпер за њега. Мајка спусти руке у крило и гледајући га кроз дебело стакло наочара упита :

-Како је било сине?

-Одлично, супер сам се снашао. Мерлин ме је много похвалио.

-Е то је лепо - рече отац гледајући и даље у новине. Чека те вечера у кухињи, већ се сва охладила - настави тоном који није дозвољавао непослушност.

-Једи па на спавање. Сутра ћемо разговарати.

-Касно је, а и ти си сигурно уморан - додаде мајка покушавајући да ублажи очев тон.

Вечера му није пријала, умор га је савладао. Сва она напетост коју је данас осећао, учинила је да се осећа веома исцрпљено. Легао је на кревет обучен са намером да се касније свуче и опере, али уморан убрзо заспа.

Исцрпљен од превелике напетости Милош је спавао скоро до поднева. Нико није долазио да му ремети сан. Пробудио се одморан. Протегнувши се неколико пута устао је лагано и кренуо да се истушира. Поглед му се задржа на зидном сату. Истог тренутка је био потпуно будан. Пљуснуо се пар пута хладном водом по лицу, хитро се обукао и сјурио низ степенице.

Родитељи су стајали у ходнику.Отац га некако чудно погледа

-Не жури сине- изговори тихо.

Реч сине је веома ретко изговарао. Милошу је било јасно да нешто није у реду.

-Знаш - настави отац - ноћас се догодила велика несрећа.

Направио је малу паузу, а онда наставио

-У позоришту је ноћас избио пожар, доста тога је изгорело, али су ватрогасци успели да га угасе.

Милош је стајао збуњен. Осећао се као да га је неко полио хладном водом. Онда је сасвим тихо упитао:

-Зна ли за то Мерлин.

-Видиш сине...- отегну отац.

Још једно сине указивало је на трагедију.

-Он је био у позоришту када је пожар избио. Кажу да је заспао пушећи и да је цигарета изазвала пожар. Неки тврде и да је био пијан. Извукли су га из гардеробе. Био је у несвести и прилично повређен. Сада је у болници.

Док је то говорио, непрекидно је правио кратке паузе посматрајући синовљеву реакцију.

Милош је мењао боју, био је блед, скоро бео, а одмах затим јако црвенило му обли лице.

-Могу ли да га посетим - упита тихо сагнуте главе.

-Прво доручак, па онда - јави се мајка.

-Али, мама!

-Нека иде - пресече отац.

Милош је био изненађен. Ово је био први пут да отац одступи од својих правила. Није чекао да се предомисли. Изјури из ходника, сјури низ степенице и трчећи појури ка болници. Град је био мали и све важне зграде налазиле су се у самом центру. Задихан и знојав од трчања, утрча у болнички круг, а онда успори и уђе у пространи хол. Свуда у круг биле су поређане ординације. На дну ходника, велика стаклена врата одвајала су хол од широких степеница које су водиле према спрату. Пред вратима се скоро судари са старијом медицинском сестром.

-Куда јуриш дечаче!

-Извините госпођо, била је страшна несрећа. Ноћас је избио пожар.

-То је било ноћас, а куда ти сад јуриш?

-У пожару је био мој пријатељ Мађионичар. Повређен је. Тата каже да је у болници. Морам да га видим.

-Е то нећеш моћи. Он је у шок соби, а тамо могу само лекари и сестре.

-Молим Вас, молим.

-Шта се догађа? - упита лекар који је силазио са спрата.

-Мој пријатељ мађионичар је ноћас повређен у пожару, волео бих да га видим.

-Не дечко нећеш моћи, није у стању да говори. Мораћемо да га пребацимо у Београд. Овде му не можемо више помоћи.

Милош је стајао зурећи у под.

-Не брини, биће он добро, само треба боља нега и мало времена - тешио га је доктор. Јеси ли ти Милош? - упита га после краће паузе.

-Да, ја сам.

-Твој пријатељ ме је замолио, док је још могао да прича, да ти пренесем поруку, да све његове ствари које нису изгореле пренесеш у своју кућу и чуваш док он не оздрави и дође по њих.

-Хоћу, наравно, учинићу како је рекао.

Лаганим ходом, скоро вукући ноге по путу, вратио се кући.

После ручка отишао је до Дарка. Извукли су колица из подрума и кренули до позоришта. Ствари су стајале на тротоару поред зграде. Прегледали су нагореле предмете. Ништа више није било употребљиво, само су неким чудом онај тајанствени сандук и мађионичарев штап са великом рељефном дршком остали скоро нетакнути. Колица су била направљена од великог дрвеног сандука на који је са доње стране причвршћена метална шипка са точковима старе бицикле. Уз мало напора подигли су сандук и убацили га у њих. Све остале ствари није имало смисла узимати.Точкови су шкрипећи поскакивали по уличној калдрми.

Отац је био љут.

-То ђубре, нећу да видим у кући - рекао је мрштећи се. Носи то у шупу.

Шупа је била препуна старих ствари. Родитељи нису волели ништа да бацају, све што су престали да користе одлагали су у њу.

-Никад се не зна - стално су говорили - можда ће некад затребати.

Пронашли су у углу мало места и сместили сандук.Бришући знојаво чело рукавом, Дарко рече:

-Јеси ли видео да се поклопац помера?

-Јесам, нема катанца, па шта?

-Ништа - отеже Дарко - само мислим...

-Знам шта мислиш. И мене копка. Не знам да ли је паметно?

-Па, ствари су код тебе. Нико не може да види.

Милош се колебао. Сећао се свог обећања, али знатижеља је била велика. Иако је знао да крши дату реч ипак рече:

-Хајде да видимо, подигни га.

Полако, милиметар по милиметар, Дарко подиже поклопац. Стајали су изненађени, сандук је био празан. Унутрашњост му је била обложена неком набораном тиркизном тканином, а на поклопцу са унутрашње стране били су урезани кругови. Један мањи у средини и четри већа са стране.

-Каква је па ово тајна када нема ничега - рече Дарко.

-Можда је неко однео то што је било у њему. Рекао ми је да не смем да га отварам док не будем спреман за то. Можда има неку тајну преграду, знаш као за трикове - додаде Милош.

Са том новом идејом о могућој тајној прегради, дечаци се дадоше на посао да је пронађу. Прегледали су и препипали сандук са свих страна али од преграде ни трага.

-Размисли мало другар, како се отварају преграде у оним твојим кутијама, увек се притисне неко скривено дугме - саветовао је Дарко друга.

Поново су препипали сандук, куцкали по њему и опет ништа.

-Мени је доста - рече Милош љутито и залупи поклопац - неко је однео оно што је било у њему.

-Можда и није, погледај. Погледај мало боље. Видиш ово. Ево овде - показивао је Дарко. Дај ми нешто оштро, шиљато.

Милош пронађе стари окрњени шрафцигер и додаде га другу. Дарко увуче оштри део шрафцигера у узану рупу и мало га подиже у вис. Зачу се тихи шум и вероватно под притиском неког федера појави се фиока. Дечаци су гледали разочарано у садржај. Биле су ту само четри округле плочице направљене од неког сјајног метала. Свака од њих имала је малу гравуру неког чудног облика. Осим њих није било ничег другог.

-Идемо у моју собу - рече Милош - понеси штап.

Седели су на кревету и покушавали да докуче значење гравура. Биле су то неке криве линије које су својим обликом подсећале на животиње. Чудно је било то што су гледајући их из различитих углова мењале свој облик. Проучавали су их ћутећи.

-Идем ја, ово постаје досадно - рече Дарко зевајући.

Милош испрати друга до капије.

-Здраво,видимо се сутра - добаци Дарко док је одлазио.

Милош је лежао у кревету играјући се мађионичаревим штапом. Сандук му је био стално у мислима. Покушао је да скрене мисли на нешто друго. У таквим ситуацијама, када би га нешто толико заокупило помагало је да замишља Миличин лик. Лик девојчице у коју је био тајно заљубљен.Чинило му се да и она није баш равнодушна према њему, али никада није могао да скупи довољно храбрости и каже јој да му се свиђа. Сада му је сандук заокупио мисли, њега и његову тајну није могао да избаци из главе. Било је прилично јасно да су оне скривене плочице биле намењене круговима на поклопцу. Али, шта је са оним петим удубљењем у облику круга? Шта би ту у средини требало да буде. Осети како се округла дршка штапа олабавила и почела да клати. Погледа је пажљивије. Дршка облика спљоштене лопте била је причвршћена на штапу навојима. Док је окретао штап у рукама, вероватно се одвила. Подиго је штап и

примакао га оку као да гледа кроз дурбин. Учини му се да у шупљини има нечега. Извукао је из фиоке шестар и завукао његов врх у шупљину штапа. Врхом шестара закачи и извуче папир увијен у ролну. Површина папира била је исписана, боље рећи осликана неким знацима. Ништа ту није имало смисла. Сваки симбол, чинило се има неко своје значење и није указивао на неку повезаност са осталим. Задубљен у решавање загонетке Милош задрема и заспа чврстим сном.

Сан је био продужетак дневних догађаја. Све оно што је доживео у току дана преживљавао је поново у сну. Поново је била присутна напетост око ковчега. Неодлучност око његовог отварања и покушај да докучи тајну. Стајао је негде на отвореном њему непознатом простору. У опруженој руци држао је на длану плочице. Постале су топле и немирне. Њихова топлота је све више расла и као да су почеле да поскакују на длану, онда полетеше и зузеше места у удубљењима на поклопцу сандука.

-Знао сам да је то! - узвикну толико гласно да је сам себе пробудио. Усправио се у кревету сав знојав и задихан.

У собу утрча мајка:

-Милоше, шта се догодило? - упита уплашено.

-Ништа мама, сањао сам нешто ружно.

-Опусти се сине, имао си тежак дан - рече мајка, пољуби га у чело и изађе из собе.

Опружио се на кревету, али до свануће није могао да заспи. Тек када је свануло осети неко олакшање, као да се ослободио неког страха и сан га савлада.

Као и обично Дарко га је пробудио звиждањем и гласним дозивањем. Овога пута није могао да прескочи доручак. Иако није био гладан морао је да поједе сву припремљену храну. Дарко му је све време правио друштво грицкајући парче хлеба. Чудо како је стално имао апетит. Могао је да једе по цео дан. Отац му је у шали говорио - Ти сигурно немаш само једну пантљичару, код тебе су у стомаку бар две-три. Иако је стално нешто жвакао био је висок, мршав дечак, разбарушене смеђе

косе. Због те неуредне фризуре другови су га задиркивали.

Говорили су:

-Ти не треба да носиш капу на глави, боље стави кокошку можда ће ти снести јаје у том твом гнезду.

Изашли су из куће и сели на травњак.

-Јеси ли размишљао о сандуку? - упита Дарко.

-Не помињи ми га, због њега се осећам као да сам целе ноћи вукао кола. Знаш, мислим да сам решио проблем. Имао сам ноћас визију у сну. Оне плочице треба поставити у рупе на поклопцу. У рупу у средини највероватније пасује кугла са Мерлиновог штапа. Ноћас сам се играо штапом и она ми је остала у руци. Само не могу да протумачим симболе са папира који је био у њему.

Извади пресавијени папир из џепа и пружи га Дарку.

-Погледај, можда ће теби бити јасно - додаде.

Дарко је гледао збуњено папир. Наравно да и њему није ништа било јасно. Све што је видео није имало никакве сличности са било чим познатим.

-Шта мислиш да испробамо твоју визију, можда си у праву.

-И ја горим од нестрпљења, али морамо да сачекамо да отац оде на посао - одговори Милош.

Додавали су се лоптом, играли кликерима, али их игра није уопште занимала. Једва су дочекали да отац крене.

-Пазите шта радите момци - рече отац на поласку - немој да ми се мајка случајно пожали.

Милош ништа не рече на то очево упозорење. Знао је да ово што смерају није на свом месту и зато само проговори:

-Довиђења тата.

Тек што је отац нестао из видика, дечаци одјурише у шупу. Милош извади плочице и дршку штапа из џепова. Спустивши их на под отвори сандук. Гледали су у поклопац не усуђујући се да било шта ураде.

-Да их поставимо - коначно предложи Дарко.

Дрхтавих руку узеше плочице и убацише их у рупе, онда Ми-лош у најмању рупу у средини углави и дршку штапа. Све се

одлично уклапало, али се ништа није догодило.

-Шта сад - проговори Дарко.

-Не знам, негде смо сигурно погрешили. Како би било да заменимо места плочицама, можда ће се нешто догодити.

Плочице су добиле нове положаје, али се опет ништа није десило.

-Ово је доиста лудо, са овим плочицама можемо да се играмо до вечерас, има много комбинација - рече Дарко.

-Мислим да смо нашли праву. Погледај како су се уклопиле гравуре на плочицама са оним на дршци. Да пробамо само да заротирамо дршку и плочице - рече Милош.

Окренули су дршку за пола круга и почели да слажу плочицу по плочицу. Стављена је и последња плочица и опет ништа.

-Мени је доста,ту не...

Дарко застаде у пола речи. Осетили су неко подрхтавање. Сандук је почео да се подиже у вис и лагано окреће. Дечаци су стајали престрављени гледајући сандук који се све брже и брже окретао стварајући неки ковитлац. Ваздушни вртлог се појачао, постао је толико јак да су дечаци морали да обгрле дрвени стуб који је подупирао део крова. Вртлог је прерастао у прави ураган који их увуче и понесе. Пред очима су им пролетале само неке нејасне сенке различитих облика и боја. Почела је да им се јавља мучнина и несвестица. Убрзо изгубише свест.

Прво је Милош полако отворио очи, а одмах затим то учини и Дарко. Осећао је да се налази на тлу. Није могао ништа да види јер му се и даље страховито вртело у глави. Осећао се као када се пре неколико година возио на рингишпилу, а пијани старац који је управљао њим заспао. Ко зна шта би се догодило да није наишао власник луна парка и спречио катастрофу. Полако су долазили себи. Несвестица је почела да слаби али је страх све више јачао.

-Где смо - јави се Дарко плачним гласом.

-Не знам - рече Милош, гласом у коме су се назирале сузе и паника.

-Ја ћу вам рећи - зачу се промукли глас и пред њима се појави Мерлин.

Гледали су га са неверицом.

-Зар Ви нисте у болници? - једва чујно упита Милош.

-Јесам Милоше, знаш неки људи имају способност да напусте своје тело и нађу се на неком другом месту. Упозорио сам те да не отвараш сандук док за то не будеш спреман. Ниси ме послушао и сада сте у великој опасности. Упали сте у земљу опсена и чаролија. Покушаћу да вам помогнем и заштитим. Сада ме слушајте обојица веома пажљиво јер нам је време ограничено.Чека нас дуг пут и много опасности. Морате да слушате моја наређења ако желите да се извучете живи одавде. Видећете много страшних ствари и бића. Сузбијте страх јер ће он бити ваш највећи непријатељ. Подлегнете ли страху изгубићете моју помоћ и заштиту. Имајте на уму да све што видите није стварност, много тога је само опсена. Сад попите мало ове течности, време је да кренемо.

-Да ли вам је све јасно? - упита Мерлин.

Дечаци су били толико уплашени да се нису усудили да проговоре, већ су само климнули главом у знак одобравања. Мерлин зађе у густо шипражје које се пред њим померало правећи пролаз. Ћутећи су га пратили покушавајући да сузбију онај велики страх који је и поред њихове жеље да га се ослободе, како их је Мерлин посаветовао, није никако напуштао већ се из трена у трен појачавао.

Ишли су у колони пратећи Мерлинове трагове. Високо дрвеће својим густим крошњама није дозвољавало да проникну шта се то налази изнад њих. Вероватно од оног Мерлиновог напитка страх је почео да нестаје. Сада је радозналост почела да расте. Жбуње се проредило и пред њима се указа равница.

Мерлин се заустави, окрену и са озбиљним изразом на лицу проговори:

-Дошли смо до Ватреног поља. Будите веома пажљиви, пратите ме у стопу.

Направи покрет руком и у њој се појави дебело уже. Обмо-

та један крај око појаса, а други пружи Милошу.

-Држи чврсто овај конопац, бићеш на зачељу, а ти Дарко ходај између нас.

Окренувши се, крену лагано. Чврсто држећи уже, дечаци кренуше за њим. Мерлин је ходао веома споро и опрезно. Застао би после неколико корака и пажљиво проучавао терен. Тло је било суво, испуцало и прекривено дебелим слојем прашине која се подизала после сваког њиховог корака. Постали су нестрпљиви.

-Зар не можемо брже? упита Милош.

Мерлин застаде и окренувши се одговори:

-Не Милоше, сваки наш корак ствара велике вибрације. Ми их не осећамо, али ако се појачају пробудиће чуваре поља. Видиш како се подиже прашина са тла, то нам показује колико брзо смемо да ходамо.

Наставили су пут, полако и опрезно. Прашина се све више по-дизала, већ је почела да се осећа у ваздуху. Мерлин се поново заустави. Сада се окренуо и даље са великом озбиљношћу рече:

-Стаћемо овде. Направићемо паузу да се прашина слегне. Више није довољно видљиво. Не могу да се оријентишем. Стаза почиње да ми игра пред очима, а то није добро.

-Могу ли да седнем, боле ме ноге? упита Дарко и уздахну.

-Није баш паметно - одговори Мерлин.

Дарко је стајао повремено мењајући ноге и трљао нос који је почео све више да га сврби. Иритирала га је прашина у ваздуху. Свраб је постајао све јачи и полако прерастао у љутину. Стегао је прстима ноздрве покушавајући да избегне кијање. Иако је стисак био веома јак, није могао да помогне. Кинуо је скоро поскочивши са тла. Истог тренутка, тло поче да подрхтава, а затим се зачу шиштање и појавише се млазеви паре праћени пламеним језичцима. Мерлин се није померао, а дечаци и да су хтели, нису могли од превеликог страха.

Тренуци су чинили вечност. Подрхтавање је почело да слаби. Пламени језичци су нестали, а стубови паре се смањили.

Мерлин се лагано окрену и пружи Дарку марамицу.

-Узми, покриј нос и уста, тако ће ти прашина мање сметати. Добро је, могло је да буде много горе. Окрену се и зађута.

Ускоро наставише пут. Светлост и тама почели су да се мешају на врло чудан начин. Као да је постојала нека не видљива граница која је предвајала ове две појаве. Испред њих се на пољу разливала светлост, а иза њихових леђа све више се приближавала тама.

Гледајући испред себе, Мерлин проговори:

-Остало је још само мало. Морамо да победимо таму и стигнмо до колибе док још има светлости. Видите ли ону стену, ту се завршава Ватрено поље и почиње стеновита планина. Ту је у подножју колиба.

Иза њихових леђа, из таме, допирали су неки стравични крици. Корачали су убрзаније, али и даље опрезно, водећи рачуна о сваком кораку. Чинило се да су стене сасвим близу, да је довољан само још један корак, али као да су се сваким кораком удаљавали од њих. Тама их је већ пристигла, леђа су им већ скоро била у мраку. Из непосредне близине одјекну страшан урлик. До сада нису чули ништа слично. Били су у золошком врту, гледали филмове, али овако нешто страшно нису никада чули. Од овог урлика клецала су им колена и ледила крв. Страх који је обузео дечаке био је толико јак да су у потпуности заборавили на пару и ватру. Пустише конопац и потрчаше из све снаге. Трчали су не обазирући се на пару која је почела да шикља на све стране и ватрене пламенове који су их пекли по голим рукама и лицу. За њима, иако се то не би могло очекивати, исто толико брзо трчао је и Мерлин. Задихани, осмуђене косе која се још димила, стајали су на стени и хватајући ваздух гледали стравичан призор. Сада им је било јасно зашто се поље зове ватрено, напросто је сво горело. Пламен је куљао и подижући се у вис разбијао таму. Иако је пламена стихија била на корак од њих, нису осећали никакву топлину. Прешли су границу и били на сигурном.

-Узмите ово и премажите опекотине - рече Мерлин дајући

им кутијицу са неком машћу.

Опекотине су биле видљиве и тешке, али их нису осећали. Пели су се и спуштали са стена осећајући и даље паничан страх. Ускоро избише на чистину. Мерлин се заустави и показа руком.

-Видите, то је колиба.

Пред њима је била доста трошна брвнара. Кроз прашњава стакла пробијала је слаба светлост, а из оџака се вијорио дим. Испред ње је било мноштво разбацаних, поломљених предмета који више нису били употребљиви. Пришли су колиби.

Мерлин се огласи својим промуклим гласом:

-Хеј, домаћице!

Не чекајући одобрење отвори врата и уђе унутра.

-Помоз Бог!-узвикну - примаш ли госте?

Дечаци су још увек стајали испред колебајући се да ли да уђу. Зачуше пискав глас, праћен исто таквим смехом.

-Откуд ти, стари мангупе?

Мерлин се окрену вратима и узвикну:

-Хајде, што сте се укипили, улазите већ једном!

Милош и Дарко закорачише у унутрашњост. Пред њима је стајала веома ниска старица дуге седе косе. Мерлин јој приђе и загрли. Затим је као да је дете подиже у вис.

-Пуштај ме матори јарче- смејала се баба оним пиштавим гласом.

Мерлин се саже и спусти старицу на под.

-Да ти представим ове момке. Овај овде је Милош, он ће ме наследити, а овај са ћубом на глави је његов друг и сасвим је случајно залутао. И Милош је дошао без припреме. Моја несмотреност и њихова радозналост учиниле су да смо сада ту, твоји гости.

-Ништа необично. Сети се своје младости и детињства, какве си ти лудорије правио. - Децо не обраћајте пажњу на њега, биће све у реду - сада већ другачијим гласом прозбори старица.

Колиба је са унутрашње стране сасвим пристојно изгледала. Састојала се само од једне просторије. Није имала плафон, виделе су се дрвене облице од којих су били сагрђени зидови и

кров. Испод кровне конструкције налазле су се хоризонталне греде на којим су биле укуцане куке и дугачки јаки ексери о којима су висили лонци и котлови. У десном углу ограђено камењем и блатом било је саграђено огњиште. У њему је горела ватра, а над њом на дугачком дебелом ланцу, на чијем је крају била причвршћена кука, висио је котао у коме се нешто кувало. Широки отвор у крову извлачио је дим који је ватра стварала. Са леве стране направљен од дасака, стајао је огроман кревет. Уместо душека, удубљење му је било испуњено сламом, а преко ње пребачен ручно ткан вунени прекривач. Од намештаја је у колиби био још само сандук, сличан оном Мерлиновом, низак сто и пет малих троножних столица. Седајући на троношце, ненавикнути на ту врсту столица, дечаци се нађоше на поду, што изазва смех.

Старица се показала као добра домаћица. Засукала је рукаве и на сточићу развила велику кору. Није користила оклагију као њихове мајке, већ је вештим покретима руку извлачила умешено тесто док није добила кору већу од површине стола. Нафилована сиром и јајима, згужвана и савијена у облику круга, пита се нашла у великој округлој земљаној посуди. Црепуљу, како су називали посуду, баба је ставила на жар. Жар је посула и по металном купастом поклопцу којим је поклопила питу. Дечаци су ћутке пратили цео ритуал мешења и печења, питајући се у себи шта ће да испадне од тога. Док се пита пекла Мерлин је причао старици шта му се догодило. Причао је о Милошевој способности, упознавању и процени да је један од изабраних, рођених да се суоче и овладају опсеном и магијом.

Црепуља са испеченом питом била је на столу. Крај ње у плиткој земљаној чинији налазило се кисело млеко тако чврсто да је више личило на неки млади сир. Никад нису пробали ни јели тако укусну питу и млеко. Онако гладни гутали су залогаје без много жвакања. На крају вечере Мерлин проговори:

-Ускоро ћу морати да се вратим у своје тело. Видим да су се лекари узрујали и окупили око мог кревета. Момци ви остајете овде до мог повратка. А ти ћеш имати посебан задатак, учићеш

Милоша својим вештинама, нека и Дарко слуша и вежба, можда ће и он нешто научити. Сада дечаци правац кревет.

Милош погледа Мерлина:

-Хтео бих нешто да Вас питам - проговори колебљиво.

-Па питај и од сад немој да ми се обраћаш као неком странцу са Ви, сада смо пријатељи и чврсто смо повезани.

-Бринем се како ће родитељи да поднесу наш нестанак.

Благи осмех појави се на Мерлиновом лицу.

-Не брини за то, родитељи неће ни знати да сте одсутни.

Приметио је чуђење дечака па додаде:

-Знаш како је било у представи, када сам хипнотисао оног човека. Радио је и видео све оно што сам му рекао. Нешто слично се сад и у вашим кућама дешава.

Умирени овим објашњењем дечаци легоше у кревет. Зачудо није био тако неудобан. Загрејани топлим вуненим покривачем врло брзо заспаше.

За дечаке је јутро почело непосредно после свитања. Баба Стана их је без имало нежности подигла из кревета непрестано понављајући:

-Ко хоће да једе мора и да ради.

Пружила је поспаним дечацим торбице говорећи :

-Ово вам је храна за данас, сачекајте ме напољу.

Изашавши из колибе задрхташе на прохладном јутарњем ваздуху. Били су веома оскудно обучени. Кратке панталоне и мајице кратких рукава нису пружале неку велику заштиту. Стана их одведе до малог ограђеног простора и показа им две козе.

-Ово ће бити ваш данашњи задатак и почетак твог учења Милоше. Вежите козе ужетом и пођите замном.

У почетку су се козе опирале, вукле су час на лево, час на десно, а онда попустише и кренуше без отпора заустављајући се само да обрсте неки бусен траве. Сунце се пробило кроз облаке и постало је мало топлије. Баба их одведе до неке реке.

Овде ћете данас напасати моје козе. Милоше ово је твој први задатак. Козе мораш да вратиш пре мрака. Добро пази,

ово је чудна земља. Буди веома обазрив када козе пију воду из реке. Ако се појави баба Јага мораш показати велику храброст. Она је вештица и то веома зла, граби и одводи децу. Узми овај штап и моју мараму, то ће вас заштитити, али заштита ће нестати ако вас савлада страх и успаничите се. Распрострите мараму на земљу, станите на њу и уперите врх штапа према њој ако се појави. Милоше мораш изговорити следеће речи:

-Нека добро влада на небу и земљи, зло натраг у воду. То мораш да поновиш три пута.

-Како да је препознам? - упита Милош.

-Знаћеш чим је будеш угледао. Ужасно је ружна и јаше на метли. Често вришти и крешти. Тако успева да престрави децу и лако их ограби. Ако се појави и много се уплашиш ти брзо изговарај ове речи:

-Крст на чело,
анђели на срце,
вук у колена,
страва у земљу!

Ово ће ти вратити храброст и имаћете заштиту моје мараме. Већ је време да кренем, вратите се када сунце зађе за онај брег. Пазите овде се брзо смрачи, а онда постаје опасно.

Стајали су крај реке посматрајући баба Стану како се брзо удаљава.

-Плашиш ли се? - прошапута Дарко.

-Сав сам се најежио, још не могу да верујем да се ово нама дешава. Чини ми се као да је све ово ружан сан.

-Чуо си како да повратимо храброст, можемо да пробамо.

Гласно су изговарали речи и скоро истовремено нацрташе прстом крст на челу и заиста осетише да им се снага враћа у клецава колена.

-Сад ми је много боље, чак осећам и глад - огласи се Милош.

-Да знаш и мени крче црева, хајде да једемо - предложи Дарко.

Опраше руке на реци и узеше свако своју торбицу. Доручак

се састојао од још топле погаче, великог комада козјег сира и главице црног и белог лука.

-Погача и сир су супер- пуних устију промумла Дарко и додаде - ако хоћеш узми лук њега не волим.

-Поједи мало белог, кажу да шити од много чега - саветовао је Милош друга.

Дечаци зађуташе и предадоше се јелу. Козе су мирно пасле сочну, бујну траву повремено подижући главу и чуљећи уши.

-Баш сам се најео - рече Милош додајући Дарку тестију из које је већ отпио мало воде.

Дарко подиже земљану посуду и нагну је да утоли жеђ.

-Да напојимо козе, можда су жедне - предложи Дарко.

-У праву си - прихвати Милош - али опрезно. Сети се баба Станиних речи.

Чврсто држећи конопце доведоше козе до реке. Хладна вода прскала је дечаке када су козе жустрим покретима главом отресале воду са дугих белих брада. Везаше их поново за дрво, а оне сите опружише се по трави.

-И ја бих им се придружио, сав сам сломљен, ноћас скоро да нисам ни спавао - жалио се Дарко.

-А, баба Јага? - упита Милош.

-Ма нека дође, има да јој почупам косу и разбијем ружну фацу. Знаш да тренирам карате.

-Знам, тренирао си читавих месец дана.

-За правог мајстора то је сасвим довољно, гледај сад.

Заузе став за борбу и подиже ногу као да ће да зада ударац противнику, а онда изгубивши ослонац тресну о тло.

-Пази шта радиш момак! - зачу се неки глас.

Дарко поскочи као опарен. Забезекнуто је буљио у тло, али никога није било.

-Шта је бре ово, јесам ли полудео или је трава почела да говори.

-Е моја децо - зачу се поново глас. Не бој те се, нећу вам ништа. Окрените се, погледајте доле у траву, у овај велики бусен.

Дечаци се окренуше према једном прилично великом бусе-

ну и пред њиховим очима бусен се претвори у човечуљка. На себи је имао зелени капут и панталоне из којих су извиривале врло дуге ципеле са подигнутим врхом.

-Али како?

Човечуљак се насмеја.

Знате ону изреку:

-У страху су велике очи, али врло мало виде.

Бистри поглед, у коме је титрао осмех, поврати дечацима самопоуздање.

-Ја сам пољовик Мики. Зовите ме као и сви само Мики.

Сад већ ослобођени страха дечаци прихватише разговор.

-Ја сам Милош, а ово је мој друг Дарко.

-Знам ваша имена, чуо сам их када сте разговарали - прекину га Мики.

-А, од кад сте ту - упита Дарко.

-Видиш Дарко, ми пољовици смо стлно присутни тамо где је поље и трава. Ми смо ти који пазимо и чувамо природу. Не, немојте да се смешкате, знам шта мислите. Мислите да смо мали и нејаки. Није све увек онако како изгледа на први поглед- рече Мики, заврте се укруг и нестаде. Затим се појави у близини коза које нису уопште реаговале на његово присуство.

-Имаш магичне моћи? упита Милош.

-Да Милоше, како би иначе штитио поља. Знаш, имаш их и ти само их још ниси открио у себи.

-Како знаш?

-Знам, видиш ли овај ожиљак на твојој левој бутини.

-То је од пада, био сам сасвим мали када се то десило.

-Да то ти мислиш, али је истина другачија. Погледај га добро. Видиш ли линију у облику круга?

-Па личи на круг.

-Примећујеш ли да су у средини круга две косе линије које се спајају, а у средини између њих једна кратка усправна црта?

-Да сад видим.

-Е то је твоје обележје.Ти си један од нас, припадаш овде, овом паралелном свету. Ово је симбол изабраних, штит и мач.

Суђаје су те при рођењу изабрале за велика дела. Не знам шта су ти све подариле, али ћеш вероватно то убрзо сазнати. Него момци видите ли да је сунце доста одскочило, крените полако да вас мрак не ухвати у путу.

Одвезаше козе и кренуше лагано низ благу падину. Мики им је правио друштво. Кад стигоше до места на коме су се укрштале четри стазе, Мики се поздрави са њима.

-Ја овде остајем, довде је моја територија. Милоше узми овај цветић и добро га чувај. Његов ће те мирис штитити од многих зала. Ако ти некада затреба моја помоћ, или помоћ моје сабраће пољовика, пређи пажљиво руком преко његових латица и неко од нас ће ти притећи у помоћ.

Као и при првом сусрету, заврте се укруг и нестаде. Водећи козе, које су послушно ишле за њима, дечаци стигоше до колибе баш када сумрак поче да смењује дан.

Баба Стана је већ припремила вечеру. Пријатан мирис свежег хлеба дражио им је ноздрве и појачавао осећај глади. Наредила је да се прво постарају о козама. Било је лако одвести их у шталу и дати им воду, али помусти козе било је нешто што никада нису пробали да раде. Стана им донесе кофе па са пар вештих покрета показа како се музе и остави их саме да доврше посао. Црвено, знојаво лице указивало је на напор који су дечаци улагали да би испунили задатак. И поред великог труда у кофама је било толико млека да је једва покривало дно. Како нису могли да исцеде више ни кап однесоше кофе у кућу.

-Шта је ово? Па овде нема ни за једну шољу - наљути се баба. Е моја децо види се да живите у граду.

Гунђајући нешто себи у браду Стана изађе из куће. Не дуго затим врати се са допола пуним кофама. Морали су као и код куће да се оперу и пресвуку и тек тад седну за сто. Стана им је дала чисту одећу која баш и није била сасвим по мери, али је била чиста и имала веома пријатан мирис. Као мирис процветалих ливадских трава после благе кише. Жваћући полако топлу погачу сир и јаја, дечаци су наизменице причали Стани о познанству са пољовиком.

-То је добро. Добро је што сте га упознали. Мики је добар и спреман да помогне кад затреба. Милоше добро чувај тај цвеић, биће ти од велике помоћи ако дође до невоље.

Три дана за редом напасали су козе крај реке. Кретали су чим би свануло и проводили све време на травнатим ливадама. Друштво им је непрекидно правио пољовик Мики. Како се ништа није догађало постали су опуштени и просто заборавили на могуће опасности. Једино узбуђење било је трећег дана напасања коза. Мики се тог дана појавио нешто касније. Већ је почело да им недостаје његово друштво када се око подне баш када су се спремали да једу изненада створио пред њима. Иако су се већ привикли на такво његово појављивање обојица су преплашено поскочила када се појавио и проговорио:

-Момци, не чекате пријатеља за ручак.

-Мораш ли баш увек тако да нас испрепадаш? - упита Дарко.

-Заиста ми је жао што сам вас уплашио, верујте нисам имао такву намеру, али нама је то у крви, ми се са тим рађамо. Него имам за вас нешто. Не, не гледајте ме тако, немам у џеповима ни бомбона ни других слаткиша. Морамо да обавимо један ритуал, то је део твоје обуке Милоше.

-Можемо ли прво да једемо - упаде Дарко.

-Можеш Дарко и ја сам упознао твој апетит, била би грехота да те мучим глађу.

Једва дочекавши одобрење, Дарко дохвати торбицу и са пар брзих покрета извуче сву храну из ње, а онда не сачекавши да сви седну на траву поче да жваће свој први залогај.

-Да се и ми придружимо - рече Милош отварајући торбицу са храном.

Количина хране коју је баба Стана спремила била је сасвим довољна. Микију и Милошу је чак поприлично остало. Једино је Дарко све слистио и гледајући жељно према њиховом спакованом остатку хране упита:

-Ви то нећете да једете?

-Ако си гладан, узми - рече Милош - него какав је то ритуал?

-За ово што треба да урадимо потребна је потпуна ваша сарадња. Морате се понашати по мојим упутствима и имати поверење. Ако се уплашите, не смете то ничим показти.

-Ма шта мутиш, кажи већ једном о чему се ради- пуним устима промумла Дарко.

-Па добро, ево о чему се ради. Да би били заштићени од злих демона, добијете велику снагу и постанете нерањиви када су у питању оружје и ватра, морате дозволити змији пољарки да пређе преко вашег тела, а да притом лежите мирно, готово непокретно.

-Нема шансе - повика Дарко - па ја напуним гаће кад је видим на сто метара.

-Слушај Милоше, Дарко није важан, ако неће и не мора, али ти, ти си изабраник. Ти ћеш боравити у овом нашем паралелном свету. Теби је заштита неопходна.

Милош је био затечен. Схватао је оно што му је Мики рекао, али она језа коју је имао и на саму помисао да му по телу гмиже нека змијурина, стварала је праву панику. Црвен као булка, знојавих дланова Милош тихо прошапута:

-Дај ми мало времена да се средим.

-Наравно, нигде не журимо. Само се ти среди.

Седели су ћутећи. Мики је желео да Милош сам донесе одлуку, без неког убеђивања. Само таква одлука је чврста и сигурно ће издржати. Знао је да и поред тога што је са змијом већ све договорио, да оне у тренутку када дете ухвати паника умеју да изгубе контролу и инстиктивно уједу. Дарко пак није смео ни да проговори. Жвакао је лагано ону преосталу храну и то га је на неки начин смиривало.

Тишину прекину Милош:

-Добро, одлучио сам. Верујем ти потпуно. Знам да имаш добре намере и да нећу бити повређен. Није ми све једно, али пристајем.

-Пази, мораш да будеш сасвим миран.

-Знам, бићу. Урадићу онако како си ми рекао.

-Ако си спреман лези овде, земља је равна и неће те жуљати.

Милош је стајао гледајући негде у даљину. Чинило се као да прикупља сву своју снагу и одважност. Онда подиже руку нацрта на челу крст и шапатом поче да изговара:

-Крст на чело,
анђели у срце,
вук у колена,
страва у земљу.

Поновио је то шапатом неколико пута.

-Можемо ли? - упита Мики.

-Може - рече Милош и опусти тело.

Руке му склизнуше на траву. Мики се заврте укруг и нестаде. Кроз неколико тренутака поново се појави. Готово истовремено се из траве помоли змијска глава. Угледавши велику змијску главу Дарку клецнуше колена и сруши се на земљу. Мики и не обрати пажњу на њега. Гледао је нетремице у Милоша, као да је хтео тиме да му улије додатну храброст. Милош се није мицао. Лежао је опуштен, као да је у дубоком сну. Змија веома крупног и дугог тела, лагано се примицала дечаку. Дошавши до његове леве руке, додирну га лагано хладном слузавом главом и крену уз руку ка глави. Милош је и даље лежао мирно. Змија се уви око главе, задржа се у том положају пар тренутака, а онда лагано исправљаћи тело крену ка ногама. Код ногу опет направи кратку паузу и врати се пут главе, а затим низ десну руку сиђе са дечака. Лагано се удаљила и нестала са видика. Милош се и даље није покретао.

Мики лупи длановима и повиче:

-Устај јуначино, готово је!

Као да се пренуо из дубоког сна, подиже се на лактове и сав у неком бунилу погледа уоколо. Змије заиста више није било. Са великим олакшањем подиже се са земље и као после сна протегну се неколико пута. Мики донесе у својој капи воде из реке и сручи је Дарку на главу. Овај скочи и даље под притиском панике хтеде да јурне низ ливаду.

-Стани! - повика Милош. Готово је, све је прошло.

Дарко је унезверено гледао око себе, затим зграби суву грану и подиже је увис.

-Не треба ти то, заиста је готово - зачуо се Микијев глас. Милоше ти си главно пребринуо, али још није све завршено.

Приметивши да се бледило поново јавило на Милошевом лицу додаде:

-Не брини, више нећеш сретати змије. Када се вратиш у колибу Стана ће ти за вечеру дати две чорбе, можеш и ти да их једеш Дарко али ће на тебе врло мало деловати.

-А, од чега су чорбе? - упита Дарко.

-Једна је од змијске главе, а друга од њеног тела. То је други део ритуала и мораш га проћи. Не могу ти рећи више ништа. Сутра када се видимо могу ти све објаснити.

По повратку са испаше сместише козе у шталу. Мужа ја сада била лакша. Успевали су чак и да се шале при њој. Прскали су се млеком и уживали у послу и игри. Умивени, чистих руку сели су за сто чекајући да им баба донесе храну. Стана постави земљане чиније и донесе омањи котао. Не говорећи ништа ули у чиније топлу чорбу.

Правећи се да не зна Милош упита :

-Од чега је чорба, бако?

-Е дете моје, баба све зна. Него једите док је топла.

-Ја ово не једем - обрецну се Дарко - не волим змију ни живу, ни кувану, одвратне су.

Стана скоро и не обрати пажњу. Гурну посуду са сиром и јајима према њему и обрати се Милошу:

-Он не мора, али ти знаш, мораћеш да је поједеш.

Ни Миолош није био одушевљен, али је стиснувши нос да не би осетио мирис узео први залогај. Топла течност склизну кроз грло. У устима је остао необичан укус. Није могао да процени да ли је чорба накисела или сладуњава. Осећао је познати укус шаргарепе и першуна, али је ту било и неких за њега непознатих арома, вероватно јестивог ливадског биља.

-Па и није баш тако лоше - прозбори празнећи чинију. Дај

ми ону другу па да пребринем са тим.

Испразнивши и другу чинију, обриса браду и оно што није волео да ради, подригну веома гласно.

-То мајсторе - довикну Дарко.

Дарко је иначе био познат у друштву и школи по таквом нападном понашању. Кашљање, кијање, подригивање били су као створени да скрене пажњу на себе. Када би кинуо морала је то да чује цела школа или комшилук. Чак и кад би зевао, нарочито на часу математике, сви би се окренули ка њему гледајући у његова отворена уста. Увек су га опомињали за такво понашање, а он је правио зачуђену фацу.

-Па шта сам то урадио, шта је ту лоше што зевам?

-Децо, хајд у кревет, чека вас нови дан - опомену их Стана.

Дечаци легоше и исцрпљени дневним догађајима заспаше скоро у трену.

Јутро је донело нова изненађења. Повели су козе на пашу. Док су прелазили пропланак Даркова коза застаде да обрсти младо лишће ластара. Дарко повуче уже и Милош зачу неки глас.

-Ма шта ме цимаш мамлазе!

Окретао се покушавајући да одгонетне одакле је глас дошао, али није никога видео.

Дарко поново цимну канап и Милош чу исти онај глас.

-Овај није нормалан, угушиће ме. Ако овако настави убошћу га роговима па нек се чеша и где га сврби и где не сврби.

Милош није могао да верује, па то је причала коза. Када га је прошло прво запрепашћење, прсну у грохотан смех.

-Шта ти је, што се смејеш? - упита Дарко.

-Ова твоја коза је рекла да ће те ако наставиш да је цимаш ужетом убости роговима па ћеш да се чешаш и где те сврби и не сврби.

-Е баш си духовит, што ти је виц.

-Ма заиста, не измишљам, заиста је то рекла.

-Е сад ме још правиш блесавим. Како можеш да разумеш козу шта прича, није она онај циркуски папагај.

-Не знам, заиста сам је разумео. Није ни мени јасно.

Наставише пут ћутећи. Дарко напуђених устију мислећи да се Милош шегачи, а Милош покушавајући да одгонетне како је могао да разуме шта прича коза. Дарко се дурио целим путем, није хтео да разговара. На сваки Милошев покушај да га одобровољи, окретао би главу у страну показујући да је љут. Козе су то коментарисале упоређујући са понашањем неког њима познатог јарца.

-Па овај је гори од оног брадатог тупана.

То је код Милоша поново изазивало смех што је додатно појачавало Даркову љутњу. Напуђених устију сео је крај коза окренувши леђа другу. Љутњу је исказивао ударајући штапом по трави. Милош није хтео да се расправља, видећи да му љутња не пролази премести се на обалу. Бацао је каменчиће посматрајући концентричне кругове у води.

Дарку је пролазила љутња, сметало му је ћутање али није хтео да попусти, ишчекивао је да му се друг први обрати. Проговорио је тек када је дошло време ручку. То је било и очекивано јер је њему, ма колико био љут, храна стварала добро расположење. Већ после трећег залогаја Дарко проговори:

-Зашто си се шегачио? Није то било на месту.

-Ма ни сам не знам како, али сам их разумео.

Опет је завладала тишина. Више ни храна није могла да поправи атмосферу. Седели су ћутећи све док их не прену Микијев глас:

-Шта је момци, нешто сте покисли, шта је било?

-Ма љути се што сам се смејао. Не знам како али сам разумео шта су козе причале и то ми је било смешно. Не верује ми да сам их разумео. Мисли да се шегачим.

-Не шегачи се Дарко. Сећате се да сам јуче рекао да данас могу да вам откријем све о ритуалу. Морало је да прође одређено време и зато сам тек сада са вама. Рекао сам да ћеш када змија пређе преко твог тела постати изузетно јак, да ћеш бити заштићен од злих демона, нерањив ватром и оружјем. То је први део ритуала и све ћеш то врло брзо осетити. Други део, оне

чорбе од змијске главе и тела које си појео учиниле су да можеш да разумеш говор животиња. Можеш са њима да разговараш јер и оне тебе разумеју. Мораш да знаш да су ти сада све змије пријатељи и да ће ти кад затреба помоћи. Можеш слободно да се дружиш и са свим младунцима дивљих звери, али пази њихове мајке су опасне и у стању су да убију да би заштитиле своју децу.

-Па то је супер, значи сад могу да причам са свим животињама?

-Наравно и са птицама и са рибама. Не постоји биће које нећеш разумети.

-А, када се вратим у стварни свет?

-Да и тада, сво знање и вештине моћи ћеш да примењујеш без обзира у ком се свету налазиш. Али води рачуна никако не смеш да злоупотребиш своје моћи, оне су ти дате да би се борио против сила зла.

-Знам то, то си ми до сада сто пута рекао.

-Добро, нећемо више о томе, него јеси ли спреман за наредни задатак?

-Нису ваљда поново неке змијурине или неки други акрепи - успаничи се Дарко.

-Нису Дарко, ово је много пријатније, само није за тебе. Ово ће моћи само Милош да уради.

-Шта то треба да радим?

-Објаснићу ти. Пажљиво слушај и памти све шта ти предстоји. Мораш да радиш на придобијању заштите вила. Оне су веома моћне. Ко успе да придобије њихово поверење и љубав имаће вечну заштиту и помоћ.

-Добро, али како да стекнем њихову наклоност?

Ово је прави тренутак да почнеш са припремама. Видиш ли оне лепе расцветале звончиће?

-Видим па шта.

-Иди, набери један леп велики букет и донеси га овде.

Милошу није баш било јасно шта ће му цвеће, али послуша. Оде до места на коме су звончићи прекрили део ливаде, клече

на земљу и поче брати цветове. Ускоро је имао велики, леп букет прекрасних звончића.

-Ево букета - обрати се Микију.

-Леп је - похвали га овај. Сада слушај пажљиво и упамти сваку реч. Прво мораш пребројати цветове три пута и то гласно. Реци ми, знаш ли да певаш?

-Па нисам баш неки певач.

-А да свираш?

-Е то већ знам- рече Милош и извади из џепа усну хармонику.

-Хоћеш да чујеш?

И не сачекавши одговор поче да свира неку мелодију која није могла да се сврста ни у једну врсту музике.

Дарко покри уши рукама, а Мики је слушао мрштећи се.

-Доста, немој више.

-Али ниси чуо до краја, ово сам ја компоновао.

-Види се, него знаш ли нешто друго што није твоје дело?

-Знам једно коло, научио ме је ујак.

Поново је засвирао само што су сада тонови били складни. Мики је пажљиво саслушао до краја, повремено хватајући ритам поскакивао је у месту. Милош заврши свирку и погледа Микија. Он је стајао дубоко замишљен, као да врши неку процену или доноси веома важну одлуку. После краћег размишљања проговори.

-Па није тако лоше, могло ба да прође, али за сваки случај мораћеш да припремиш још нешто. Када се вратите замоли Стану да ти помогне да умесиш колач са медом. Онда ће то бити довољно.

-Али ја не знам да месим, нисам никада пробао.

-Ма то ти је просто, излупаш јаја, сипаш шећер и брашно, додаш ово и оно и готово - умеша се Дарко.

-Па наравно смутиш ово и оно па проспеш у ђубре.

-Стана ће ти помоћи, она је прави мајстор за колаче – прекиде их Мики.

-Па шта онда да радим, треба да их поједем?

-Ма не колач је за виле. Мораш да устанеш рано пре зоре, да узмеш овај букет звончића и колач који умесиш. Немој да заборавиш хармонику. Отићи ћеш до Сребрног језера и то пред свитање. Спустићеш колач на неки камен, а затим пред букетом мораш гласно да изговориш:

-Вашу башту тражих,
моје драге виле,
а сада ћу се повући,
хвалећи вилинске моћне,
али доброћудне силе.

Затим ћеш се три пута поклонити испред букета. Указаће се леп пропланак на коме стоје виле. Узми колач, подигни га увис и изговори:

-Ово је за виле. Закорачи и спусти га на траву, а онда одсвирај коло. Када завршиш са свирањем понови опет - Ово је за виле.

-Јеси ли запамтио?

-Наравно, није тешко.

-Није тешко само мораш да будеш озбиљан и вома учтив. Виле своју наклоност не дарују тек тако. Мораш да им се допаднеш да би прихватиле поклон, ако не успеш може бити врло незгодно.

Већ је почео први сумрак да потискује дневно светло. Дечаци покупише ствари и водећи козе кренуше пут колибе. Мики их допрати до границе своје територије. Растадоше се уз поздрав и договор да ће и сутрашњи дан провести скупа.

Колиба је као и увек била чиста. На столу је стајала велика, округла тепсија из које је врућа пита дражила ноздрве. Милош спусти букет на сто. Баба Стана погледа у цвеће и нашали се:

-Јеси ли то мени набрао или некој цурици?

-Не бако, ово цвеће је поклон за виле. Морам да те замолим за услугу.Мики каже да си ти прави мајстор за прављење колача.

-Па, углавном ме хвале, свима се допадају моји колачи.

-Морам да умесим колач са медом за виле, оне воле укус и

мирис меда, али ја немам појма како се меси. Никада то нисам радио.

-Ма то је једноставно, показаћу ти. Помузите козе, оперите се, па ћемо после вечере то за час да средимо.

После вечере коју је Милош скоро прескочио због нестрпљења, Стана уз помоћ дечака рашчисти сто и дадоше се на мешење. Није било тако страшно како је изгледало. Милош је слушао упутства, умутио јаја, додао мед, орахе и мало брашна, а затим још неколико за њега непознатих састојака. Печење колача преузела је на себе Стана. Послала је дечаке на спавање плашећи се да им препусти печење.

Милоша сан никако није хватао. Дарко је непрекидно гунђао, љут што се Милош окреће час на једну, час на другу страну и притом љуља кревет и вуче покривач. Око поноћи га савлада умор и заспа.

Пред свитање га пробуди додир Станине руке:

-Устај Милоше, време је, мораш одмах да кренеш.

Осећао се као да је спавао целе ноћи. Скочио је из кревета и за неколико минута је био спреман за покрет. Стана му пружи корпицу у којој је био колач и букет звончића. Даде му и фењер који ће му помоћи да лакше нађе пут.

-Пожури - рече - ускоро ће почети да свиће.

Милош се упути већ добро познатом стазом. Сребрно језеро је било на пола пута до реке. Нису никада пришли језеру јер је пут до реке био прилично удаљен, али су често застајали, правили паузу и посматрали јато лабудова како блистају белином у плаветнилу језерске воде. Фењер је веома слабо осветљавао. Већу је светлост давао месец који је својим пуним, лоптастим обликом сијао са неба. Милош скрену са стазе и упути се ка језеру. Није могао да залута, бистра језерска вода одбијала је месечеву светлост као неко огледало. Лагано је пришао скоро до саме обале. Спустио је корпицу и сео на траву. Пратио је таласање воде. Чинило се да месец плови на таласима и да ће се сваког тренутка наћи на обали. Обузет том лепотом, скоро да није ни приметио да је почело да свиће. Прену га неки шум иза

леђа. Окрену се уплашено али није ништа приметио. Подиже се, извади букет из корпе и изговори:

-Вашу башту тражих,
моје драге виле,
а сада ћу се повући,
хвалећи вилинске моћне,
али доброћудне силе.

Затим се поклони три пута пред цвећем. После трећег наклона, појави се леп пропланак на коме су стајале виле. Чинило му се да у животу није срео ни једну тако лепу девојку. Чак је Милица у коју је био заљубљен до ушију према овим девојкама била ружна. Толико је био опчињен призором да је просто заборавио шта треба да ради. Као да га неки глас из подсвести трже. Положи на траву букет, извади из корпе колач и стави га поред цвећа, а онда гласно изговори :

-Ово је за виле.

Извуче усну хармонику и засвира коло. Виле привуче музика и приђоше ближе, затим се ухватише за руке и заиграше. Изгледале су прелепо док су лаким покретима ногу и тела пратиле ритам музике. Милош престаде са свирком и поново изговори:

-Ово је за виле!

Виле у заносу наставише своју игру. Није знао да ли их је придобио или је пак ово неки њихов начин да покажу незаинтересованост за њега и његове поклоне. Као по команди престаше са игром у једном тренутку. Све је утихнуло. Из групе се издвоји најмлађа вила и више лебдећи но ходајући приђе Милошу. Подиже руку и додирну га по глави.

-Па, драги дечаче, хвала ти за ове дивне поклоне. Моје сестре и ја уживале смо у твојој музици.

Саже се, подиже корпицу, извади колач, одломи парче и пружи остатак сестрама. Ставила је парче колача у уста и дуго, дуго жвакала, као кад човек жели да осети пун укус нечега.

-Предиван је - прозбори напокон.

Милошу паде камен са срца. Иако је видео да је први утисак који је оставио свирком био добар, бојао се да их колач не

поколеба и разљути.

Једва чујно изговори :

-Хвала, од срца је.

Виле се окупише око њега стварајући круг. Она најмлађа приђе сасвим близу, нагну се ка њему и пољуби га у образ, затим испружи руку и на длану јој се појави облутак.

-Ово је наш мали дар. Прими ово као нашу захвалност, знак љубави и поверења. Процениле смо да си искрен и особа од поверења. Овај камен мудрости ће те штитити од сваког зла у животу. Носи га увек са собом. Докле год је код тебе и ми ћемо бити са тобом. Он ће ти помоћи да боље и мудрије процењујеш и одлучујеш.

Милош узе камен и осети пецкање у прстима, а затим неко струјање кроз руку, па потом кроз читаво тело. Био је то веома пријатан осећај који ускоро нестаде.

-Хвла вам на дару драге виле - проговори.

-Немој више да нас тако ословљаваш. Моје име је Звездана и бићу твоја верна пратиља. Кад год ти затреба наша помоћ или друштво, узми облутак у руку, позови ме именом и ја ћу доћи. Сада си наш пријатељ и брат. Затим га пољуби у други убраз.

Милош поцрвене као булка. То његово црвенило изазва гласан смех.

Држећи се за руке виле поведоше коло око Милоша и Звездане која се такође мало зарумени. У тој веселој игри дочекаше прве сунчеве зраке који својим сјајем отераше мрак. Виле престаше са игром, а Звездана се обрати Милошу.

-Морамо да идемо, знаш како ћеш нас дозвати. Чувај облутак.

Нисам вам рекао своје име.

-Знамо га Милоше - узвикну Звездана, махну руком и као што су се изненада појавиле, тако изненада и несташе и оне и онај дивни пропланак.

Стајао је сав збуњен. Још увек није веровао да се то њему заиста десило. Превише се издогађало за тако кратко време, тако да се сад осећао као онда када је неколико дана имао

веома високу температуру и у бунилу привиђао ружне ликове. Из тог стања га поврати неки глас.

-Пази - говорио је глас - ако крене може да те нагази и повреди.

Погледа доле и угледа дугу шарену змију поред које су у близини пузале још две краће сличног изгледа.

-Не бојте се, пазићу - рече Милош сикћући.

Био је изненађен исто колико и змије. То змијско сиктање дошло је само по себи. Заиста је могао да разуме и говори змијским језиком.

-Не могу да верујем, говори нашим језиком - проговори дугачка.

-Да веома чудно - прихватише оне краће.

-Не чудите се, ја сам вам пријатељ, а надам се да сте то и ви мени.

-Наравно, само змијски пријатељ може да разуме и говори нашим језиком. Веома их ретко срећемо у свом животу, ти си први кога сам срела.

-И ви сте прве са којима сам разговарао. Драго ми је што сам вас упознао. Сад морам да пожурим кући.

Кренуо је убрзаним кораком. Једва је чекао да исприча баба Стани и Дарку нови доживљај. Бака је била у дворишту радећи у башти, а Дарко је управо кретао водећи козе на пашу.

-Е хеј! - узвикну прилазећи колиби. Стигао сам!

Бака и Дарко га погледаше, ћутећи ишчекујући новости.

-Све је у реду, прошло је одлично. Вилама се допала и музика и колач. Видите добио сам и ја поклон од њих.

Извади из џепа облутак и показа га прво Стани па затим и Дарку.

-Леп је и има лепе шаре - рече Дарко.

-То је камен мудрости. Ретки су људи који су га добили од вила. Постао си њихов штићеник. Брзо су те процениле. Скоро никада га не дају при првом сусрету. Дуго проверавају и дарују га тек када су сасвим сигурне у искреност човека.

-Па мислим да сам показао каква сам особа и да су биле за-

довољне. Одредиле су и Звездану да ме штити. Веома је млада и изузетно лепа.

-Опа, неко се зацопао! - узвикну Дарко.

-Не глупирај се, ко сам ја да се заљубим у вилу.

-Добро де, ништа није страшно ни да се заљубиш. Млади људи се заљубљују. Хајде сад узмите храну и воду па пут под ноге- благо им заповеди баба Стана.

Док су ишли ка реци Милош је причао са одушевљењем о свом сусрету са вилама. Дарко је први пут од како га познаје пажљиво слушао и повремено климао главом или се смешкао. Нарочито га је занимала Звездана. Тражио је да му прича о њој. Милошу је то изузетно годило.

-Има предивне зелене очи. Довољно је само да те погледа онако како то уме и да се просто изгубиш. Када ми је пришла, као да је све, осим ње, нестало са овог света. А када ме је пољубила у образ, заврте ло ми се у глави, само што се нисам срушио.

-Је ли висока?

-Не знам, није стајала на земљи. Све време је лебдела, а она дивна плава коса лепршала је при сваком покрету.

Дарко га је посматрао са великом озбиљношћу. Лично није никада био заљубљен и ово Милошево одушевљење било му је незамисливо. Онда без намере да га задиркује проговори:

-Ти си заљубљен другар.

Милош није очекивао такву изјаву и сам свестан својих осећаја и поред покушаја да то сакрије, образи му поцрвенеше.

-Ма нисам, само је заиста предивна - покушао је да се брани.

Настала је дуга пауза. Ћутећи су обавили све оне устаљене радње на обали реке. Напојили и привезали козе бирајући најтравнатији део ливаде. Сели су на обалу и без речи посматрали таласање воде. Ко зна докле би то трајало да Мики није прекинуо тишину.

-Зар сте опет у свађи?

-Нисмо, него се неко заљубио па неће да призна.

-Шта је ту лоше, а у кога Милоше?

-Ма пусти га, причао сам му о вили Звездани, како дивно изгледа и да је најлепша девојчица коју сам до сада срео, а он ме задиркује.

-Не будалите се, нема ни једне жене на свету која може да надмаши вилу својом лепотом. Потпуно си у праву. Причај ми како је прошао сусрет са њима. Милош је до најситнијег детаља испричао о свом сусрету. Показа и камен мудрости који је добио на поклон. Мики је пажљиво слушао, а онда га посаветова:

-Добро га чувај и немој више никоме да га показујеш. Ево узми ову торбицу и носи га стално око врата. Не скидај га чак и када се купаш.

Милош прихвати кожну торбицу која је на врху имала узану траку. Убаци облутак и затеже траку, а затим је стави око врата.

-Хвала ти, супер је.

Остатак дана, дечаци су провели учећи о биљкама. Мики им је показивао и причао о јестивости и о лековитом својству биљака. Било је то право откриће за њих. До сада су јели само оно уобичајено воће и поврће. Кад год је било лепо време и родитељи им дозволили, одлазили су на ливаду у околини града и играли се све до мрака. Никада им није падало на памет да оне ливадске траве могу да послуже као храна или лек. Пили су чајеве од камилице и нане, стављали облоге кантарионовог уља на разбијене лактове и колена, али су тек сада схватили колико је природа драгоцена и какво богатство лежи у њој. Вратили су се у колибу чим је сумрак овладао пољем. Дарко је као увек са великим апетитом уживао у вечери, а Милош под утиском данашњих догађаја прескочи вечеру и заспа чим леже. Од како се нашао у овом паралелном свету спавао је веома осетљиво, реаговао је готово на сваки шум. Иако се бака трудила да буде тиха, готово увек би чуо када устане и ради по кући. Тако га је и овог јутра пренуо из сна тихи разговор. Стана је са неким причала готово шапатом тако да и поред свег напрезања није могао да разазна ни једну реч. У једном тренутку допре до њега познат глас. Раздрагано скочи из кревета схвативши да је Мерлин дошао. Док га је грлио имао је осећај као да му је неки

близак род. Са великим узбуђењем, Милош је причао о догађајима протеклих дана. Највише се задржао на сусрету са вилама. Мерлин је приметио промену на његовом лицу кад год би поменуо Звезданино име. Иако није ништа рекао, смешак који му је непрекидно лебдео, показивао је да му је све јасно. Ни сада већ гласан разговор није могао да пробуди Дарка, спавао је као топ. Милошу је било познато да су само три ствари могле брзо да га прену из сна: јако и дуже дрмусање, поливање водом и мирис хране. Најефикасније је деловала храна, зато му принесе уз нос парче врућe погаче. Било је заиста невероватно како се, осетивши мирис, истог тренутка пробудио. Пружио је руку да узме погачу, али се Милош измаче и примора га да напусти кревет. Био му је добро познат цео ритуал Дарковог расањивања, зато се врати до сточића и остави погачу у тепсији. Уз доручак је Милош сазнао да је код куће све у реду и да нико не примећује њихово одсуство. Иако су имали жељу да још дуго причају и запиткују, дечаци се спремише и кренуше на извршавање свакодневних обавеза. Козе су се већ привикле на дечаке тако да су саме ишле путем. Кад стигоше до узвишења са кога се видело Сребрно језеро, Милош застаде. Гледао је ка сјајној површини воде некако сетно и замишљено.

-Зашто је не позовеш? - упита Дарко.

-Не знам како би реаговала, можда не смем да је позивам без потребе.

-Ако нећеш, онда да кренемо.

Милош невољно повуче конопац и коза послушно крену за њим. Осећао је као да је нешто важно пропустио. Неки благ притисак, у грудима, стварао му је нервозу. Стигоше до реке, пустише козе да пасу и прилегоше под крошњом великог храста. Лежали су ћутећи у дубоком хладу. Милош је затворених очију призивао Звезданин лик, а Дарко је вероватно размишљао о храни коју су понели. Милоша пристиже умор и задрема. Из дремежа га пренуше продорни крици праћени вриском. Скочио је незнајући где се налази и шта се догађа. Буновно је трљао очи покушавајући да се врати у стварност. Расанивши се нагло угле-

да пред собом стравичан призор, веома ружно створење јаким крештавим смехом и вриском лебдело је у ваздуху држећи за оковратник Дарка који се отимао покушавајући да се ослободи. Милош је стајао као скамењен. Буљио је изгубљено у наказу која је кружила над ливадом. Као да му неко шапуће, допреше му оне Станине рчи,,Марама,штап.“ Зграби торбу, извуче бабину мараму, рашири је и стаде на њу. Затим упре штапом према Јаги и поче брзо да изговара:

-Нека добро влада на небу и земљи, а зло натраг у воду!

После трећег понављања, престадоше крици, а баба Јага и даље држећи Дарка полете увис и нестаде са видика. Милош се стровали на земљу јецајући. Осећао се беспомоћно. Седео је обливен сузама као у неком бунилу. Прену га Микијев глас:

-Шта се догодило, зашто плачеш?

И даље јецајући Милош проговори тихим, испрекиданим гласом:

-Не разумем, како,не то није истина...

-Шта Милоше, шта није истина?

-Баба Јага је уграбила Дарка, а ја, ја сам спавао - причао је уз појачан плач.

Хватао га је очај од сазнања да је изгубио друга.

-Смири се, сузе нису решење. Видећемо шта може да се уради. Поведи козе и иди кући.

Сав сломљен, Милош послуша, покупи ствари и крену ка колиби. У глави му је био прави кошмар. Час га је обузимао очај, час паника. Сама помисао да му се најбољи друг налази у безизлазној ситуацији и немогућност да му помогне ломила га је целим путем. Одведе козе у шупу и покуњено уђе у колибу. Мерлину и Стани одмах би јасно да се нешто озбиљно догодило. Не чекајући да га било шта питају, бризнувши у плач исприча о Дарковој отмици.

-Упозорила сам вас на опасност - љутито рече Стана.

-Знам бако, али све је увек било тако мирно, а и мене је сан преварио. Само да нисам заспао.

-Не вреди да јадикујемо. Седи и попи мало чаја, опусти ће

те.

Мерлин и Стана напустише колибу и упутише се према шумарку.

Милош је сео на троножац крај огњишта. Мали пламенови поигравали су правећи покретне сенке на зидовима. Скупљен, заогрнут прекривачем, пратио је њихову игру. Телом су му пролазили жмарци, као када има високу температуру. Стезао је прекривач покушавајући да спречи дрхтавицу која је све више расла. Покушавао је да мисли о нечем другом, али му никако није успевало да макар на тренутак заборави на свог друга. Стежући прекривач око груди, осети притисак камена на телу. Можда је сада прави тренутак да је позовем. Извади камен из торбице и протрља га изговарајући Звезданино име. Скоро истог тренутка појави се плавичаста светлост из које изрони мала вила.

-Звао си ме Милоше - проговори гледајући га својим дивним зеленим очима.

Овај њен продоран поглед потпуно збуни дечака. Збуњеност је кратко трајала. Из њега провалише сва она узнемиреност, страх и очајање. Готово у једном даху исприча шта се догодило. Вила је пажљиво слушала озбиљног лица. Изгубила се сва она веселост коју је унела у брвнару својим доласком. Климнула је озбиљно главом као да нешто потврђује, а онда проговори:

-Ти већ знаш да смо ти моје сестре и ја обећале заштиту и сваку помоћ коју можемо да пружимо. Ово је веома озбиљно, још увек сам млада и немам толику моћ као моје сестре, али све што могу учинићу за тебе.

Спустила је руку на његово раме и он осети како му пријатна топлина пролази телом. Почело је да нестаје оне напетости, страха и очаја. Чинило му се да су му се вратиле снага и храброст.

-Знаш - настави вила - морам хитно да о овоме обавестим сестре.

Махну у знак поздрава и нестаде. Милош баци на ватру неколико цепаница. Суво дрво појача светлост у колиби. Напо-

љу је овладао мрак. Време је споро пролазило. Тишину је реметило само пуцкетање ватре. Пратио је погледом искрице које су избијале из горућег дрвета. Поново затитра она плавичаста светлост и појави се Звездана.

-Разговарала сам са сестрама. Помоћи ћемо ти у свему колико нам наше моћи омогућавају, али не можемо да спасимо Дарка. То ћеш морати сам да урадиш. Не бој се, ти си рођењем предодређен да постанеш борац против зла. Ово је прилика да отпочнеш ту борбу.

Последње речи се стопише са шкрипом врата. Звездана махну руком и нестаде у плавичастој светлости. У собу уђе Стана праћена Мерлином и Микијем. Сви су били врло озбиљни. Први проговори Мерлин:

-Милоше овако стоје ствари, Дарко је за сада добро. Јага га је однела у своју јазбину. Плашим се да ти не могу помоћи. Да сам бар мало млађи, већ бих био на путу ка њеном брлогу. Стигле су ме године дете, у овом свету се брзо истрошимо. Милоше, ти си моја замена, мој наследник. Могу ти помоћи само саветима.

Није му уопште било јасно како то мисле да се он супротстави оној накази. И сама помисао на оно искежено лице, онај крештави глас, изазивало је панику. Прену га Мерлинов глас који настави да прича.

-Сећаш ли се, када смо далазили, рекао сам да је у овом паралелном свету страх највећи непријатељ. Сви ми и овде и у стварности имамо неке своје страхове. Не постоји човек који би искрено могао да каже да се никада није уплашио. Само што неко признаје свој страх, а неко не. Храброст долази у тренутку када си ти или неко ко ти је драг у опасности, тада заборавиш на страх и спреман си да се супротставиш сваком злу. Када изгубиш самопоуздање и савладају те тешкоће сети се да смо сви ми уз тебе и да ћемо ти притећи у помоћ. Сада је нјважније да се добро одмориш. Од сутра те чека напоран пут и велика борба.

Милош невољно послуша Мерлина. Легао је у постељу. У глави му се вртело, а у ушима зујало. Осећао се као на некој вр-

тешци. Затворио је очи мислећи да ће вртоглавица нестати. Од како су дошли увек му је недостајало мало места јер се Дарко ширио по кревету, сада му је сметала пространа постеља. Није било оног гуркања и вучења покривача. Ипак је сан почео да га савладава. Дневни догађаји су се пресликали у сан, бацакао се и скакао по кревету вичући у сну.

Ноћ је пролетела у једном трену. Буђење му је пало веома тешко. Осећао се уморно и исцрпљено, чинило му се да би био одморнији да није уопште спавао. Освежило га је умивање изворском водом. Загњурио је лице у кофу пуну хладне воде, а затим подигавши је сручи сву воду на главу. Иако је дрхтао од хладноће у глави му се разбистрило. Почео је да осећа неко самопоуздање, као да му се храброст вратила. Уђе онако мокар у колибу, дохвати пешкир и добро се истрља.

За време доручка Стана га је подсећала на све оно чему га је научила о природи и биљу.

-Сети се - говорила је - у природи све може да се једе, само пази некада су најлепши плодови најопаснији. Печурке не дирај, о њима још ниси довољно научио, али о травама знаш скоро све. У њима ћеш пронаћи извор здравља и снаге. Ако су крај воде све биљке једре и сочне и ако у води видиш свој лик, можеш је слободно пити. Никад немој да паничиш, седи, смири се, осматрај и ослушкуј. Чућеш и видећеш, природа ће ти сама помоћи да се снађеш.

Завршивши доручак, устаде и упита:

-Где је Мерлин, нисам га видео?

Пре него што му је Стана одговорила, Мерлин уђе у колибу. Није био сам, Мики му је правио друштво.

-Осећаш ли се боље? - упита га.

-Да боље ми је.

-То је добро, мораћеш убрзо да кренеш. Чека те дуг пут.

Сада када је дошао тренутак да крене у потргу за баба Јагом, осећао је неко олакшање. Изгубила се она нервоза и напетост коју је раније осећао. Узе торбу сличну ранцу и поче пажљиво да ставља ствари у њу. Стана и Мерлин су поређали на

сто све што би могло да му користи на путу. На дно торбе убаци нешто одеће и огртач. Преко тога стави завежљај са храном, а преко њега Станину мараму и штап. О појас је окачио футролу са веома дугим ножем, а на раме чутурицу са водом. Сада је био спреман да крене. Сво троје је кренуло да га испрати. У почетку су сви скоро у глас давали савете и упозоравали га на све и свашта, а онда се примирише, као да су рекли све што имају. Ходали су готово ћутећи. Тишина је постајала непријатна. Мики је прекиде :

-Јеси ли понео цветић који сам ти дао?

-Наравно, од њега се никада не одвајам. Није ми јасно како је овако дуго остао свеж?

-Сећаш се када сам ти га дао, рекао сам да је то цвет који пружа заштиту и да ће ти моја сабрања помоћи где год се будеш налазио. Немој да заборавиш на то, само пређи руком преко латица.

Дошли су до неке ливаде. Мерлин застаде.

-Даље мораш сам, више не можемо са тобом.

Иако је знао да ће у једном тренутку остати сам, није очекивао да ће то тако брзо доћи. Са осећајем нелагодности, поздрави се са свима и не желећи да примете подрхтавање руку и сузе у очима, нагло се окрену и упути ка шуми.

-Иди стално према северу! Чувај се! - довикну Мерлин за њим.

Дошавши до ивице шуме окрену се и махну својим пратиоцима. Затим се окрете и уђе у шипраг. На почетку је шума била прилично густа, сада када је већ дубље зашао у њу, дрвеће је почело да се проређује. Док се пео стрмом падином, под ногама су пуцкетале суве гранчице. Сада се и сунце пробијало кроз крошње. Шума му је деловала питомо. Личила је на оне шуме у којима је са друговима често одлазио на излете. Маховина на стаблима га је усмеравала ка северу. Учио је у школи како да се снађе у природи. Није баш био од оних ђака који воле да проводе време над књигом, али сада је схвтио да ће му знање стечено у школи бити од велике користи. Попевши се уз падину,

спусти се на траву да поврати дах. Знао је да не треба седети на трави уморан и знојав, али га је умор савладао. Дисање је постало равномерније и спорије. Сметала му је тишина која је владала шумом. Било је потпуно тихо, чак се и ветрић који је до малопре дувао примирио. Тек по некад би се огласла по која птица. Иако их је повремено чуо није могао да их види. Одморивши се од великог напора, осети глад. Узе парче погаче и комад сланине. Резао је танку парчад оним великим ножем. Пријала му је храна, додуше сланина је била мало сланија али му то није сметало. Ослонивши се на торбу, пронађе удобан положај. Јео је полако, желео је да се добро одмори пре но што крене даље. Пажњу му привуче мала птица шареног перја. Слетела је на гранчицу недалеко од њега. Узимао је храну лаганим покретима да је не би уплашио. Одломи комадић погаче и баци га далеко у траву. Птица махну неколико пута крилима, као да ће да полети, али ипак оста на грани. Милош се примири. Прошло је прилично времена док се птица не осмели. Слете и поче да кљуца. Баци јој још један комадић погаче. Птичица прхну, слете и настави кљуцање. Као да се успоставио контакт међу њима, као да га се више није плашила. Осетило се мало несигурности када јој је бацио и трећи комадић сасвим близу себе. Птица зацврркута и одлете на грану. Милош проговори:

-Не плаши се, нећу ти ништа. И сам се изненади када је своје речи чуо као птичији цврркут.

Изгледа да је било довољно само да чује говор неке животиње па да проговори њеним језиком. Изненађена је била и птица.

-Ти говориш птичји језик?

-Наравно, мени су животиње и птице пријатељи - одовори Милош. Приђи слободно, утоли глад.

-Ко си ти? - упита га - нисам те до сада виђала у шуми.

Милош јој исприча све што се догодило и да је кренуо да спасе друга.

-Ти си веома храбар дечек. Хвала ти за овако укусан ручак. Могу ти бити од помоћи док си у мојој шуми. Из ваздуха, са

висине, види се одлично и на далеко. Настави пут, а ја ћу те упозорти на опасност ако је буде било.

-Хвала ти, бићу много мирнији када знам да си ти ту.

Одморан, окрепљен ручком, крену даље. Напредовао је час брже, час спорије, до првог сумрака превалио је приличан део пута. Знајући да се овде вома брзо смркава, даде се на припремање коначишта. Прикупио је доста сувих грана. Оно ситније и тање поређао је на земљу испод дрвета. Одсече неколико јелових грана, поређа их преко суварака и преко њих пребаци огртач, сада је постеља била спремна. Птица је све време помагала. Доносила је у кљуну суве влати траве и гранчице тако да је са лакоћом упалио ватру. Није навикао да спава на оваквој постељи, али и то је било мекше и удобније него тврда земља. Птица му је правила друштво и у разговору са њом поче да дрема. Негде пред зору, трже га из сна птичји глас.

-Милоше, буди се неко долази!

Гледао је буновно око себе. Владала је тишина. Ужарене гране давале су врло мало светлости. Баци неколико сувих грана и дугим штапом проџара ватру. Подигоше се пламени језичци који још више смањише видљивост. Све што је било ван светлосног круга постало је невидљиво. Из таме допре урлик. Личио је као кад комшијин пас завија у дане пуног месеца. У непосредној близини, у мраку засветли пар очију.

-Ко си ти пријатељу урликну Милош?

Сада је у тами светлело много очију. Чуо је неки разговор, али није могао да разуме ни једну реч. Одважи се и поново узвикну:

-Ко сте ви? Шта тражите?

Из таме, веома споро, у светлосни круг уђе огроман сиви вук. Кезећи зубе гледао ја дечака као да ће свакога тренутка да скочи и растргне га. Милош скупи храброст и проговори:

-Не љутите се, само сам у пролазу, не желим никоме зло.

Вук га је гледао нетремице, као кад мађионичар жели некога да хипнотише. Искежени зуби су и даље светлуцали на одсјају ватре, док је пљувачка је цурила из чељусти. Онда затвори губи-

цу и спустивши мало њушку рече:

-Видим да говориш нашим језиком, а ниси један од нас. Ко си ти?

Дечак исприча све од отмице друга до поласка да га нађе. Вук је слушао и повремено климао галвом, а кад Милош заврши рече:

-Имаш вучију храброст, ми вукови то знамо да ценимо.

Окрену се и двапут урликну. Из мрака стиже одговор и појави се читав чопор. Двдесетак вукова окруживало је дечака. Велики сиви вођа урликну:

-Овај дечак заслужује наше поштовање. Кренуо је да уништи баба Јагу и спасе пријатеља. Знате и сами колико је зла нанела нама и становницима ових шума. Зато ћемо му браћо помоћи. Нико не сме у овој шуми да му науди. Јавите свима да је под нашом заштитом.

Вукови несташе у тами.

Вођа подиже главу и рече:

-Можеш слободно да се крећеш шумом, не сме нико да ти нашкоди. - Спавај мирно, ми те чувамо.

Рекавши то окрете се и нестаде.

Осетивши велико олакшање, Милош се опружи на лежају. Чинило му се да га сада много мање жуља.

Пробудили су га топли сунчеви зраци. Јутро је већ поодмакло. Осетио се одморним и спремним да настави пут. Ишчезла је несигурност, нестао је страх. Није осећао глад па одлучи да одмах крене. Упакова ствари и за сваки случај просу мало воде на пепео иако се ватра већ одавно угасила. Погледа да се оријентише и крену ка северу. Сада се кретао сасвим слободно. Веровао је вучјим речима и осећао се сигурним. Шума је заиста била огромна, већ пет дана је ходао, а никако да изађе из ње. Пред сумрак петог дана стиже до неког језера. Одлучи да преноћи крај воде. Заласком сунца постаде хладније, ипак реши да се окупа. Сам себи је био одвратан колико је мирисао на земљу, траву и зној. Свуче сву одећу и урони у бистру воду. Прво урањање му је увек било најтеже, чинило му се да је вода

ледена. Удаљи се десетак метара од обале пливајући и сада привикнут на њену температуру имао је утисак да је постала топлија. Уместо сапуна за нечистоћу са руку и ногу употребио је песак са обале. Изашао је из воде као други човек. Обуче чисту одећу, а опрану рашири по жбуњу да се суши. Заложи ватру и леже на постељу од грања и траве. Гледао је у ведро звездано небо. Имао је утисак као да му се звезде полако приближавају, као да се смањује раздаљина и да ће га у тренутку окружити. Под тим утиском сан га савлада. Спавао је мирно, опуштено. Изгубили су се они кошмари које је у почетку имао. Сад су се изгубили и снови. Као да се нашао у неком непознатом простору у коме није било ни звука ни покрета.

Из дубоког сна трже га запљускивање воде. Гледао је зачуђено таласе који су постајали све већи и већи. Поче да прикупља ствари да их вода не би поквасила. Наједном, подиже се велики талас и из њега изађе старац дуге зелене косе и браде прекривене воденом травом. Био је веома ружан. Док је ходао из траве су провиривале кврге длакаве ноге. Више је личио на мајмуна него на човека. Ослањајући се на дугачак штап који је на крају имао куку, изађе из воде и крену ка Милошу. Глас му је био час дубок и промукао час пискутав. Док је прилазио, говорио је нешто неразговетно. Милош опази како се дуге длакаве руке пружају ка њему. Инстиктивно се повуче уназад, није био свестан како му се нож нашао у руци.

-Шта хоћеш? Бежи од мене! - викао је у паничном страху.

Старац се није заустављао, кезио се прилазећи све ближе и ближе. Смрдео је на муљ, а из уста је допирао ужасан задах.

Милош је махао ножем вичући:

-Бежи, бежи од мене!

Са ивице шумарка зачу се урлик, а затим још неколико. Старац се трже и застаде. Окрете се у правцу урлика као да се колеба, онда замахну штапом и закачи куком Милошеву ногу. Дечак паде, а старац прискочи, зграби га за ноге и невероватном снагом га повуче. Вук предводник дојури у пратњи десетак сабраће али старац нестаде у језерској води увлачећи у њу и деча-

ка. Вођа чопора је био бесан:

-Зашто нисте пазили? Знате шта сам наредио? Погазили сте моју реч!

Вукови су ћутали погнутих глава. Били су свесни своје грешке, морали су озбиљније да штите дечака.

-Нико није могао да прође поред нас - проговори најмлађи вук - али нисмо очекивали опасност из воде.

-Ти си паметњаковићу још млад па ме и не чуди што си затајио, али ови матори...

Вођа застаде јер се из оближњег жбуња зачу неко шушкање. Истурених глава, напетих мишића, спремни на скок, гледали су у правцу жбуна из кога провири дугачка њушка.

-Оматорили сте комшије, ово некада није могло да вам се деси! - узвикну дабар извлачећи се из жбуна! Све сам видео и чуо, само не знам зашто штитите оно створење?

Вукови се опустише, чак им даброва појава поврати расположење.

-Видео си да је водењак уграбио дечака.

-Да видео сам, али шта се то вас тиче?

Вођа чопора исприча све о Милошу и његовој намери, о обећању да ће имати њихову заштиту док год буде у шуми. Дабар је слушао веома пажљиво.

-Добро, заслужио је да му помогнемо. Идем да се распитам - рече и нестаде у језеру.

Није прошло много времена када се поново појавио на обали.

-Водењак га је одвео у свој дворац. Нисам могао да сазнам шта намерава, или ће му бити слуга или ће га оженити оном ругобом од кћери. То ћемо сазнати тек сутра, после свитања. Будите ту крај језера ако заиста желите да му помогнете. Идем да нађем неке рођаке и видим шта може да се учини.

Дабар зарони у воду, а вукови легоше на влажан песак. Са опруженим ногама и главом наслоњеном на њих деловали су као да спавају.

Милош се опирао покушавајући да се ослободи чврстог старчевог стиска. Што се више борио, стисак се појачавао. Старац је био невероватно снажан, а када је ушао у воду као да му се снага удвостручила. У тренутку осети слабост и изгуби свест. Водењак га тако онесвешћеног одвуче у свој замак. Није то био замак који се помиње у причама. Није имао ни куле ни бедеме, био је то сплет подводних пећина у којима је живео и владао.

Дарко је почео да долази ксеби. Глава га је јако болела, а мучила га је и блага несвестица праћена мучнином. Као кроз маглу допирало је оно ужасно крештање. Пред очима му је још увек била слика ружне наказе. Сећао се да га је зграбила, дугим кривим прстима, али даље није могао ничега да се сети. Није знао где се налази и како је доспео овде. Гледао је око себе покушавајући да схвати каква је ова огромна просторија. Била је то најчуднија просторија у којој се нашао. Намештаја скоро да није било. На средини исклесан од камена, стајао је велики сто. У десном углу био је камин у коме је пламтела ватра. Иако су се цепанице ужариле није се осећала топлота. Било је ледено. Придигао се са каменог пода и умало да падне, ноге су му биле потпуно утрнуле. Стајао је чекајући да му прострује крв. Са леве стране допре неко фрктање, а онда продоран мјаук. Није могао да одреди да ли је у питању мачка или неки њен сродник. Ноге посташе стабилније и он се, још по мало несигурним кораком, упути ка углу одакле је мјаук допрео. Иза кофе пуне воде лежала је велика црна мачка. Није волео мачке, омрзнуо их је од када му је комшијина појела канаринца. Нагло поскочи уназад кад угледа подигнуту шапу са избаченим канџама. Повуче се на сигурну удаљеност, спреман да је дочека ногом ако му се приближи. Мачка је остала на месту као да је била задовољна тиме што се повукао. Више га није занимала, окрете се прозору, тачније великом отвору у дебелом зиду. Морао је да поскочи и скоро легне на зид не би ли видео шта се налази споља. Увек се по мало бојао висине, али поглед на велику стрмину боље рећи провалију, учини да му се стегне стомак. Замак је био саграђен на врху огромне стене. Око њега није било ничега. Тек доле на великој дубини назирале су се густе крошње. Преструђен склизну назад на под. Сада се пробудила његова урођена радозналост. Размишљао је о осталом простору. Шта све могу да крију ове зидине. Слушао је многе приче, а по неку је и сам прочитао о разним тајнама које поседују дворци. Увек су ту били

скривени ходници и нека тајна врата. Наравно у свакој бајци биле су и собе са огромним благом. Поче да га подилази језа када се сети и свих оних чудовишта која су била чувари блага. Протресе главом, чак се и неколико пута лупи дланом по челу, не би ли одагнао те страшне мисли. Приђе ормару и отвори врата. Згрозио се када угледа стаклене посуде пуне угинулих животиња. У некима су се виделе отсечене канџе или крила. Било је ту и посуда напуњених лишћем и корењем. Иза леђа зачу шум. Окрете се и укочи од страха, пред њим је стајала баба Јага. Гледала га је крупним буљавим очима.

-Коначно си се пробудио - закрешта.

Дарко је ћутао, чак и да је хтео нешто да каже не би успео, страх га је потпуно паралисао.

Јага се исцери показујући окрњене предње зубе :

-Шта је сад јуначино? Сећаш ли се како си претио да ћеш да ме пребијеш? Све знам, све видим и све чујем. За сада ти нећу ништа, а кад ухватим твог друга... Када се вратим буди спреман, бићеш мој слуга. И пази да ме не наљутиш, обожавам паприкаш од таквих жгољавих дечака.

Смејући се крештавим гласом изађе из просторије.

Дарку је требала читава вечност да се поврати. Није знао да ли му се више тресу руке или ноге. Коначно се присети онога што им је Стана рекла да ураде када осете велики страх. Поче тихо да изговара:

-Крст на чело,
анђели на срце,
вук у колена,
страва у земљу!

Обележи прстом крст на челу и осети велико олакшање. Вратила му се снага, а са њом и храброст. Размишљао је шта да ради. Био је свестан да снагом не може да победи, одлучи да прихвати стање онакво какво је и буде послушан. Време му се одужило, осећао је глад али није ни смео да размишља о храни. Није се бојао да ће га отровати, али је био престрашен чиме би Јага могла да га храни. Трже га крештави глас :

-Дижи се ленштино! Полази замном.

Дарко се невољно придиже и крену за њом. Ушли су у узан вијугав ходник. Тек негде на средини указаше се прва врата. Ходник се полако спуштао. Дарко се већ заморио ходајући кад баба Јага стаде. Пред њима је била нека рупа ограђена ниским зидом. Јага му пружи кофу везану дугим канапом и рече:

-Ово је бунар, из њега ћеш узимати воду. Овде имаш још две кофе, напуни их и пођи замном.

Носио је кофе пуне воде идући за бабом све до врата на крају ходника. Јага их отвори и он угледа три велика бурета.

-Ова бурад морају увек да буду пуна, иначе... - закрешта баба

Дарко је схватио поруку. Није требло два пута да му каже. Просу воду у бурад и крену по још. Јага га заустави, пружи котарицу и рече:

-Ово ти је храна за данас. Ако добро радиш добићеш и сутра, ако не гладоваћеш.

Бурад као да нису имала дно, колико год је доливао воду, остајала су готово празна. Није знао колико је времена прошло од како је почео да ради, али га умор пристиже. Седе на под наслонивши се леђима на зид и отвори корпу. Храна није била бог зна каква, али бар није било жаба и мишева како је стрепео. Осећао је жеђ, гледао је у кофу пуну воде, али не посегну за њом, страх и опрез били су јачи. Требало би да планински бунар има питку воду, али у овом паралелном свету све је било могуће. Зато се суздража и невољно крену на посао. Време као да је стало у кругу камених зидина. Ноге су му биле тешке, а руке омлитавиле. Задњим делићем снаге просу воду у буре и скоро се сруши крај њега. Лежао је непокретно. Онако уморном, пријао му је хладан додир камена. Иако је знао да је опасно лежати на хладном поду, посебно уморан и зној ав није имао снаге да устане и нађе неко друго место. Није знао да ли је спавао или изгубио свест, у сваком случају у стварност га поврати крештави Јагин глас :

-Ленштино, претворићу те у слепог миша! Дижи се!

Дечак поскочи заборавивши на умор, зграби кофе спреман да појури по воду.

-Добро је, доста, не треба више - тишим гласом проговори баба. Хајде пођи самном.

Дарко спусти кофе и послушно крену за њом. Нестала је сва она бунтовност коју је имао, како су говорили, од рођења. Поново је осећао слабост у ногама, али је ишао покушавајући да скрене мисли на нешто друго. Баба га уведе у једну собу. Била је потпуно празна, само је у углу била набацана слама а преко ње крзно неке животиње.

-Овде ћеш да спаваш. Сутра рано крећеш са послом - рече Јага и изађе.

Умотавши се огромним крзном леже на сламу и онако преморен и угрејан заспа скоро у трену.

Милош отвори очи. Полако подиже главу и осети јак бол у врату. Протрља руком болно место и тек тад схвати да се налази под водом. У паници скочи са тла, а онда запањено стаде.

-Могу да дишем у води - проговори тихо у чуду.

-Наравно да можеш - допре до њега неки пискутави глас - подарила сам ти то чим те је мој отац довео.

-Ко си ти? - упита.

-Не плаши се, ја сам Дора, водењакова најмлађа кћи. Допао си ми се чим сам те угледала. Молила сам оца да те да мени. Када сам те пољубила, подарила сам ти способност да дишеш под водом, а ти си постао мој вереник.

Почео је да осећа мучнину на помисао да га је пољубла. Да је био на копну већ би повратио, али је овде под водом тај осећај брзо нестао. Гледао је збуњено то ружно створење. Није могао да одгонетне да ли на себи има било какву одећу јер је водена трава уплетена у косу покривала цело тело досезајући до пода. Једино су дуге мршаве руке прекривене густом длаком провиривале када би направила неки покрет. Водена струја је повремено померала косу тако да се указивао дуг криви нос. Размишљао је веома брзо о насталој ситуацији. То што га је ова наказа прогласила вереником у неку руку је било добро. Сматрао је да ће ако не покаже гађење и одбојност имати њену наклоност и заштиту. Знао је да је под водом, да га је уграбио водењак, али није знао шта га надаље чека. Зато реши да буде љубазан.

-Драго ми је да сам те упознао, само сам мало збуњен. Кажеш да сам постао твој вереник. Знаш у мом свету се људи прво добро упознају па тек онда одлуче о веридби. То је врло озбиљна ствар. О томе се само једном у животу размишља и то тек кад одрастеш.

Гледала га је ћутећи, а онда проговори по мало љутито:

-Па већи си од мене, значи да си одрастао. Заиста ми се свиђаш, зато ћу ти дати да бираш. Можеш да ми будеш вереник

и ожениш ме, да будеш слуга или да те поједемо. Кад се поново видимо мораш да ми кажеш своју одлуку.

Окрену се и изађе из пећине.

Стајао је забезекнут, отворених устију. Дошао је к себи у тренутку кад му једна мала риба за мало не улете у уста. Трже се не верујући још увек ономе што је чуо. Он да се жени. Ајд веридба па и некако, тако су се они у школи пола у шали, пола у збиљи забављали. Када би се нека девојчица свиђала дечаку, а и он њој, онда би се као у шали верили. Наравно те су вериде увек биле краткотрајне јер су нове симпатије брзо смењивале старе. Био је то неки зачарани круг. Али сада се нашао пред великим проблемом. Да се женим не долази у обзир. Да изаберем да будем слуга, а шта ако се увреди. Можда ме само искушава. Да ме поједу, ма о томе нећу ни да размишљам. Није ово био први пут да је упао у невољу али никада то није било овако озбиљно.

У пећину уђе веома мршав човек носећи нешто умотано у велики лист неке биљке. Ништа није говорио, само пружи замотуљак и крену ка излазу.

-Станите, сачекајте господине!

Човек се није обазирао на повике, ишао је као да не чује. Милош пожури и ухвати га за руку. Овај се истрже и сасвим тихо готово шапатом проговори:

-Не чини то дечаче, овде је слугама забрањено да говоре. Пет година сам слуга зато што ћутим, иначе би ме већ појели. Овде и зидови имају уши. Окрену се и журно изађе.

Овај сусрет само учини да се осети још беспомоћнији. Сео је наслонивши се леђима на зид. Био је у ћорсокаку. Није могао да нађе неко нормално решење.

-Изгледа да морам да пристанем, само не тако брзо, можда ћу нешто смислити ако одуговлачим шапутао је себи у браду.

Размота замотуљак. Биле су ту две јабуке и једна крушка. Већ је заиста време да нешто поједем, више и не знам када сам задњи пут јео. Воће је било зрело и слатко. Баш му је пријало. Напетост му је мало попустила те се опружи наслониши се на

зид пећине. Мисли су му се ројиле покушавајући да пронађе спасоносно решење. Напетост га полако увуче у сан. Снови су били празни, као да је негде пропадао, тонуо у дубину неке мрачне рупе. Да је био на површини вероватно би био окупан знојем, овако га је благо струјање воде помало смиривало.

Пробудио га је пискутав глас и додир водене траве. Згрозио се на помисо да га додирује она наказа.

-Па шта си одлучио?

Мозак му је убрзано радио. Ово је крај, помисли. Морам да се смирим, не сме да примети да је лажем. Хајде Милоше увек си био добар глумац.

-Ти си заиста лепа, привлачна особа и свако би био срећан да постане твој вереник. Наравно да не могу да те одбијем, али волео бих да ми испуниш једну жељу.

Померила је косу са лица и сада га је посматрала крупним буљавим очима. Као да му није веровала, као да је очекивала другачији одговор. Напокон проговори:

-Па реци.

Милош се одважи:

-Волео бих да о овоме обавестим своје родитеље и родбину. Код нас се за веридбу и свадбу прави весеље и позивају рођаци и блиски пријатељи. Морао бих да одем и обавестим их о томе.

-Е, за то не брини, неће ти бити потребни ни рођаци ни пријатељи. Кад се заврши венчање постаћеш један од нас, заборавићеш прошлост и све које си познавао. Видећеш вољени мој како ће нам бити дивно овде у краљевству мога оца. Хајде сад, одмарај се и припремај за венчање.

-А веридба, зар неће бити прво веридбе? - упита Милош у паници.

-То је готово, рекла сам ти да си постао мој вереник када сам те пољубила. Буди спреман, венчање ће бити за два - три дана, чим се отац врати - рече и изађе.

Ово се отело контроли. Не слути на добро. Морам нешто да смислим. Седео је размишљајући како да се извуче из ове теш-

ке ситуације у којој се нашао. Осети нешто хладно на нози. Протресе ногавицу како би то што се увукло у њу испало, али се појави само глава водене змије.

-Полако, не паничи - проговори она. - Дошла сам да видим како можемо да ти помогнемо. Дабар ме је замолио да разговарам са тобом. У водењаков дворац не може свако да уђе.

-Не познајем никаквог дабра –рече сумњајући да је то некаква провокација.

-Знам, рекао ми је да те не зна, али је обећао вуковима. Они су га молили да те пронађе. Осећају се кривим што нису испунили дату реч и заштитили те.

Сада је ово већ имало смисла, те дечак олакша душу и исприча све шта је и како је. Змија је слушала и само повремено провиривала из ногавице.

-Добро, добро је, још није касно, има још времена. Слушај немој да ти случајно падне на памет да увредиш Дору. Веруј ми то би ти био крај. Ако треба грли је и љуби док не смислимо и организујемо ти бекство. Водењак је врло моћан и има доста оних који га слепо слушају и извршавају његова наређења. Сви га се плашимо. Ево и ја сам премрла од страха да ме неко не види или чује да разговарам са тобом.

Змија се полако извуче из ногавице и вијугајући отплива провлачећи се кроз узану пукотину у стени. Осетио је велико олакшање. Сада је веровао у спас. Сама помисао да неко мисли и брине о њему отерала је страх и очај који га је био обузео. Смири се, мислио је, није све готово. Ко зна шта све може да се деси. У том новом расположењу, вероватно због опуштености поново га обузе дремеж. Био је свестан свега што се догађало, чуо је сваки шум, али је ипак био у неком полусну

Змија је успела да се неопажено извуче из дворца.То и није био неки подвиг јер је само сићушна или узана и дуга животиња могла да се провуче уским пукотинама у стени. У густој воденој трави која је прекривала дно чекао ју је дабар.

-Ево како стоје ствари - рече змија и исприча све штоје видела и сазнала.

-Врло озбиљан проблем - мрштио се дабар - али није све изгубљено.

Размишљао је неколико тренутака, а онда рече:

-Бићемо у вези, мораћете и ви да помогнете. Идем да обавестим и вукове.

Користећи ноге и реп, дабар је као стрела секао воду. Изронивши крај обале, угледа чопор како дрема на песку.

-Е хеј, комшије! - узвикну.

Вукови поскакаше готово као један. Вођа чопора приђе води и упита:

-Јеси ли га нашао?

-Нисам лично, али ми је помогла моја пријатељица змија. Она је разговарала са њим.

Сад је дабар причао све што је сазнао, исказујући повремено забринутост због озбиљне ситуације.

-Плаши ме само колико ће успети да се успешно претвара. Само да је не увреди нечим, онда му нема помоћи.

-Биће он добар, видео сам да је паметан и храбар, снаћи ће се- рече вук.

Много пута се тргао из полусна у коме се налазио. Свако ново преживљавање протеклих догађаја стварало је грчевити трзај, као да је то била нека одбрана од стварности. У једном тренутку указа му се лик Звездане. Смешила се и као да га је погледом оних њених дивних очију питала да ли је заборавио на њу. Тако се нагло тргао из полусна да је скоро поскочио са тла. Гурнуо је руку испод кошуље и сав претрнуо. Торбица са каменом мудрости је нестала. Покушавао је да се присети оних тренутака на обали при сусрету са водењаком и свега што је потом уследило. Никако му није било јасно како би могла да му спадне са врата. Нека језа му се увуче у тело. Страховито му је било криво. Просто би сам себе изударао када би могао. У том очајању га затече Дора.

-Дошла сам да видим јеси ли добио храну

Милош се једва прибра. Мало је недостајало да Дора

примети његово нерасположење. Подиже главу и гледајући је право у очи рече:

-Да, добро сам. Врло је укусна, хвала ти.

-Немој да ми се захваљујеш, па ми смо вереници.

Дечака подиђоше жмарци:

-Да наравно - проговори.

Док је говорила, Дора је правила неке чудне покрете, као да је играла неку ритуалну игру. Морска трава уплетена у косу подигла се увис ношена лаком воденом струјом и откри сву Дорину ружноћу. Згрануто је гледао ту ругобу која се увијала у неком заносу, а још више се узнемири кад угледа своју торбицу са каменом мудрости како виси око њеног врата. Стајао је као скамењен не знајући шта да уради. Онда поче полако да се покреће пратећи покрете и ритам Дорине игре. Она је то одушевљено прихватила и још више и брже поче да се врти и увија. Игра је трајала прилично дуго. Милош поче да осећа замор и малаксалост, паде на тло тешко дишући. И ако је добио способност да дише под водом, изгледа да се још није довољно прилагодио. Дора прекиде игру и спусти се крај њега.

-Уморан си, није то ништа. Навићи ћеш се.

Милош само климну главом, штедећи дах. Поглед му је био прикован за торбицу. Дошавши до ваздуха,одважи се и проговори:

-Видим да је моја торбица код тебе.

-Јесте, узела сам је када си стигао. Пошто си ми постао вереник треба да имам нешто твоје код себе.

-Знаш, није то права ствар за вереницу, имам за тебе нешто много лепше. Моја вереница мора да носи само најбоље.

Речи су некако саме навирале. И сам није могао да верује да успева тако лако да се снађе. Гурну руку у џеп и извади траку на којој су биле нанизане шљокице. Била је то огрлица коју су по последњој школској моди сви правили. И дечаци и девојчице, носили су такву огрлицу или наруквицу.

Дора разрогачи оне њене буљаве очи:

-Дивна је, овако нешто још никада нисам видела.

Милош испружи руку.

-Узми је, то ће бити прави поклон за тебе.

Узела је и веома дуго посматрала. Онда скиде торбицу и баци је на тло, а затим веома пажљиво стави огрлицу око врата. Крену према Милошу, а он прозревши њену намеру брзо рече:

-Сада бих требао да те пољубим, али ми то забрањују моји обичаји. Нико не сме да пољуби девојку пре венчања. Иако бих то волео, морам да поштујем обичаје.

-То је чиста глупост - набусито рече Дора - али ако је тако, нека буде, ионако нема још много до венчања. Идем да покажем огрлицу. Сви ће ми завидети на њој.

Лакнуло му је када је изашла из пећине. Полако, као да ће се сваког тренутка поново појавити, подиже торбицу и брзо је гурну у џеп. Осећао се много сигурнији, као да му је торбица вратила самопоуздање. Није могао да схвати да све време није приметио да недостаје. Седео је у углу пећине, не могавши а да не мисли на торбицу и Звездану. Много пута је рука сама полазила ка џепу, али би се ипак и ако нерадо уздржавао. Бојао се да поново не наиђе Дора. Овде у пећини није се могло одредити ни колико је времена прошло ни које је доба дана. Чак није знао ни колико је дана прошло од како је у заробљеништву. Прсти су му додиривали џеп и најзад одлучи. Извади из торбице камен и протрља га. Истог трена затрепери плавичаста светлост и појави се Звездана.

Милоше! –узвикну - зашто ти је толико требало?

Збуњен тако брзим сусретом, није могао да проговори. Прибравши се мало рече:

Не знам, просто сам се сав спетљао. Све се тако брзо дешавало као да сам био у неком ружном сну.

Поглед њених зелених очију још више га је збуњивао.

-Немој ништа да ми причаш, све знам. Нисам могла да се појавим без твог позива, ово није моја територија. Не смем да прекршим правила.

Милош хтеде нешто да каже али се предомисли. Гледао је немо, опчињен њеном лепотом. Онда упита:

-Можеш ли да ми помогнеш?

-Зар си мислио да ћемо те моје сестре и ја оставити на милост и немилост овим наказама. Наравно да ћемо ти помоћи, али смо овде у водењаковом краљевству прилично не моћне. Морамо те што пре извући из језера на површину, ту смо ми јаке. Сад морам да идем. Не смем да ризикујем, ако ме открију, могло би да буде веома опасно.

Рекавши то махну и нестаде у плавичастој светлости.

Седео је пун емоција. Осећао је радост због сусрета са Звезданом, а истовремено и страх да се не догоди нешто непредвиђено. Време је пролазило, а он је као у сну седео гледајући у једну тачку. Чинило му се да ће се, ако се само мало помери догодити нешто лоше. У стварност га је вратио змијин глас.

-Разбуди се дечаче, дошла сам да ти пренесем наш план. Буди спреман, ускоро моје рођаке и ја долазимо по тебе. Договор је да те ми изведемо из дворца. Скупићемо се и заклонити те од погледа.Чим изађемо из дворца преузеће те даброви. Они су јаки и брзи. Однеће те на обалу, а тамо чекају вукови. На копну су они сила.

Милош се такорећи није ни снашао, а змија нестаде у пукотини стене. Сада се сасвим повратио. Нестало је све оно што га је мучило, сва несигурност и сви страхови. Осећао се јаким и спремним да се супротстави свему и свакоме. Ипак је још увек била присутна једна доза опреза. Разум није дозволио да га ново расположење надвлада.

Из пукотина у стени почеше да се извлаче водене змије. И да је хтео не би могао да их изброји. Гомилајући се око њега створиле су праву непровидну завесу.

-Милоше крени, идемо, брзо!

Поскакујући у води крену ка излазу из пећине. Змије су га заклањале и уједно усмеравале којим путем да иде. У тренутку се змије размакоше и он угледа плавичасту светлос која се пробијала са површине воде. Змије се изгубише у воденој трави и он осети како га нешто подиже и носи великом брзином. Учини му се да је прошло само пар секунди од нестанка змија

до тренутка када удахну чист планински ваздух. Даброви га изнесоше на обалу.

-Сад је ваш - викну дабар на челу колоне и спустивши дечака као један несташе у води.

Осећао се као да се буди из неког ружног сна. Вероватно због промене средине, јављала се блага вртоглавица. Вид му се замутио, а уши су му биле потпуно заглунуте. Лежао је беспомоћно на обали.Чуо је само неке шумове и као у магли назирао силуете. Био је свестан да је оно најстрашније прошло и то му је враћало самопоуздање. Протресао је главом не би ли смањио тегобе. Осети неку топлину у ушима и воду која поцуре из њих. Сада је већ разазнавао гласове.

Вођа чопора му приђе и тихо упита:

-Је ли сада боље?

-Да боље ми је, још ми се само мало врти у глави.

-Их, јунак си ти - рече један вук - ја само пипнем воду па се сав најежим, а ти десет дана у њој.

Десет дана? Није могао да верује да је толико дуго трајало.

-Сада си на сигурном- рече вођа- извини што смо те изневерили, то се више неће поновити.

-Нисте ви криви, био сам непажљив. Мислио сам да је крај воде увек најсигурније.

-Чим повратиш снагу идемо одавде. У шуми смо ми господари, тамо ћеш се добро одморити.

У почетку несигурним кораком, а онда све стабилнијим и чвршћим, ходао је окружен чопором. Дуг, дебео штап помогао му је да успостави равнотежу и врати стабилност. Стигоше до неке дубоке пећине. Најпре уђе неколико вукова и тек кад утврдише да нема никога и да је потпуно сигурно дозволише дечаку да уђе у њу.

Чопор се распореди чувајући улаз.

Дарку је време споро пролазило. Првих дана успевао је да без великог напора испуни наређење и напуни бурад водом. Телом је био у баба Јагином дворцу, а у мислима код куће. Размишљао је о оним дивним, безбрижним данима које је проводио лешкарећи на удобном кревету или забављајући се са друштвом. Размишљао је и о мајци и оцу. Са њима је стално био у неком сукобу. Иако је био свестан да греши, ипак је терао неки инат. Нервирале су га забране и наређења. Нису могле да га промене ни казне, ни батине. Сада би веома радо испунио сваки задатак, само када би успео да се врати кући. Како је време пролазило, снага је почела да га напушта. За овако напоран рад били су потребни много обилнији и квалитетнији оброци. Ни постеља на којој је спавао није пружала добар сан. Осећао је болове у леђима кад год би устао из ње. Ово је био већ дванаести дан како пуни бурад. Већ је механички прелазио пут од бунара до буради. Руке су га све више болеле и све чешће је морао да прави паузу. Гањао га је само страх који му је Јага утерала у кости. Носио је последње две кофе. Руке су подрхтавале, а дршке клизиле из шака. Стиснутих зуба, ходао је према циљу. Чинило му се као да се одаја са бурадима удаљава од њега. Обузе га јака вртоглавица. Иако га је она његова инаџијска страна вукла напред, осети како му се шаке отварају и кофе падоше на под. Готово истовремено сруши се и он поред њих.

Уморан од ходања Милош је скупио довољно снаге да прикупи траву и грање како би направио какву такву постељу. Скупљајући траву пронађе неколико печурки. На тренутак се колебао да ли да их убере. Личиле су на оне јестиве, али сада није било Стане да то потврди. Док је ишао са њом учећи о биљу, имао је велико самопоуздање. Непогрешиво је бирао само јестиве, али сада је било сасвим нешто друго. Наместивши постељу у углу пећине, леже згрчивши се. Преко себе пребаци део донете траве не би ли се угрејао. Трава га није баш нешто грејала. Дрхтао је онако склупчан, а у мислима су му непрекидно биле оне печурке. Осећао се заиста грозно. Нема вероватно горих ствари од хладноће и глади. Сада су га мучиле обе заједно. У тренутку донесе одлуку. Нагло се подиже, оде до улаза и покупи печурке које су ту стајале расуте. Врати се на постељу и пажљиво их још једном добро провери. Грицну комадић шеширића. Имао је веома пријатан укус. Није могао да се сети на шта га тај укус подсећа али је сада био сасвим сигуран да нису отровнице. Ако облик и боја могу да преваре, укус сигурно неће. У почетку је са опрезом грицкао шеширић, а онда се осмели и халапљиво поједе све. Поново леже. Сада га је глад мање морила али је хладноћа деловала застрашујуће. Згрчен, руку завучених под пазух, лежао је покушавајући да усмери мисли на нешто лепо. У таквим приликама раније би замишљао Миличин лик, али од како је упознао Звездану није се ње ни једанпут сетио. Завуче руку, извади камен мудрости и изговори Звезданино име. Појави се она позната плавичаста светлос из које изрони вила.

-Милоше, коначно си се сетио да ме позовеш - прекорно рече Звездана.

-Звао бих те раније али ми је доста требало да повратим снагу.

-Сада се добро осећаш?

-Да, само ми је доста хладно, а и прилично сам гладан. Појео сам само пар печурки.

-Видиш, да си ме раније позвао не би био гладан и не би се смрзавао.

Махну својим штапићем и у рукама јој се појавише послужавник и дуг капут обложен крзном.

-Обуци се и поједи нешто - рече.

Милош обуче капут и седе на постељу. Осећао је пријатну топлину меког крзна.

-Зашто не једеш? Рекао си да си гладан.

-Храна примамљиво изгледа и мирис јој је диван, али осећам неку мучнину.

Вила приђе и погледа га у очи. Гледајући оне њене прелепе очи, поче да заборавља на мучнину која се све више повећавала.

-Где су те печурке? Јеси ли их све појео?

-Нисам, остала је она мала, почела је да се квари и нисам хтео да рескирам. Мислиш да нису добре?

Звездана не рече ништа, узе печурку, погледа је и помириса. Затим махну руком и нестаде. Био је изненађен и разочаран. Није очекивао да оде без поздрава. Озари се кад се поново појави она плавичаста светлост. Звездана изађе из ње и пружи му чашу пуну неке беле течности.

-Мораш ово све да попијеш. Пи лагано у малим гутљајима. Појео си веома отровне печурке.

-Али лепо су изгледале, а имале су и леп укус и веома пријатан мирис.

-Наравно, то им је природа подарила. Срећа што си ме позвао иначе не би преживео ноћ.

Пио је ону течност малим гутљајима, правећи између њих кратке паузе. Мучнина је полако нестајала, али га је зато обливао хладан зној при самој помисли шта је могло да му се деси. Звездана га је ћутећи посматрала.Проговори тек када је попио последњи гутљај.

-Сад лези, умотај се добро. Доћи ћу сутра да разговарамо.

Гледао је плавичасту светлост како полако нестаје за њом. Умота се крзненим капутом и ускоро задрема. Ноћ му је била

веома тешка. Поново је био у водењаковој пећини. Дора га је вукла према некој мрачној рупи. Заустављала се и љубила, а затим би се оним њеним крештаво-пискутавим гласом кикотала. Отимао се, а она би се на то још гласније церекала. Будио се повремено окупан знојем, а онда поново падао у дубук сан враћајући се Дори. Пробудио се сав исцрпљен. Није знао да ли је то од сна или од оних отровних печурки. Тако изнуреног затече га Звездана. Угледавши је учини му се да му се враћа снага.

-Видим да си провео тешку ноћ. То је сасвим нормално јер је отров оних печурки веома јак. Само један мали залогај може да усмрти човека за пар сати.

-Имао сам страшан кошмар. Сањао сам водењаков дворац, и ону ругобу Дору. Стално ми је долазила у сан и негде вукла и љубила.

-О, да се ниси можда заљубио у њу - нашали се Звездана.

Милош се зацрвене и једва чујно рече:

-Заљубљен сам ја али у неку другу. Прелепа је и има дивне очи.

Звездана га је сасвим добро разумела али ништа не рече, само је благо руменило које јој обли лице то показивало.

-Морамо да поразговарамо - рече са озбиљним изразом на лицу. Пред тобом су дани напора и великих опасности. Пут до баба Јагине јазбине је тежак. Посебно је тешко прећи Шуму заборава. Мало њих је успело да изађе из ње. На врху планине коју покрива ова шума, налази се Јагин дворац. До њега је готово немогуће доћи.

-Како онда Јага улази у њега? - прекиде је Милош.

-Заборавио си да лети на метли, али постоји тајни пролаз. Њега још нико није открио или и ако је успео није се вратио да то некоме исприча.

-Надам се да ћу ја бити први коме је то пошло за руком.

-Чекај Милоше, мораш да знаш и ово.

Направила је паузу као да се колеба, а онда настави. Мораш да се суочиш са вема опасним бићима. Шумом заборава креће се Тодорац.

-Тодорац, први пут чујем.

-Он је пола човек, пола коњ. Носи црни огртач и ноћу је потпуно невидљив. Веома је крволочна звер, својим копитама убија све који му се нађу на путу. Уме да се притаји украј пута и сасвим изненада да нападне. Најсигурније су стрме, уске стазе. Њима се ретко креће, али и на њима га можеш срести.

-Добро, ићи ћу стазама.

-Мораш користити своје способности које су ти рођењем подарене. Сети се ти си онај изабрани.Теби су подарене способности за борбу против зла. Стазама крстаре псоглави. Они су сродници тодоцима имају људско тело коњске ноге и псећу главу. Њихови гвоздени зуби кидају све што дохвате. Јеси ли добро, побледео си?

-Хвата ме језа од твојих речи. Па то испада да нико жив не може да прође шумом.

-Рекла сам ти да је мало њих којима је то успело. То су били људи који су као и ти одабрани рођењем. За сада ниси открио све своје способности.Оне се јављају само у одређеним ситуацијама.

-Хоћу ли наићи на још неко чудовиште?

-Можда на Балачка, он живи у подножју литице. Ако имаш среће успећеш да га избегнеш.

-Је ли то неки човек са магарећом главом? - нашали се Милош.

-Изгледа да ти је престала мучнина. Нема магарећу, него људску и то три огромне. Сав је огроман, прави див, али није несавладив. Из леве главе бљује модри пламен, а из десне ледени ветар. Добро је то што кад потроши ватру и ветар треба времена да би се то обновило. Али и тада је опасан, има веома велику снагу. Мана му је што је због своје гломазности веома тром и споро се креће.

-Сада сам сигуран да ми ноћас Дора неће доћи у сан јер и ако дође згазиће је тодорци и раскомадати псоглави - нашали се поново Милош.

-Добро је Милоше, у једном тренутку сам помислила да те

је страх савладао и да ћеш одустати. Ипак си ти прави борац. Било би добро да се опустиш и одмориш. Реци ми имаш ли неку посебну жељу.

Милош спусти поглед, а руменило му прекри лице.

Звездана то примети и сада му се већ слободније обрати:

-Мислила сам на храну.

Ово је изазвало још веће руменило.

-Све ми је једно - рече тихо - само молим те дај ми нешто што ће спречити да ме жуља ово камење.

Вила се насмеши, махну штапићем и у углу пећине појави се кревет. Дечак опипа душек и меки топли покривач. Седе на кревет и пар пута поскочи.

-Супер је, као код куће - узвикну.

Звездана поново махну штапићем и у руци јој се појави велика корпа препуна хране.

-Добро се одмори, прикупи снагу јер ћеш ускоро морати да кренеш.

Није био сигуран да ли је зажмурила на једно или оба ока када је махнула руком и нестала. Јео је размишљајући о њој, потискујући она чудовишта о којима му је причала.

Дарко је лежао на каменом поду, омлитавио без снаге да се подигне или направи било какав покрет. Није губио свест, чуо је све што се догађало и осећао хладноћу камена. Тако непомичног га је затекла баба Јага. Овог пута није била сама. Чуо је неки глас за који није могао да протумачи да ли је мушки или женски. На моменте је био дубок и промукао, а одмах затим висок и крештав, као када нека птица имитира људски глас. Малаксалост му није дозвољавала ни главу да подигне.

-Шта ћемо са њим? - зачу онај храпави глас.

-Понеси га, још ми је потребан. Када ухватим оног његовог друга Милоша, биће добар за паприкаш, а ако не буде, бацићемо га са литице. Дарко осети како га неке снажне руке подижу и носе. Нагло му се смрачи пред очима и са неком растућом мучнином изгуби свест.

Милош је спавао готово два пуна дана. Опуштен, без оних ноћних мора које су одузимале сан, спавао је мирно без снова. Пробудивши се, осети велику глад. Подиже се у постељи и крај кревета примети послужавник препун хране примамљивог мириса. Сагнувши се одломи батак. Јео је полако и просто уживао у укусу печења. Одавно није осећао да му храна овако прија. Одморан и сит подиже се из постеље и направивши неколико чучња крену ка улазу пећине. Испред улаза, опружено на стени лежало је неколико вукова. Чим га угледаше подигоше се на ноге.

-Где си кренуо?- упита га вук веома дугог репа.

-Па нигде одређено, мало да протегнем ноге.

-Без наше пратње не смеш да се удаљаваш од пећине, сети се језера.

-Не помињи ми само језеро и ону наказу.

Вук се само искези без речи. Милош скочи са стене и крену уском стазом пробијајући се кроз шибље. Вукови су га пратили у стопу.

Шетња је кратко трајала. Вратио се у пећину осећајући нови прилив снаге. Седе на кревет и протрља камен мудрости. Појави се Звездана у пратњи својих сестара. Гледао је изненађено у виле. До сада је Звездана увек сама долазила.

-Видим да си збуњен - рече најстарија вила.Не чуди се, ово је веома озбиљна ситуација. Звездана ти је причала о ономе што те чека. Желеле смо да видимо колико си заиста спреман за сва искушења која те очекују. Изађимо из пећине, у шуми ћемо имати много више простора.

Спустише се до узаног путељка.

-На крају ове стазе налази се извор - рече Звездана - иди и окупај се у њему, ми ћемо те сачекати овде.

Милош послушно, без речи крену путељком. Дошавши до извора свуче одећу и седе у плитки јаз. Вода је била прилично хладна али му је та свежина пријала. Почео је и да певуши песмицу, застајкујући и присећајући се речи. Одједном, као да је

из земље изронила појави се велика глава, за њом још две. Личиле су на главе огромног гуштера. За њима се појавише дуги вратови, а онда веома крупно змијско тело. Укочено је седео у јазу буљећи у неман. У стварност га врати језива рика и ужасан смрад који је допирао од немани. Обазре се око себе тражећи било шта што би могао да употреби за одбрану. На пар метара угледа дугу дебелу грану и неколико каменова. Хитро скочи и зграби грану. Неман је рикала, а онда из ноздрава почеше да се појављују облачићи дима. Држећи чврсто грану обема рукама, спреман да је употреби у борби, стајао је чекајући да га неман нападне. У тренуку из средње главе покуља пламен. Пламени праменови клизили су му по глави и телу, али за чудо није осећао топлоту. Направи неколико корака и замахнувши из све снаге тресну по немани. Грана је свом силином прошла кроз неман и лупила о тло. Осетио је како му трну руке од силине ударца. Неман је и даље била на истом месту, рикала је и бљувала ватру. Гледао је, питајући се шта да ради. Онда исто онако како се појавила нестаде у земљи. Буљио је у тло не верујући својим очима.

Иза леђа зачу Звезданин глас:

-Не узбуђуј се, била је то само опсена, желеле смо да се уверимо у твоју спремност.

Милош се окрете гледајући увређено Звездану и остале виле. Онда у трену постаде свестан да на себи нема ништа од одеће. Једним скоком нађе се иза ниског жбуна.

Сав црвен у лицу, љут и постиђен упита:

-Зар ми не верујете?

-Наравно да ти верујемо, али смо морале да видимо колико си заиста спреман.

Виле у тренутку несташе уз ону плавичасту светлост. Остала је само Звездана. У њеној пратњи врати се у пећину. Нису проговорили ни реч. Милошу је и даље црвенило обливало лице.

-Нећемо да те пожурујемо, кад се осетиш способним да кренеш позови нас. Пази, кад пођеш више нема повратка.

После ових речи Звездана нестаде. Седео је на кревету и замишљено посматрао једног мрава који је кружио крај његових ногу. Деловао је некако изгубљено. Чинило му се да је и он упао у један такав зачарани круг из кога нема повратка. Из тог размишљања прену га глас вође чопора :

-Лепа је зар не. Да сам на твом месту и ја бих се заљубио у њу.

Ова тврдња га је потпуно збунила.

-Да ли се то толико примећује? - упита.

-Знаш, само слеп човек то не би приметио.

Милош прекиде разговор. Није желео да прича о својим осећањима. Увек је сматрао да су то ствари о којима не треба причати. Осећања су лична и само његова. Вук је то приметио и повукао се без речи. Легао је на постељу размишљајући о предстојећем путу. Као да му је неко усмеравао мисли, оне су са оних чудовишта одлутале ка Дарку. Чудно како да скоро уопште није размишљао о другу. Знао је где је и да је у опасности, али окупиран догађајима и проблемима кроз које је прошао није се ни једанпут запитао шта се њему догађа. Сада је то почело да га мучи. У каквом стању ће га затећи ако успе да стигне и продре у Јагину јазбину. А шта ако га је убила или појела. На саму ту помисао осети велику врућину. Тело му је подрхтавало као да га хвата грозница. Устрептао у тој спознаји да му се друг налази у ко зна каквој опасности донесе одлуку, сутра крећем.

Ноћ му је протекла као оне претходне. Тако узнемирен није могао дуго да заспи, а када је успео, будио се и поново падао у неки полусан. Јутро је дочекао уморан и исцрпљен. Устао је из кревета и покушао разгибавањем да поврати снагу.

-Рано си се пробудио - трже га Звезданин глас.

Окрену се ка њој, онако задихан, хватајући ваздух одговори:

-Донео сам одлуку, данас крећем.

Сада је Звездана стајала и збуњено га гледала.

-Зар није прерано? Јеси ли потпуно спреман?

-Не могу да чекам, када само помислим у каквој се опасно-

сти налази Дарко, дође ми да овог тренутка појурим.

-Добро, ако си тако одлучио - рече и направи неколико покрета руком.

Гледао је зачуђено. Није могао да протумачи значење тих кретњи. Кроз неколико тренутака појавише се у пећини Звезданине сестре.

-Звала си нас - рече Гроздана, најстарија вила.

-Милош је одлучио да данас крене на пут.

Гроздана је гледала Милоша испитивачки, као да је вршила неку процену о његовој спремности и одлучности. Окрете се сестрама и рече:

-Ставите му опрему на кревет.

Виле спустише : огртач, малу торбу, лук и стреле.

-Приђи Милоше, ово ће ти бити од користи на путу.

Милош подиже огртач и разочарано рече:

-Па већ имам један, дала ми га је Звездана.

-Овакав немаш. Ово није обичан огртач, када се огрнеш њиме даје одраз као у огледалу. Постајеш невидљив, а твој лик се појављује на супротној страни.

Стајао је постиђен, не зато што није знао моћ огртача, већ зато што је показао неповерење. Узе торбицу која је подсећала на ранац, само што је уместо два имала један трегер, отвори је и поче да извлачи уже. Уже као да није имало краја. Просто је невероватно како је толико дуго уже успело да стане у овако малу торбу.

-Помоћи ће ти при пењању уз литицу, ту је и кука, мала али јака.

-То је све упита?

-Не, имаш лук и стреле.

-Шта ће ми, никада нисм гађао, не могу ни кућу да погодим - више за себе мрмљао је Милош.

-Не брини, није то обичан лук. Довољно је да помислиш на циљ и одапнеш стрелу, погодиће оно на шта си помислио.

Поново се зацрвенео због неуказаног поверења. Опет му је језик био бржи од памати.

-Оставићемо те самог. Крени када будеш спреман за то. Спакуј и понеси нешто хране шума ће ти дати све што ти треба, али печурке не дирај.

-Сети се - рече Гроздана - да увек можеш да нас позовеш.

Виле нестадоше и он оставши сам позва вођу чопора.

-Одлучио сам да кренем чим спакујем ствари.

-Тако нешто сам и очекивао - рече вођа - пратиће те пет мојих најбољих вукова, биће са тобом све време.

Није знао шта да каже. Ово је био велики гест пријатељства. Осећао је одговорност и обавезу да помогне и избави друга из невоље, али вукови ниси морали да срљају у опасност. Грло му се некако стегло и једва скоро нечујно изговори:

-Хвала ти ко брату.

Дарко је лежао на постељи немајући снаге ни руку да помери. Умор који се из дана у дан појачавао и који је он својом инаџијском природом потискивао сада га је потпуно оборио. Болело га је цело тело, а руке и ноге није уопште могао да помера. Једино што је остало у функцији била је бистра глава, мада је и ту повремено било блокада, падао је у неки полусан. С времена на време јављала су се сећања на родитеље, другове, градић у коме је провео све дане свог живота. Сузе су пуниле очи при помисли на мајку која сада седи, вероватно нешто плете или штрика и не зна да јој је син јединац у овако великој опасности. Самосажаљење је било толико јако, само да је имао довољно снаге плакао би и вриштао да би јечао цео замак. Сузе су се саме сушиле у очима кад год би се у мислима јавио Милошев лик. Био је веома љут на свог друга. Сматрао је да га је заборавио и кукавички гледа како да се извуче из овог паралаелног света у коме су већ толико дуго били заглављени. Стално је гајио наду да ће се једног тренутка пробудити у својој постељи и да је ово само један ружан сан.

Врата на дворани зашкрипаше. Дарко затвори очи и окрете главу у страну. Лежао је опонашајући несвестицу. Није му било чак и овако изнуреном тешко да глуми човека у сну или несвести. Вежбао је то много пута посебно када је мајка долазила да га буди за школу. Претварао се да спава и доводио је до лудила када су сви њени покушаји да подигне сина из кревета остајали безуспешни. Нараво да је и она временом схватила његову игру и жељу да избегне школу, па је пронашла рецепт за брзо буђење. Био је то амонијак у бочици. Служио је за скидање боје и ако би не дај Боже неко пао у несвест. Веома оштрог мириса, толико јаког да је још из далека штипао за очи и ударао у нос. Скочио би из постеље чим би чуо познати звук вађења чепа. Јесте да јој је после било жао и да су јој неко време очи биле пуне суза, али је била задовољна јер је лек био вема ефикасан.

Чуо је кораке који су одзвањали по дворани. Био је то веро-

ватно онај човек који га је донео у њу. Кораци су се приближили месту на коме је лежао. Тај је неразговетно нешто мумлао. Није разумео шта би то требало да значи, али није слутило на добро. У гласу се осећала љутња и бес. Вероватно му је тешко падало да га обилази. Није ништа радио. Није га подизао или померао, али само то што је повремено контролисао његово стање, било је нежељено оптерећење. Кораци се удаљише и шкрипа врата означи излазак човека из просторије. Дарку је његова срџба ишла на руку, било је увек лако преварити човека који је љут.

Припрема је кратко трајала. Милош је појео само пар залогаја, а и то на силу. Осећао је тежину у стомаку као да је јео камење, а не храну. Покупио је оно мало ствари које је имао, обукао ново одело које му је Звездана подарила за пут и тако опремљен изађе из пећине.

-Спреман сам - обрати се вођи чопора.

-Спремни су и моји момци - рече вођа - али зар нећеш прво да позовеш...

Вук је застао не довршивши мисао. Гледао је како Милошеви образи румене.

-У праву си, позваћу је.

Извади и протрља камен. Уз плавичасту светлост појави се Звездана.

-Драго ми је да си ме позвао пред полазак. До сада ниси мислио на мене.

Ове су га речи просто паралисале. Стајао је сав пометен, не знајући шта да каже.

Звездана приђе, пољуби га у образ и тихо прошапута:

-Нека те срећа прати.

Пољуби га још једанпут и нестаде.

-Ај, момак, освести се! - кроз грохотан смех обрати му се вук.

Требало је доста времена да Милош сиђе на земљу. Сав устрептао са неком новом енергијом био је спреман да се супротстави сваком чудовишту.

Забаци торбу на раме и устрепталим гласом проговори:

-Идемо момци, а ти остани и смеј се колико хоћеш.

-Де, де не љути се. Да си само могао да се видиш и ти би се сам себи смејао. Чудо једно како девојке делују на нас. Знаш и кад се мени тако нешто деси и ја се сав погубим.

-Не љутим се, али је време да кренемо.

-У праву си, већ је касно, скоро ће подне. Слушај моје момке, имају велико искуство и одлично се сналазе. Ајде сад, пут

под ноге и удесите ону наказу Јагу.

Милош пође стазом, застаде, окрете се и махну у знак поздрава, затим пожури да стигне вукове који су већ прилично одмакли.

У почетку су стазе биле питоме, оне мале грбе на њима помагале су да се лакше савлада успон. Вукови су као од шале грабили уз стрмину. Милош је морао често да застајкује, хвата ваздух и успорава их. Нису се љутили, знали су да дечак није шумски човек и да му не одговара овакав терен. Повремено су застајкивали или успоравали да би их стигао. До првог сумрака су превалили добар комад пута. Дошли су до неке стеновите литице. Зауставише се у подножју да мало предахну. Чак је и за вукове овај темпо био заморан. Дахтали су исплажених језика. Милош седе испод једног дрвета и наслонивши се на дебело стабло поче да осматра литицу. Деловала је несавладиво. Стене су биле прошаране уским каналима који су донекле пружали могућност за пењање али њихова висина није уливала наду у успех.

-Шта мислите како ћемо до врха?

-Пробаћемо оном стазицом - рече вук дугог репа.

-Којом стазом, не видим је?

-Погледај у овом правцу. Видиш ли ону округлу стену која се накривила као да ће сваког часа да падне?

-Видим стену али не видим стазу.

-Да Милоше, заборавио сам да си ти човек, да немаш наш вучји вид. Имај поверења у нас. Него да кренемо док се још види.

Иако уморни, знајући да ту у подножју не могу провести ноћ, прикупише остатке снаге и кренуше. Дугорепи вук као вођа групе ишао је напред на челу колоне, а за њим Милош и остали вукови. Стаза је заиста била стазица како ју је вук назвао. Уска, усечена међу стенама била је права козја. Камење је било неравно. На појединим местима, вероватно због неких одрона били су по стази расути ситни оштри каменчићи због којих се Милош већ неколико пута умало није стровалио у понор. Хватао

се за оштре ивице стена и већ су га окрвављени прсти ужасно болели. Никада се није бојао висине и сада га није плашила, али гледајући према врху чинило му се да никада неће стићи до њега. Она позната светлост која је личила на неку измаглицу и најављивала да стиже мрак почела је да постаје тамнија. Знао је да ће је мрак веома брзо заменити. Није хтео да покаже страх па је ћутећи ишао за вуком. Он наједном стаде и начуљи уши. Њушио је ваздух накострешене длаке. Дечака подиђе језа. Чинило му се да се оних неколико секунди колико је трајало ослушкивање и њушкање претворило у вечност.

Коначно вук опусти главу и проговори:

-Останите ту. Мислим да је безбедно али боље да проверим.

Затим нестаде међу стенама. Владала је потпуна тишина. Сви су стајали и напето ослушкивали. Онда један од вукова проговори

-Ево враћа се.

Милош није ништа чуо, али је знао да вукови као и пси имају веома добар слух и да могу да чују или осете на веома великој удаљености. И заиста се из полумрака појави вучја глава.

-Добро је, безбедно је. Нашао сам скровиште за ноћ.

Заћута, окрете се и крену лагано. Милош га је пратио у стопу. Скровиште је било веома близу. Била је то прилично пространа пећина која је за овакву стрму литицу била права премија. Мислио је да ће ноћ провести седећи на стази са ногама на доле према провалији. Исцрпљени дугим и напорним ходом, опружише се по поду. Није осећао грубост и хладноћу камена, онако уморан заспа готово у тренутку.

Први јутарњи зраци пробише се у пећину. Та промена светлости пробуди Милоша. Вукови су као по обичају били будни. Увек му је било чудно како су то пси некако увек будни. Како све виде и све чују без обзира које је доба дана. Када они то спавају и да ли уопште спавају. Подиже се и замало не паде. Ноге су му биле укочене, а грч у левој нози натера га да јаукне.

-Шта је, боли те нешто - упита Репоња, односно вук дугог

репа.

-Ухватио ме је грч у леву ногу.

-Проћи ће то, сави стопало неколико пута и биће боље.

-Не знам хоћу ли моћи да ходам, прилично боли.

-Проћи ће, мораш да се присилиш.

Полако врло тромо и несигурно, правио је ситне кораке ходајући напред-назад по пећини. Осећао је да се болови полако смањују.

-Је ли сад боље? - упита вук.

-Још боли, али попушта.

-Поједи нешто, требаће ти снага, ускоро морамо да кренемо.

Милош послуша и отвори торбу са храном.

-Хоће те ли да ми се придружите? - упита.

-Хвала, то није довољно ни за тебе.

-Па како ћете ви, ни јуче нисте ништа јели?

-Не брини ти за нас. Можемо ми без хране и недељу дана, али кад једемо онда не знамо колико нам је доста.

-Значи зато кажу :

-Гладан сам као вук - нашали се Милош.

-Ма једи и ћути - рече вук тобоже увређено. Стајали су на улазу пећине спремни да крену. Репоња се окрете према Милошу.

-Чека нас велики напор, до врха литице и спуштање низ њу. Пред сумрак морамо бити у подножју са супротне стране.Ту почиње Зачарана шума, али има једно сигурно место у подножју на коме можемо да се одморимо дан-два.

Кренуше ћутећи. Није знао о чему и да ли уопште о нечему размишљају вукови, али његове мисли биле су заокупљене успоном и оштрим ивицама стена. Више није осећао болове у ногама. Ишао је механички погледа упртог у тло. Из тог неког меланхоличног стања прену га Репоњин глас :

-Ај момак, стани, зар не видиш да смо на врху.

Пренувши се, схвати да су заиста стигли до врха. Гледао је зелене крошње како се пружају у недоглед. Доле у дубини почи-

њала је шума. Деловала је питомо. Да није знао ко ту живи и какве све звери круже по њој, вероватно би се радовао меком шумском тлу. Овако само осети језу на помисао шта их све ту чека.

Иако је стаза којом су се спуштали била стрмија од успона Милошу је сада било много лакше. Користећи куку и уже прилично вешто је савлађивао стрмину. Сада је схватио колико су му од помоћи они излети на којима га је деда подучавао планинарским вештинама. Вуковима силазак као и успон није задавао никакве проблеме. Вешто су попут дивокоза скакутали савлађујући стазу. Док су били на врху чинило му се да ће требати читава вечност да стигну до подножја, али сада са овим темпом почео је да верује у Репоњину прогнозу да ће до мрака бити у скровишту.

Врата су се поново отворила, по звуку корака Дарко је знао да је у дворану ушла Јага. Ципеле су јој имале дебео ђон који је одзвањао као да је од метала. Стала је поред постеље и ћутке га посматрала. Иако је био добар глумац није могао дуго да издржи. Осећао је неку нелагодност и против своје воље отвори очи.

-Мислио си да можеш да ме превариш - закрешта Јага. Нисам ти ја онај тупсон Милорад, медвеђа снага, а пилећи мозак.

Иако уплашен, Дарко се једва уздржа да се не насмеје. Ни он, мајстор за надимке не би могао да смисли бољи опис.

Придиже се на лактове и тихо проговори:

-Нисам имао такву намеру, врти ми се у глави и све ме боли.

Вероватно да је и сама Јага била свесна Даркове исцрпљености проговори умеренијим, скоро пријатним тоном:

-Милорад ће ти донети храну, једи да се подгојиш или ће моји љубимци да се почасте.

Уз онај њен вриштави смех напусти дворану.

Дарка подиђоше жмарци. Хватала га је језа на саму помисао шта би се десило кад би га се дочепали Јагини љубимци. Били су то огромни лешинари великих, оштрих канџи и дугог закривљеног кљуна. Могли су једним ударцем кљуна да убију човека. Било је право чудо како је Јага владала таквим чудовиштима. Како је укротила убилачки нагон и како су слепо извршавали сваку њену заповест.

У дворану уђе Милорад носећи лонац и једну чинију. Онако незграпан саже се и спусти посуде крај постеље. Дарко се присети оног Јагиног описа, пилећи мозак и умало се не насмеја.

Пилећи мозак прекрсти руке на грудима и промрмља претећи:

-Једи.

Дарко заузе неки полу седећи положај. Привуче лонац из кога је вирила кутлача. Запахну га непријатан мирис неке течности која је вероватно требало да буде чорба. Одгурну лонац мр-

штећи се.

Пилећи мозак направи претећу гримасу:

-Једи, иначе! - нареди са претњом у гласу.

Осетивши да са њим нема шале Дарко привуче лонац и затворивши нос сркну из кутлаче. Хтеде поново да одгурне лонац, али га Милорад шчепа оним својим ручердама, подиже и добро протресе. Испустивши га из шака поново стаде прекрштених руку. Дечак се скљока на постељу.

-Па! - узвикну.

У великом страху, заборавивши на одвратан мирис и укус Дарко испразни лонац. Пилећи мозак је стајао церећи се. Видевши да је лонац празан гурну према дечаку чинију без речи. У њој су били неки Дарку непознати плодови зелене боје који су по мало подсећали на шљиву. Узе чинију без протеста и загризе плод. Имао је опор укус и скупљао уста. Једући осети како му нестаје онај осећај који му је стварао мучнину и због кога је мислио да ће сваког тренутка да поврати.

Појевши сво воће испружи руку држећи празну чинију и љутито узвикну:

-Готово!

Милорад се церио задовољно, покупи посуђе и изађе. Воће је ублажило стомачне тегобе али је онај грозан укус остао у устима. Није смео ни да помисли од чега је чорба направљена, али од чега год да је направљена учинила је да се боље осећа. Опружи се на постељи и задрема.

Са првим сумраком стигоше до подножја.

Репоња показа на неко ниско растиње и рече:

-Тамо ћемо ноћити.

-Не мислиш вљда да спавамо у жбуњу? - упита Милош.

Вук се искези:

-Нећемо иако је и оно сасвим добро, нико не може да ти приђе а да га не чујеш.

Провукавши се кроз густиш угледаше прилично малу рупу у земљи.

-То је то - рече вук. Биће сасвим добро за одмор.

-Па овде не могу ни ранац да ставим. Како мислиш да сви станемо у њу?

Репоња не одговори, саже главу и нестаде у отвору. Милош крену за њим. Пузио је узаним тунелом вукући ствари за собом. Тунел се ускоро прошири и претвори у прилично пространи простор. Чак се и висина повећала тако да је могло и да се стоји. Додуше сагнуте главе али то и није било много важно.

-Овде си сасвим сигуран, окрепи се и прилегни. Мораш добро да се одмориш. Ово је вероватно последње место на коме ћемо провести мирну ноћ. Немој да се изненадиш ако се пробудиш а нас не буде било.

Вукови се опружише по меком тлу. Милош прилеже умотавши се крај њих. Мислио је да ће умор учинити да му сан буде чврст и окрепљујући, уместо тога спавао је будећи се уз трзаје. Није памтио снове али је био свестан својих реакција. Причао је нешто неразговетно и викао као да се са неким свађа. Пробудио се сав исцрпљен. Није био сигуран да ли је то последица напорног пута или сна. Осврну се и виде да су вукови напустили скровиште. Отпи мало воде из чутурице и поново леже. Мрак и мукла тишина учинише да падне у лагани дремеж. У мислима је био час у реалном, а час у паралелном свету. Устреперио би кад год би помислио на Звездану. Још увек је осећао додир њених усана на лицу. Љубиле су га и раније девојчиице, кад год би се

верио са неком морали су три пута да размене пољупце. То је био ритуал веридбе али никада није осетио онакву топлину као када га је Звездана пољубила. У том неком заносу који је све више јачао није ни чуо ни приметио да су се вукови вратили.

-Мислиш ли да преспаваш цео дан? - узвикну Репоња.

Милош се трже из тог неког летаргичког стања.

-Уплаши ме! Зар не можеш нормално да уђеш, него се шуњаш?

-Нисам ја крив што си ти у облацима од како те је пољубила вила - задиркивао га је вук.

-Хајде изађи на ваздух, пријаће ти.

Дечак крену за вуком. Потребно му је било минут-два да се прилагоди сунчевој светлсти. После проведене ноћи у рупи пријала му је топлина. Седе на један овећи камен. Вук не рече ништа, окрете се и изгуби у честару. Иако му је ноћ била тешка, није осећао умор. Поново су му мисли биле усмерене према Дарку. Мучила га је неизвесност. Знао је да мора што хитније да крене, али није био сигуран да је у потпуности спреман за предстојеће напоре. Све то му је стварало неку нелагодност у стомаку. Несвесно се маши за торбицу и додирнувши камен мудрости изговори :

-Звездана.

Као и увек скоро истог тренутка појави се мала вила.

-Јеси ли добро, не изгледаш ми баш много сјајно.

-Ма добро сам, али се бринем за Дарка, не знам ни да ли је жив.

-О томе не брини, жив је али му је потребна помоћ, сам не може да се ишчупа из Јагиних канџи.

-Сада ми је лакнуло, важно да је жив и здрав, а за помоћ, па ја ћу му помоћи.

-Знаш мало је исцрпљен, не није болестан само је много радио и то га је потпуно изморило.

-Када га ослободим, мислиш ли да ће имати снаге да се врати?

-Ма наравно, не знаш колику снагу човеку даје слобода.

Милоше, знаш да бих волела да останем дуго али ово је место на коме не можемо да се тек тако појављујемо без неке велике потребе. Морам да идем, а ти, ако ти затреба наша помоћ зови.

Овога пута није добио пољубац за растанак. Схватио је да је Звезданино прусуство због нечега ризично и мирио се са тим. Охрабрен сазнањем да је Дарко жив и да је углавном здрав, доби неку нову снагу. Осећао је као да би сада у овом тренутку могао да се носи са било којом звери. Чинило му се да нема препреке коју не би могао да савлада. Устаде да поразгвара са Репоњом. Провуче се кроз жбуње у правцу звукова који су допирали до њега. Избивши на чистину згрози се пред призором који му се указа. Изгладнеле животиње нису га примећивале. Кидале су својим оштрим зубима месо и кожу са неке тек убијене животиње. Окрену главу у страну и хтеде да се врати.

Репоња који се изгледа брже од осталих заситио примети његово присуство и прогутавши део неког органа речe:

-Сачекај ме одмах долазим.

Милош се упути ка улазу, а вук крену за њим. Сео је на камен и посматрао вука.

-Видиш, ми нисмо као људи, имамо своје навике и потребе. Тако смо рођени, то је наш живот. За тебе је оно што си видео сигурно грозно, али нама је то сасвим природно - рече вук.

-Знам, али ипак је одвратно.

-Доро, заборавимо сада то, хтео си нешто да ми кажеш.

-Да, кренуо бих даље. Немам мира, не држи ме место.

-Разумем, то је и у нашој природи и ми не можемо да се дуго задржимо на једном месту. Имаш ли довољно снаге за то?

-Мислим да сам спреман. Разговарао сам са Звезданом. Каже да је Дарко жив и здрав и да му морам што пре помоћи.

-Е сад је јасно одакле ти та снага - шалио се вук.

-Само се ти шали - љутну се Милош.

-Де, де не љути се, када би кренуо?

-У зору, чим се раздани.

-Бићемо спремни, треба ли да те будимо?

-Не верујем, мислим да нећу моћи ни ока да склопим.

Остатак дана су провели у лењчарењу. Онако сити, вукови су се опружили и дремали испред рупе. Само је Милош осећао велику нервозу. Увек би се тако осећао пред полазак на неки пут. Једноставно није имао мира. Сто пута је ушао и изашао из склоништа. Већ су почела и колена да га боле од пузања. Прегледавао је оно мало ствари које је имао. Развлачио је и поново мотао конопац и сваки пут би као био незадовољан. Наравно конопац је био добро, чак предобро смотан али је то било једино чиме је могао да скрене мисли. Коначно пред вече прилеже и он. Замишљао је пут којим ће се кретати. Стварао је слику шуме, успона и стрмина, литица и провалија. Почео је у неку руку сам себе да плаши. Доста касно је заспао. Зачудо сан му је био дубок и миран.

Тргло га је вучје завијање и повлачење за ногавицу.

-Шта је било? Пусти ме да спавам!

-Зора је, свануло је, рекао си да крећемо чим сване - објашњавао је вук.

Милош протрља очи, придиже се и протеже.

-Као да сам малопре заспао - проговори сањиво.

Устаде невољно, протежући се, а онда као да доби неку снагу погледа Репоњу и као неки командант узвикну:

-Идемо!

Извукоше се из тунела. Светлост се још увек мучила пробијајући се кроз благу измаглицу. Пред улазом су га чекали вукови спремни за покрет. Полако пратећи вукове зађе у шуму.

Јага је у свом дворцу пратила њихов полазак. Сада када су ушли у зачарану шуму, могла је у својој кугли да види све шта раде. Трљала је руке кезећи се. Надала се да ће једним ударцем убити две муве, уништиће противника и добити добар ручак. У том неком расположењу тресну руком о сто и закрешта:

-Милораде, пилећи мозгу, долази овамо!

Милорад није чекао два пута да га позове, одмах скочи и уђе у собу.

-Ти си ме звала господарице?

-Наравно да сам те ја звала, ко би други. Однеси храну оном клипану и пази да све поједе. Јасно!

-Ком клипану милостива?

-Дарку мамлазе и не зови ме милостива, ја сам зла, зли слуга таме. Ако ми се само још једном тако обратиш, претворићу те у шишмиша. Губи се!

Милорад је равнодушно посматрао, окрете се и крену лаганим, тромим кораком. Вероватно је отупео на овакво Јагино понашање, или је пут до његовог мозга био веома дуг па су претње стизале са закашњењем. Баци поглед на дечака кроз одшкринута врата. Видевши како умотан лежи на поду, промумла нешто и врати се Јаги.

-Спава - рече.

-Јеси ли ти бре толико глуп или ти је глава шупља, буди га нека једе, хоћу да буде дебео ко прасе! - вриштала је Јага.

Без имало емоција Милорад изађе истим оним спорим, тромим кораком. После пола сата вукући ноге појави се на вратима одаје носећи храну. Дарко је лежао окренут зиду правећи се да спава. Пилећи мозак спусти посуде на под, приђе и без речи, подиже дечака, продрма га и нагло пусти. Дарко тресну о под, рука га јако заболе и гласно јаукну.

-Једи! - нареди Милорад.

Дарко га је гледао са страхом у очима. Придиже се ослонивши се на руку. Добро је помисли, није сломљена. Да би избегао

храну јаукао је правећи се да га боли.

-Ћути, једи - било је све што је громада од човека промумлала.

Осетивши ону пригушену претњу у гласу, Дарко подиже посуду из које је вирила кашика. Било је то оно исто одвратно јело које је добио за ручак само што је сада још више смрдело. Немајући куд затвори нос и поче да гута. Сваки залогај стварао је одвратност. Једва се уздржавао да не поврати. Вероватно због страха да не наљути ово чудовиште није то учинио. На велику Даркову срећу после само неколико залогаја зачу се Јагин глас.

-Милораде, долази одмах!

Милорад као послушно кученце изађе из собе. Дарко то искористи, отрча до прозора и просу сав онај чорбуљак. Тек када се вратио на простирку, примети да је заједно са чорбом нестала и кутлача. Обузе га нека врућина. Шта ће бити ако примети да је нема. Како су минути пролазили тако је и његов страх растао. Знао је да су по правилу снажни људи са ограниченом интелигенцијом углавном добродушни али у одређеним ситуацијама могу да изгубе контролу и буду веома опасни. Милорад се тромо ушета у собу.

Дарко показа на лонац и чинију из које је плодове сакрио испод покривача и рече са призвуком страха у гласу:

-Готово, појео сам.

Милорад је само стајао у буљио у њега. Дарка обли ледени зној, оних пар секунди претворише се у вечнот. Са орошеног чела сливале су му се капи зноја штипајући га за очи. Није смео ни руку да покрене, плашио се да покретом не наљути грдосију.

-То добро - коначно проговори Милорад и саже се да покупи посуђе. Дарко претрну. Страх је био безпотребан, грдосија није ништа приметила. Изашао је залупивши врата за собом.

Нервоза и стрепња су учиниле своје. Пратио је вукове у стопу иако су прилично брзо ходали. Плашио се да заостане јер су му мисли биле заокупљене оним вилиним упозорењем. Растиње је било прилично густо. Мирис влаге дражио је ноздрве и изазивао код дечака кијање. Кад год би кинуо вукови би се окретали ка њему.

-Можеш ли да се уздржиш - упита га Репоња.

-Покушаћу али тешко, ово је нека алергија.

-Може да буде опасно, привлачи пажњу - тихо, као за себе рече вук.

Ћутећи наставише пут. Кад год би добио надражај кијања, Милош би притискао рукавом нос покушавајући да га избегне. Повремено му је то успевало, али су бар овако притисак и тканина ублажавали звук. Успон је био благ, а тло мекано и прекривено полутрулим лишћем. Деловало је као да хода по неком дебелом тепиху. Тешкоћу је правило жбуње које су морали да заобилазе или се провлаче кроз њега. Шума се мало разреди. Кроз високе крошње проби се сунчева светлост.

-Можемо ли мало да се одморимо? - упита Милош.

-Па добро, али само кратко - одговори му Репоња.

Милош спусти ствари на ниску, оскудну траву која се пробијала из оне влажне масе полутрулог лишћа. Хтеде да седне али га пресече узвик вука.

-Пази, немој!

Окрете се уплашено према њему.

-Погледај, отрован бршљан - објасни вук.

-Мораш стално бити на опрезу - дода Репоња.

Милош се помери у страну, провери има ли нечега на тлу и опружи се на земљи. Кроз високе крошње сунце му је засењивало очи. Затвори капке и гледајући кроз трепавице покуша да утврди које је доба. Није био потпуно сигуран али према положају сунца рекао би да је подне већ давно прошло. Намести се удобније, покри надлактицом очи да му сунце не би сме-

тало. Ускоро осети да га хвата дремеж. Чинило му се да је прошао само минут-два када зачу Репоњин глас:

-Хајде буди се, идемо!

Да је другачија ситуција сигурно би се успротивио и још лешкарио или можда још мало одспавао али овако без протеста устаде и крену.

Сутон их затече на једној заравни.

-Било би добро да овде проведемо ноћ. Нама помрчина не смета, видимо ноћу ко и дању, али ће теби правити проблеме – рече Репоња.

-Је ли сигурно овде.

-Овде више нема сигурних места, навикни се на опрез - одговори вук.

Уморан од пешачења Милош простре огртач и леже крај дрвета.

-Морам мало да одспавам, баш сам се уморио.

И вукови се опружише на земљи правећи круг око дечака.

Већ је почело да свиће кад се вукови узнемирише. Својим истанчаним њухом и способношћу да осете вибрације са велике удаљености наслутили су могућу опасност.

-Милоше, пробуди се! - гурајући га њушком викао је Репоња.

Буђење је деловало као хладан туш. Скочио је гледајући буновно око себе.

-Шта је било? - упита усплахирено.

-Можда није ништа али хватамо неке вибрације и чује се тутањ.

-Ништа не чујем, какве вибрације?

-Ти ниси вук, не можеш да осетиш као ми. Идемо, морамо да се склонимо са чистине.

Да ли од страха или хладноће поче да га хвата језа. Пребаци огртач преко рамена да спречи дрхтавицу која га обузе. Увек се тако дешавало кад год би због нечега имао трему и био напет. Покупи ствари и крену за вуковима. Они су грабили кроз ниско растиње не окрећући се да виде да ли их прати. То га још више

узбуди. До сада се нису тако понашали, увек би се осврталиа сачекивали га ако заостане. Било му је јасно да је ситуација веома озбиљна и опасност велика. Потрча да их пристигне. Трчећи је прескакао камење кога је било посвуда, као да га је неко намерно разбацао по заравни. Поскочивши у покушају да прескочи ниски грм, закачи ивицу камена и паде. Вукови се зауставише.

-Мислим да сам добро - довикну Милош.

Устаде несигурно се ослањајући на руке и осети бол у шаци. Погледа окрвављен длан, сави прсте неколико пута и задовољно довикну:

-Добро је, само сам се мало посекао!

Ћопајући због оштрог бола у колену крену ка вуковима који су узнемирено стајали и све чешће подизали главе испуштајући гласове сличне завијању. Длака им је била накострешена, а тело напето. Деловли су као пси који бране своју територију. Из шумског полумрака изрони силуета неког недефинисаног бића и са неколико скока нађе се на заравни. Милошу је застао дах. Оваквo чудовиште није могао ни у сну да замисли. Крупно човечије тело завршавало се дугим коњским ногама, а на раменима уместо људске, стајала је велика псећа глава слична галави булдога само са једним оком на челу и искеженим зубима који су се истицали својим металним сјајем. Шкљоцао је зубима производећи звук као ударац чекића у металну плочу. Милошу се одузе дах. Буљио је у чудовиште не верујући својим очима. Као да је био опчињен, а онда му сину, псоглав. То мора да је он, грозан, опасан створ.

Вукови су накострешене длаке, опасно режећи кружили око њега. Знао је из прича да је то њихова припрема за напад. Чим вођа чопора оцени да је тренутак и крене на жртву, истог трена и остали нападају. Псоглав заурла и поскочи спреман да јурне на противнике. Вукови се повукоше корак уназад али остадоше да круже. Милошу је почела да се враћа снага и самопуздање. Направи пар корака ка псоглаву. Овај то осети и устреми се ка њему. Тај тренутак искористи Репоња и скочи у напад, за њим

као један скочише и остала четири вука. Репоња се нађе на леђима немани док су остали кидисали покушавајући скоком да му дохвате грло и заријају зубе. Псоглав је био веома снажан, збаци Репоњу са леђа и крете да га гази копитама. Овај се вешто превртао избегавајући ударце. Покушавајући да помогне млади сиви вук нападе псоглава с`леђа али доби ударац копитом и паде цвилећи. Видевши нападача на земљи, псоглав крете да га докрајичи. Милош инстиктивно потрча ка њему. Овај то осети и устреми се ка дечаку. Сада је Милоша обузела паника. Стајао је укочено и гледао како му се неман приближава. У трнутку се псоглав заустави. Као да је био у некој дилеми окретао је главу час на једну, час на другу страну. Милошу сину, огртач, имам огртач на себи, не види ме на правом месту, збуњен је. Та спознаја га охрабри. Осети како му се тело затеже. Неки прилив снаге натера га да коракне према звери. Псоглав осети покрет али је и даље неодлучно стајао. Њушио је ваздух шкљоцајући зубима. Нањушивши крв Милошеве ране, нагло се окрете ка њему. Дечак задрхта од узбуђења али оста прибран. Зграби стрелу и затеже лук. Морам да га погодим, морам, говорио је полугласно. Неман се већ надвила над њим кад стрела полете и заби се чудовишту у груди. Страховит урлик рањене звери док је падала на тло, одјекну чистином.

Милош скочи у страну да га неман не повреди. Рањена животиња се још више разбесне. Уз страховиту рику придиже се са тла. Скакала је бесно ударајући копитама. Вртећи се укруг приближи се Сивоњи који је рањен немоћно лежао на земљи гледајући уплашено копита која су му се приближавала. Милош инстиктивно посеже руком у торбу, извуче коноп заомчи га и снажно баци животињи око врата. Псоглав направи трзај главом. Иако је Милош чврсто држао, конопац поче да му клизи из руку. Чинило му се да му дланови горе, а онда га нагли трзај немани подиже увис и одбци на дебело храстово стабло. Угрувaн, са неком надљудском снагом оптрча око стабла чврсто везујући коноп. Вукови су већ били на леђима псоглава забадајући му оштре зубе у тело. Он се извијао у покушају да се осло-

боди нападача и конопца. Знојав, зајапурен у лицу, Милош извади нову стрелу, она звиждећи запара ваздух. Био је потребан само делић секунде да се оштар врх зарије дубоко у главу животиње. Стравичан крик проломи се шумом, звер се пропе још једном, а онда се стровали на земљу и умири.

-Браво Милоше, знао сам да си храбар али си сада доказао своје јунаштво! - узвикну Репоња.

Милош још увек није био свестан шта је урадио. Све то што му се дешавало, било је као у некој магли. Као да је то био само сан. Тек поглед на мртвог псоглава врати га у стварност. Чак и овако опружен и непомичан уливао му је страх. Обузела га је нека врелина те збаци огртач са рамена.

-Јесам ли га ја…

-Ти си наравно, ко би други. Видиш ли стрелу где вири из главе, пробоо си га право кроз око. Све си нас спасао.

-Али Сивоња је рањен, крвари.

-Није страшно, а није ни први пут. То су само површинске ране, проћи ће.

Чистина је била превише опасна да би остали на њој те кренуше ка шумарку. Ишли су споро и врло опрезно. Успоравао их је рањени вук. Нису могли да га оптерећују брзим ходом. Сваки шум их је узнемиравао и чинио нервозним. Милош није скидао огртач са себе, тресла га је грозница. Ходао је привлачећи крајеве огртача и дубоко дишући покушавао да се смири. Корак по корак нађоше се на ивици шумарка. Одатле је почињао успон. Није било стаза ни прокрченог пута, морали су да се пробијају кроз растиње и обилазе стене које су им све чешће препречавале пут. Негде у даљини чуо се шум воде.

-Је ли то нека река? - упита Милош.

-Па, могло би се рећи. То је велики бук. Јака вода избија из пећине, тече до црне стене и ту пропада - одговори Репоња.

-Значи водопад, зато се тако чује.

-Ма зови га како хоћеш али буди опрезан, вода је веома брза и јака.

Нису ништа говорили, ходали су ћутећи, а и да су хтели не

би се разумели од буке коју је стварала вода. Ситне капи оросише им лице. Испрва је деловало освежавајуће, а онда поче да буди језу, вода је била хладна, скоро ледена. Милош привуче огртач како би се загрејао. Стајао је на стени, а под његовим ногама у малим млазевима цедила се вода са горњих стена. Због мрака није видео шта се догађа доле испод стене али по звуку би рекао да је дубина прилично валика.

-Да станемо овде - упита.

-Било би добро, морамо мало да предахнемо, а и овде смо прилично сигурни. Нико не воли ово место, прилично је опасно –одговори Репоња.

Користећи мала земљана удубљења између стена нађоше себи простор за одмор. Преживели страхови и умор учинише да убрзо цела дружина утоне у сан.

Пробудило их је сунце које је од раног јутра неуобичајено ширило топлоту. Сада када је свануло могли су да виде да им је останак био прави избор. На пар метара од њих вода се пенила снажно ударајући у стене које су јој се нашле на путу.

-Време је да кренемо, чека нас дуг пут и доста напора - рече Репоња.

Милош покупи своје ствари.

-Спреман сам - рече.

-Буди обазрив, ходај полако јер су стене веома клизаве, упозори га вук.

Вукови су, врло спретно, краћим или дужим скоком прелазили са стене на стену. Милош је стегнутих мишића покушавао да као и они пређе на другу страну али му то баш није полазило за руком. Осећао се као на леду уместо опуштеног лаганог хода ноге су се саме грчиле.

-Хајде Милоше још само две стене - храбрио га је Репоња са обале.

Милош покуша да га послуша. Стајао је на неравој, мокрој површини, позеленелој од воде која ју је стално квасила. Чекао је погодан тренутак да кратким скоком или дугим кораком пређе на следећу. Удахну дубоко и покуша да се опусти. Стајао је

тако непомично пар секунди, а онда скочи и доскочивши на стену машући рукама једва ухвати равнотежу.

-Видиш, није било страшно, хајде још само једном и онда си на обали - добаци вук.

Стена на којој се нашао била је нешто шира и не тако клизава, али је размак до обале био много већи од претходних. Између ње и стеновите обале делила их је хучна запењена вода. Милошу заиграше ноге.

-Не знам, мислим да не могу - рече.

-Мораш, ми ти не можемо помоћи. Само се опусти и скочи.

Стајао је колебљиво. Знао је да мора да пређе, да не може ту вечито стајати. Сакупи храброст и из све снаге се одбаци ка обали. Доскок је био доста лош, пао је на стомак и машући рукама по глаткој површини стене покушавао да се прстима закачи за неку неравнину. Вукови потрчаше да му помогну. Руке су клизиле и поче да пропада. Осетио је додир хладне воде на ногама. Ухвати га паника када му и тело додирну воду. Јака струја га понесе низводно. Згрчио је руке штитећи главу док га је брза, пенушава водена бујица бацала на стене. У једном тренутку успе да се ухвати за неку грану која је ко зна како ту доспела и попречила се. Држао се чврсто али га снага водене матице надјача и прсти попустише. Вода га понесе ка понору. Као у неком бунилу осети да пропада, а онда бол у леђима и глави учинише да изгуби свест.

Јак напад кашља врати га у стварност. Поврати мало воде и удахну дубоко. Није било места на телу које га није болело. Лежао је на шљунковитој обали на коју га је матица избацила. У глави му је бубњало и сваки покрет му је причињавао велику бол. Није имао представу колико је дуго био без свести. Скупивши сву снагу поче гласно да дозива. Одзива није било. Схватио је да је сам и то га страховито уплаши. Помисао на то шта би се десило ако би га овако беспомоћног напало неко од оних грозних чудовишта ледило му је крв. Удахну дубоко неколико пута да би се мало смирио. Вукови ме сигурно неће оставити на цедилу, помисли. Наћи ће ме они, само треба времена. Морам би-

ти стрпљив. Мокар шљунак му је хладио угрувано тело.То му је годило иако је дрхтао од хладноће. Време се отегло у бесконачност. По смањеној сунчевој топлоти, осећао је да ће ускоро мрак. Покуша да се окрне на леђа али га бол пресече. Лева рука му је беспомоћно лежала крај тела. Иако је ретко плакао, сада су му сузе саме навирале. Знао је да мора нешто да учини, овако не сме да дочека ноћ. Сачекавши да му се смање болови, поче лагано да подвлачи десну руку под тело. Помагала му је вода која је квасила шљунак и песак. Прсти су додиром стварали удубљење олакшавајући провлачење. Мучиле су га краткотрајне несвестице и страховити болови. У тој агонији осети како му прсти додирнуше торбицу. Последњим делићима снеге успе само да изговори вилино име. Онда клону изгубивши свест.

-Милоше!-узвикну Звездана - очајно изгледаш.

Гледао ју је као кроз маглу. Напор који је уложио у кретњу и они страшни болови помутише му свест и поново клону. Чинило му се да пропада у неки бездан. Око њега тама и само по нека искра светлости. Тонуо је све дубље и дубље, а онда светлост поче да разбија таму. Отвори очи. Поглед му се задржа на Звезданином лицу. Као у измаглици гледао је у њене дивне зелене очи. Свест му се потпуно поврати.

-Добро је, не бој се, биће све у реду - зачу познати глас.

-Шта се десило, зашто лежим?

-Имао си незгоду, матица те је одвукла. Пао си са оне литице, видиш где вода пропада.

-Оданде, не сећам се.

-Наравно, био си у несвести.

-Не могу да верујем да сам пао са оне висине. Не осећам болове,а морао бих да будем сав сломљен.

-И био си, сестре су ми помогле да ти залечимо ране.

Милош се подиже на колена и исправи :

-Заиста ми није ништа. Не знам како да вам се захвалим?

-Није потребно ти си под нашом заштитом и знаш… - застаде у пола речи и обори поглед.

Годила му је та њена збуњеност. Било му је јасно шта је ми-

слила и шта би рекла да је довршила реченицу. Направи се да није разумео.

-Па хвала, да није вас, ко зна шта би било самном.

Гледали су ћутећи у земљу и само би с времена на време погледали испод очију кришом једно у друго.

-Не знам шта је са вуковима, хоће ли ме наћи? - прекиде тишину.

-Знаш, већ сам ти рекла да овде не смемо да се мешамо. И ова наша помоћ је кршење правила. Више не смем да будем овде, морам да идем. Ако се вукови не појаве крени према северу, не можеш погрешити.

Наже се, пољуби га у образ и нестаде.

Стајао је држећи длан на месту где га је пољубила. Осећао се некако полетно, као да му је тај пољубац улио снагу и храброст. Волео би да је остала са њим, али знао је да су та правила која је помињала нешто што мора поштовати и да би у супротном имала много непријатности, а можда би јој се десило и још нешто много страшније. Устао је и тек сада по први пут погледао уоколо. Стајао је на обали. Река је овде сада текла много мирније. Била је бистра, скоро провидна. У плићаку се видело дно прекривено облуцима. Деловало је као мозаик. Да је била нека друга прилика уживао би у преламању сунца на води и одсјају сличном дуги. На десетак метара низводно угледа свој ранац. Обрадова се томе и хитрим кораком пожури до њега. Подиже га са земље и осети како му вода која потече из њега кваси панталоне. Отвори га и истресе садржај. Све је било ту, али је храна личила на сплачине. Ипак из те каше одвоји сир и стави га на камен да се оцеди.

-Можемо ли и ми да се послужимо? - зачу познати глас.

Окрете се и радосно узвикну:

-Нашли сте ме, хвала богу!

На оближњој стени стајали су Репоња и сиви вук.

-Где су остали? - упита Милош.

-Знаш да нам је друг рањен. Мало се искомпликовало, морали су да остану и брину се о њему.

-Је ли тако озбиљно!

-Ма биће добро. Само да се добро одмори и наједе и биће као пре.

-Како си ти прошао, много си нас уплашио када си пао у реку.

-Не сећам се баш свега, знам само да сам се оклизнуо и пао.

-Добро изгледаш, не видим да си повређен. Богами да сам се ја тако смандрљао низ онај водопад, не знам да ли би нешто остало од мене.

-Па искрено, да ме нису виле закрпиле и од мене не би баш много остало.

-Буди срећан да те штите, то ти је спас. Него да се ми овде улогоримо па у зору да наставимо пут.

-Е, та ти је на месту, иако су ме закрпиле осећам се грозно.

Милош сакупи суво грање и лишће па недалеко од реке на ивици шумарка направи лежај. Био је довољан да се сви опруже на њему. Легао је између вукова. Сметао му је задах њихових тела, али му је пријала топлина којом су зрачили. Умотан у огртач, склупчан између вукова пратио је смирај дана и мрак који се лагано као измаглица спуштао на долину.

Јага је у свом дворцу пратила догађаје. Гледала ја са уживањем Милошеве муке и хистерично се кикоћући радовала. Скакутала је по дворани тапшући рукама и изводила неки чудан плес.

-Милораде младићу, дођи де овамо!

Милорад као да није примећивао разлику у њеном расположењу, вукао је тромо ноге по поду долазећи лагано.

-Звали сте ме најмоћнија?

-Донеси ми онај црни бокал са полице и пази да га не разбијеш или проспеш. Јасно!

Ово јасно је вероватно био саставни део наредбе па и овог пута је морало да уследи без обзира на добро расположење. Милорад, као Милорад, тромо, мумлајући нешто неразговетно, крену у извршење. Јага се усредсреди на куглу. Гледала је у њу са великом пажњом и уживањем. Сваки Милошев ударац у стену пропратила је пљескајући, а када се стровалио низ водопад одушевљењу није било краја. Посматрала је Милошево тело на обали и болне покрете којима је покушавао да досегне камен мудрости.

У дворану уђе Милорад и пружи јој бокал:

-Изволи милостива.

Јага га без речи дохвати и примаче устима. Отпијала је великим гутљајима неку течност из њега и даље пратећи догађаје у кугли. У тренутку се загрцну и машући рукама тресну бокал о под. Ситни комади разлетеше се по соби, а смеђа течност поквасили Милорадове ногавице. Он је и даље без емоција стајао као да се ништа око њега не догађа.

-Шта бленеш идиоте, видиш да су га оне роспије спасиле. Е неће моћи то тако, платићете ми за ово - викала је бесно.

Гледала је виле како му испирају ране и утрљавају мелеме на повређене делове тела. Киптела је од беса и сва модра у лицу испратила Милошев повратак из несвести.

-Ти куго мала, упамтићеш ме за сва времена. Чекај само да

те се дочепам.

Лудовала је дробећи комадиће бокала ударцима ногу о под. Посебно ју је разбеснело када је Звездана пољубила Милоша на растанку. Зграбила је теглу са крилима слепих мишева и треснула је у угао собе. Зачуо се продоран крик и мачак погођен теглом изјури у ходник уз гласано мјаукање.

Прве сунчеве зраке дочекали су будни и спремни за полазак. Репоња на челу крену пут шумарка. Једино је он знао пут и одлично се оријентисао. Није му био потребан компас ни карта, имао је урођену оријентацију као и пси љубимци који ма где да их одведеш и оставиш непогрешиво пронађу пут и врате се кући. Грабио је напред, као да је хтео да надокнади изгубљено време.

-Успори мало - дахћући замоли Милош.

-Добро, али морамо да пређемо заиста опасан део пута пре мрака.

Шумарак се постепено претворио у праву, густу, скоро непроходну шуму. Високо дрвеће разгранатих крошњи испреплетало је грање затварајући светлост и топлоту. Ваздух је био веома тежак, осећао се јак мирис влаге. Пробијали су се веома споро. Сметало им је шибље, а и пузавице које су им се уплитале у ноге.

Подне је већ давно поодмакло и Милош осети велики замор.

-Да станемо мало, не могу више.

Репоња га погледа

-Можемо само мало да предахнемо, чека нас још добар део пута до мрака.

Комадић сира који је сачувао од јуче није могао да му утоли глад, само му је појачао жељу за храном. Поче лагано да притиска стомак уз дубок удисај и лагани издисај. То је помагало да се ублажи осећај глади.

Репоња се подиже и тиме даде знак да је време за покрет. Иако нерадо Милош крену за њим. Сада је пут постао стрмији и још тежи, чак су вукови почели да плазе језик што је очигледно био знак да их пут замара. У даљини је почела да се назире светлост, био је то знак да ће изаћи из ове шуме или да ће се она проредити.

-Је ли тамо крај шуме? - показујући руком упита Милош.

-Па и није баш,само ће се проредити. Много пута сам лутао овом шумом али никада нисам даошао до њеног краја.

Репоња није био расположен за разговор, штедео је дах који му је узбрдица одузимала. Светло које се указало у почетку је изгледало тако близу, а сада што су се више пели као да се удаљавало од њих. Застадоше да би повратили снагу. Милош скиде огртач и леже на њега. Жуљало га је корење и пузавице те се исправи и седе.

-Не можеш ни да се одмориш као човек - љутну се.

Није био љут ни на кога али је тиме избацио из себе нелагодност коју му је стварала ова шума. Иако нису наишли ни на какву опасност, стално је био под утиском да иза сваког столетног стабла вреба нека од оних наказа на које су га виле упозориле. Зато огртач није скидао са леђа. Он му је стварао тешкоће, уплитао се у ноге и до бесвести га презнојавао, али му је уједно и давао сигурност јер се већ уверио у његову моћ.

-Видиш ли тамо, у оном правцу - показа Репоња - ту се завршава наше путовање.

-Како, зар смо стигли?

-Нисмо још, али одатле почиње стеновити успон који ми вукови не можемо да савладамо. Мораћеш даље сам, ми ћемо те чекати у подножју. На врху је Јагин замак, најбоље је да кренеш пред зору имаћеш доста времена да се одмориш.

Сада већ доста заморени кренуше лаганим кораком. Милош је ишао ћутећи заокупљен својим мислима. Бојао се свега што долази. Знао је да се до дворца не долази лако и да то вероватно још никоме није пошло за руком. Јага са својим моћима и слугама представљала је праву ноћну мору. Једино је помисао на Дарка и опасност којој је изложен уливала снагу и храброст. Ходао је механички. Више није осећао замор, мисли су га носиле у предстојећу авантуру. Просто се изненадио кад Репоња узвикну.

-Ај, како си запео попећеш се и на сами врх!

Тргао га је Репоњин узвик. Подигавши главу посматрао је стеновиту падину коју треба да савлада. Замишљао је много

другачије. Пео се на пар врхова али ово је било као да осваја Монтеверест.

-Ту смо, овде се одмарамо до јутра. Осмотри док се још види. Мораћеш врло пажљиво, веома је опасно - саветовао га је Репоња.

Није било сврхе гледати и планирати пењање. Нигде се није указивала нека стаза или пут којим би се лакше кретало. Спусти поглед решен да на лицу места, када крене на успон налази решења.То је деловало најреалније. Седе на затрављен део који му је колико толико чинио одмор удобнијим.

-Лећи ћу да одспавам. Можете ли да ме пробудите ако се успавам?

-Наравно лези, а ми ћемо на смену да стражаримо.

Сан му је протекао као трен. Био је сав укочен од неудобног лежања. Стигао га је умор, а и напетост је порасла. Није много говорио, готово ћутке се припреми, пребаци огртач преко рамена и извади конопац.

-Па, пријатељи да се поздравимо. Идем и ако се више не видимо да знате да сте ми зиста постали као браћа. Ако се вратим и ако икада будем могао да вам у било чему помогнем…

-Не причај којешта - прекиде га Репоња - наравно да ћеш се вратити. - Иди и среди ону вештицу, а за помоћ хвала, боље да не затреба.

Милош још једном провери да ли је све како треба и крену ка стенама. Попе се уз један узан усек који је деловао сигурно и нађе се у ћорсокаку. Осмотри размишљући да ли да настави или да се врати и покуша неким другим путем. Ипак одличи да настави, заврте конопац и забаци куку. Повуче крај да се увери да се кука добро закачила и уз помоћ конопца и неравнина на стенама крену напред.

-Само се ти пењи, баба те чека на ручак, поврће се већ крчка само још ти да ускочиш у лонац – мрмљала је Јага посматрајући га у кугли.

Прошао ју је онај бес и сада је мирно посматрала његов долазак, трљала је руке надајући се скорашњем ручку.

-Лепотани моји - обрати се лешинарима који су стајали на прозору - идите и зграбите вукове, можете да их поједете одмах или касније, како хоћете.

Испустивши крике лешинари се подигоше увис и почеше да круже небом. Милош застаде угледавши их. Посматрао је њихов лет. Није био сигуран хоће ли га напасти па потражи упориште како би могао да се брани. Летели су смањујући величину круга, спремни да се обруше на жртву. Није их само Милош приметио, приметили су их и вукови. Били су спремни за борбу и за повлачење ако затреба. Шума им је давала предност, у њој су они били господари. Решили су да се не повлаче и покушају да их надмудре и дођу до доброг залогаја. Легли су и умирили се. Лешинари су смањивали висину приближавајући се плену. Као да су у трену стали у ваздуху, примирише се, а онда стрмоглаво полетеше ка жртвама. Вукови инстиктивно одскочише у стрну нашавши заклон у грму. Два лешинара скретоше и подигоше се увис. Онај који је био најбржи и најближи вуковима уплете се у шибље. Махао је крилима не би ли се ослободио. Трње му је приковало крило за грм, не могавши да узлети паде на земљу. Вукови искористише шансу. Скочише и зарише зубе у тело и врат птице.

Милош је све то посматрао са висине. Није желео да види све до краја, окрете се ка стенама и настави пењање. Напредовао је веома споро. За сваки метар пута, морао је да забацује конопац што га је додатно замарало јер се кука није увек из првог пута закачила. Дахтао је и бректао али је са великом упорношћу грабио напред. Успентра се преко велике стене и застаде изненађен. Пред њим је била пећина. Посматрајући одоздо није могао да је примети. Улаз је био доста широк али и прилично низак. Стајао је неодлучно. До мрака има још времена, подне је тек прошло, али је био свестан да данас неће успети да се попне до краја. Ипак одлучи да уђе и добро се одмори. Провуче се кроз улаз и нађе у пространој пећинској дворани. Била је висока и прохладна. Простре огртач по поду и седе. Одмор му је заиста пријао. Опустио се покушавајући да заборави на умор и глад. Седео је у полумраку гледајући у зид. Стена је била састављена од више минерала. Имала је три боје и више њихових нијанси. Све се то стапало у једну целину чинећи неку недефинисану шару. Што је више гледао, све је више облика препознавао. То га је толико заокупило да је просто заборавио на све. Пукотине у стени му скренуше пажњу. Биле су некако необичне. Као да је неко алатом уклесао правилне геометријске облике. Чудно је било што су се све налазиле на средини зида. Тешко их је било приметити јер су се стапале са осталим напрслинама. Устаде да их погледа изблиза. Приђе пећинском зиду али због недовољно светлости изгуби их из вида. Покуша да их пронађе пипањем. Додиривао је хладан камен лаганим покретима. Прсти му дотакоше ивицу неравнине. Пратио је оштру ивицу која је из далека деловала као линија, била је равна и прилично оштра. Лагано је померао прсте према поду. Ивица се заврши кружним задебљањем. Превуче прстом преко њега са намером да прати следећу пукотину, а онда се укочи. Осетио је неку вибрацију и зачу звук сличан шкрипи зарђалих шарки. Отскочи преплашен према излазу. Гледао је са неве-

рицом како се зид пећине помера. Громада се веома лагано повлачила уназад. Као да је прошла читава вечност док се коначно не заустави. Назирао се некакав дуг, узан тунел. Био је мрачан и непрегледан. Ко зна шта се крије у њему помисли. Само би ми још требало да искочи некакво чудовиште. Милоше, када ћеш већ једном да се опаметиш. Луда главо, сто пута си био у неприлици, љутио се на себе самог због своје знатижеље која га је више пута доводила у незгону ситуацију. Дај смири се, размисли, ако може да се отвори онда може и да се затвори. Пипао је тражећи неку рупу или неравнину која би била брава за затварање. На зиду у висини главе напипа неки штап. Повуче га али је био чврсто припојен уз зид. Можда треба да повучем на доле или га подигнем, размишљао је. Подиже га увис и осети његову тежину када се одвоји од зида. Трже се у страху и баци га према улазу кад на његовом крају осети нешто меко. Дневна светлост осветли штап, била је то у ствари нека врста бакље. Врх је био обмотан тканином. Ослободивши се страха подиже бакљу. Можда ћу моћи да је упалим помисли. Извади из ранца кремен и нож. Положивши бакљу на под, поче кременом да гребе по тупом делу ножа. Варнице су врцале при сваком додиру. Није много требало да сува тканина почне да се дими. Дувао је у зажарено место све док се не указа пламичак. Бакља букну осветљавајући пећину. Био је задовољан својим успехом. Подиже је увис и приђе пролазу. Тунел је заиста био узан али је један човек могао без потешкоћа да се њиме креће. Обазриво, стрепећи при сваком покрету крену да види има ли ту нечега. Ходник је кривудао и стрмо водио на горе. Пламен се лагано увијао уназад.

-Промаја –изговори полугласно.

Био је сигуран да тамо негде постоји отвор кроз који струји ваздух. Било би сјајно када би био довољно велик да могу да се провучем, размишљао је. То би ми скратило пут и много је безбедније. Колебао се да ли да крене или да се врати. На каменом зиду угледа још једну бакљу. Ово је добро, бакље нису случаност, неко је користио ове тунеле. Мора да постоји и излаз. Вра-

ти се назад до улаза и покупи ствари. Бакља је горела уједначеним пламеном, што је показивало да је добра и да ће потрајати. То учврсти његову намеру да испита тунел. Крену лагано. У почетку је било лако. Благи успон није представљао неку тешкоћу. Без замора је прешао неких педесетак метара, а онда се успон повећа. Тло је било стрмо и постало влажно и клизаво. Из зидова је пробијала вода. Није била јака али је била довољна да тло постане клизаво. Кретао се веома полако са великим опрезом. Ако се оклизне и падне неће моћи лако да се заустви.

-Милораде, долази овамо! - викала је Јага.

Милорад се довуче и ћутке је погледа.

-Седи овде и гледај у куглу. Видиш ово дериште, не знам како али успео је да пронађе ходнике. Пази добро којим ће да крене и чекај га на излазу.

-Не видим ништа. Које дериште?

-Па гледај у куглу, идиоте. Видиш га у ходнику?

-Не видим.

-Где те само нађо тако глупа? Па учим те две године да гледаш у куглу, а ти не видиш ништа!

Милорад је равнодушно гледао. Ништа није допирало до њега, као да није примећивао њен бес.

-Вуци се у своју собу мамлазе. Све морам сама. Море и од тебе ће једног дана бити добра чорба - беснела је.

Милош седе да се одмори. Стрмина и клизаво камење су га баш добро исцрпли. Пламен бакље се за нијансу смањио.

-Само да издржи што дуже, иначе ће бити опасно - причао је себи у браду.

Храбрило га је када би причао гласно. Имао је утисак да је неко са њим. Хтео је да настави али је премор био превелик. Није имао представу колико је прешао ни које је доба дана. Одлучи да направи дужу паузу и добро се одмори. Замор никада није савезник на путу. Лакше се и брже хода када си одморан. Завуче бакљу у пукотину у стени и угаси је окренувши је неколико пута. Морао је да је приштеди, ко зна колико ће му још требати. Умота се огртачем и седе наслонивши се на зид ходника. Мрак и умор га савладаше и заспа чврстим сном.

Пробудио се сав укочен од неудобног положаја и неравне, тврде подлоге. Наравно да није имао представу колико је спавао. Ноге су му потпуно утрнуле. Лагано их је померао лево – десно не би ли појачао циркулацију. Требало је сигурно добрих дсетак минута да се врати у нормалу. Извуче нож и потражи кремен у џепу. Загребао је више пута док се бакља не упали. Лелујава светлост осветљавала је тунел. Примети да је пламен сада под много већим углом. Осети задовољство. Ово је значило да се приближио излазу. То га покрену. Устаде лагано, без наглих покрета и крену пут излаза. Сада, када се одморио било му је много лакше. Стрмина је сада изгледала блажа, а тло мање клизаво. Лагано се кретао, без журбе. Научио је то на излетима, тако можеш дуго да издржиш чак и веће напоре. Ходао је механички, размишљао је о тренутку када ће се сукобити са Јагом. Подилазила га је језа присећајући се њеног одвратног гласа. Прену се када угледа нови проблем. Ходник се рачвао на два дела. Колебао се којим да крене. Било је видљиво да не воде у истом правцу. Стајао је у недоумици, а онда примети да се пламен повија мало налево. То је значило да је из десног ходника струјање ваздуха јаче. Идем њиме, одлучи. Пут се није

разликовао од досадашњег. Био је и даље стрм, само мање клизав. Сада је струјање ваздуха било много јаче и осећала се пријатна свежина. И ако то није желео, несвесно убрза ход. Тамо у даљини указа се светло.

-Супер, прави погодак. Милоше, та твоја глава ипак нешто вреди - опет је причао полугласно.

Светло се постепено појачавало, а ваздух био све свежији. Попустио је онај притисак који је имао све време док је ишао у непознато и осети жељу да потрчи ка излазу. Савлада се да не учини неку кобну грешку. Ко зна шта га чека кад изађе одавде. Крену даље само мало бржим кораком. На око два метра од тла велики отвор пропуштао је дневну светлост и топлоту. Милош забаци куку како би се лакше попео. Веома лако као прави планинар упирући стопалима у зид, пењући с уз конопац, нађе се на ивици отвора. Очекивао је да је испод њега провалија, међутим угледа широку зараван која је представљала део Јагиног замка. Ово је значи неки улаз у замак, помисли. Ово је боље но што сам могао да се надам. Повуче се назад плашећи се да га неко не примети. Није знао живи ли још неко осим Јаге у замку. Уз помоћ конопца спусти се назад у пећину. Као да су страхови нестали, заменила их је опрезност. Бићу овде до мрака, а онда шта ми Бог да. Пронађе кутак до кога је допирала сунчева топлота и смести се што је удобније могао. Пријала му је топлота после ове пећинске свежине. Није знао колико је времна прошло од уласка у пећину, али је био сигуран да је бар једну ноћ провео у њој. Ушао је по дану и по дану изашао из ње. По положају сунца, рекао би да је прошло подне. Узе врећицу са каменом мудрости и држећи је чврсто као неку заштитну амајлију склопи очи покушавајући да одспава. Иако му је сунце сметало, умор га ипак савлада.

Јага је гледала у куглу изговарајући неке неразговетне речи, али се и даље ништа није догађало. У бесу дограби куглу и као да ће то помоћи поче да је дрмуса. Како се наравно ништа не деси тресну је о под и она се разлете у безброј ситних делова. Тек када се кугла разлетела, постала је свесна шта је урадила. То је још више разљути. Испуштала је крике и крештала да је цео замак јечао. Чак се и Милорад узбудио и брзином која је за њега била неуобичајена довуче се до одаје. Видевши га на вратима Јага се окоми на њега.

-Ти си крив лењи мамлазе - викала је машући рукама - е сад ћеш да ми платиш за све. Уз покрете руку изговарала је речи:

-Силе мрака,господари таме,
нека време за тренутак стане
и магије вртлог, чаролију створи,
да се Милорад у пацова претвори!

Милорад поче да се смањује. Прво глава која поста тако мала скоро невидљива.Пар секунди је огромно тело деловало стравично без ње, а онда поче и труп да губи у величини. Појави се нека измаглица која полако нестаде. Милорад доби тело великог ружног пацова. Вероватно је добио и инстикт пацова па јурну ка рупи у зиду. Незадовољна Јага поново замаха рукама и са пар речи од пацова постаде жаба. Стајао је и мирно испуштао гласове надимајући се кад год би удахнуо ваздух. Јагу је и то љутило те махну руком и жаба се претвори у слепог миша. Милорад замахну крилима, одлете и закачи се канџицама за неравнину плафона.

-Бежиш, е вала нећеш! –хистерично повиче.

Поново направи покрете рукама изговарајући неке речи и шишмиш поново постаде Милорад. Онако огроман, тежак, сручи се са таванице на под. Његов пад пропрати страшан крик, а дворац као да се затресе од тог.

-Дижи се одатле ленштино глупа, иди и тражи оног балавца!

Милорад онако угруван, гледао ју је у чуду. Још му није било јасно шта му се све догодило и одакле он на поду.

-Не гледај ме идиоте, иди и тражи га - викала је Јага.

Ништа није разумео, једино по навици да је послуша покуша да се придигне.Требало му је много напора, а по гримасама видело се да му је и све то страшно болно. Подиже се и сада због болова једва померајући огромно тело изађе из дворане, одвуче се до собе и сручи на кревет.

Почело је да се смркава када се Милош тргао из сна. Осећао је страховиту глад, одавно није ништа јео. Попи преосталу воду из чутурице и приђе улазу. Посматрао је замак. Одавде није могао да примети никакву капију или врата. Сигурно су на другој страни, немогуће је да не постоје, размишљао је. Одлучи да сачека док се још мало смрачи. Седео је стрпљиво. У тренутку допреше до њега ужасни крици. Препознаде Јагин глас. Шта ли се догађа, питао се. Знао је да је због нечега страшно љута али не и због чега. Још више га уплаши и узнемири онај тресак и подрхтавање када је Милорад треснуо о под. Ово не слути на добро. Не знам шта је али морам брзо да сазнам да није нешто са Дарком. Покупи ствари и полако, веома опрезно провири из тунела. Тек када се уверио да нема никога, извуче се потпуно. У почетку је пузио, усправи се тек кад је дошао до зида. Ишао је поред, припијен уз хладни камен тражећи улаз. Дуго је требало да обиђе цео круг око замка, али улаза није било. Само је наспрам пећине прилично високо угледао већи полукружни отвор који је вероватно био нека врста прозора. Покушаћу да убацим куку кроз прозор, одлучи. Сачека још мало па покуша да забаци конопац. Сви покушаји су остали безуспешни, било је сувише високо да би могао да је добаци и закачи. Сео је размишљајући како да се попне. У почетку му није ништа падало на памет, а анда му сину, стрела. Извуче стрелу и веза крај конопца за њу. Затеже лук, нанишани и опусти је. Она фијукну кроз ваздух и пролете кроз прозор. Лагано је вукао конопац све док не осети да се кука закачила. Вукући свом снагом и тежином, утврди да је сигурно и да може да се пење. Уз помоћ руку и ногу крену на успон. Није му требало много времена да стигне до прозора. Провуче се и доскочи на под. Задржа се у месту неколико тренутака ослушкујући није ли привукао нечију пажњу. Ништа се не догоди. Полако више наслућујући крену просторијом. Умало не удари у зид. Било му је чудно, тек је прешао десетак корака и налетео је на зид. То

мора да је неки ходник, помисли, много је тесно. Пипајући по зиду усмери се према звуцима који су допирали из даљине.

Јагу је делимично прошао талас беса. Покупи неколико тегли и посуда, узе и неке траве и осушене инсекте те се упути до огњишта. Проџара ватру и баци неколико цепаница. Пламен поче да лиже зидове котла који је висио на ланцу изнад огњишта. Јага насу пола кофе воде. Донесе неки прашак и убаци у њу. Сачекала је да вода заври, а онда убаци траве, здроби осушено крило слепог миша међу длановима и трљајући дланом о длан отресе све у воду. Поче да меша веома дугом варјачом, у почетку вема брзо, а онда успори. Све време је изговарала нешто налик бајалици:

-Нека тама влада и зло господари,
нек се ветар дигне и олују створи,
киша нека лије нек потоп настане,
непријатељ мој у миша претвори!

Мешала је непрекидно церекајући се хистерично пиштавим гласом.

Милош је пипао по зиду полако напредујући. Ходао је покушавајући да избегне да произведе било какав шум. Прстима осети прекид у зиду као да је неки отвор или рупа. Направи још један корак и лагано испружи руку. Под прстима осети дрво, био је то занк да су пред њим врата. Пипајући даље у висини груди напипа кваку. Наслони уво на дрвену површину и са великом напетошћу поче да ослушкује. Разазнаде неко јечање. Није могао да препозна глас. Помисао да је у просторији Дарко натера га да лагано одшкрине врата. На срећу није било шкрипе нити било каквог другог звука. Провири кроз отвор и са олакшањем одахну. На кревету у углу просторије лежао је неки огроман човек и јечао. Био је окренут зиду и није могао да му види лице. Грдосија помери руку. Милош претрну и повуче се корак назад. Припијен уз зид са зебњом је ослушкивао. Ништа се није чуло, чак је и оно јечање престало. Добро је, помисли, није ме приметио. Окрете се и пипајући по зиду крену даље. Јечање поново допре из собе. Милош се заустави. Стајао је неодлучно, осећао је потребу да се врати и помогне човеку али га је страх спутавао у томе. Сигурно је то још једна Јагина жртва помисли. Као да га је нешто покренуло, приближи се вратима и провири. Човек је и даље лежао јечећи. Милош уђе у собу и лагано приђе кревету. Грдосија се није ни померила. На глави је била отворена рана која је обилно крварила. Милош се обазре по просторији. На наслону столице поред огњишта била је, пребачена кошуља. Извади нож и расече је на траке. Умочи део кошуље у кофу са водом и обриса лагано крв око ране. Човек је био у несвести. Није било ни мало лако подићи грдосијину главу док му је испирао и превијао рану. Грдосија се освести, погледа га захвално па поново изгуби свест. Ништа више није могао да му помогне те лагано изађе оставивши широм отворена врата. Светло које је допирало из собе осветли ходник. Недалеко одатле била су још једна врата. Приђе им и ослушну, ништа се није чуло. Врата мало шкрипнуше док их је отварао. Сав се укочи од страха. Ста-

јао је врло дуго ослушкујући и чекајући да види хоће ли бити неке реакције. Ништа се не догоди. Охрабрен тиме гурну врата толико да би могао да се провуче кроз њих и опет направи паузу ослушкујући. И даље није било никакве реакције. Провири у собу. Владао је полумрак. На огњишту је тињала ватра. Ужарена цепаница није давала довољно светлости. Крај зида угледа лежај. Није могао да разазна лежи ли неко на њему или је то само хрпа бачених покривки. Уђе опрезно у собу и сачека да се привикне на светлост у њој. Соба је била скоро празна, осим лежаја, неке полице и каменог стола није било намештаја. Приђе лежају, саже се и подиже прекривач. Остаде као укопан. Испод прекривача лежао је Дарко. Није се ни померио када га је открио. Милоша ухвати паника. Да га није убила помисли. Стајао је немо посматрајући друга, онда угледа како му се груди надимају при дисању и паде му камен са срца. Жив је скоро хтеде да викне, али се у последњем тренутку обузда. Ухвати друга за раме и лагано га продрма изговарајући:

-Дарко!

Дарко се нагло окрете. На лицу му се огледало изненађење. Гледао је друга збуњено,а онда нагло скочи и скоро га угуши чврстим загрљајем. Милош му је узвраћао истом мером исказујући тако сву ону неизвеснот која га је све време пратила.

-Не могу да верујем да си дошао - проговори Дарко задихан од силног узбуђења.

Милош је посматрао друга, гушиле су га емоције које су навреле при сусрету. Уста су му била сува, а у грлу је и даље стајала кнедла. Прибравши се мало проговори тихо скоро нечујно :

-Наравно да сам дошао - застаде на тренутак, онда повративши глас настави - ниси ваљда мислио да ћу те заборавити и оставити на милост и немилост оној накази?

Дарко окрете главу и кришом обриса сузе. Милош скрену поглед у страну јер су и њему очи засузиле, није желео да друг то примети.

-Зашто си онако лежао, претрнуо сам када сам те видео онако непокретног? Је ли ти добро?

-Ма, добро ми је, само сам се претварао. Јага има једног огромног слугу, приглуп је, слепо извршава све њене наредбе. Стално ме малтретира да једем неке одвратне сплачине.

-То је сигурно она грдосија којој сам превио главу.

Дарко га зачуђено погледа.

-Док сам те тражио – настави Милош - наишао сам на собу. Лежао је на кревету без свести разбијене главе, као да је пао са неке висине. Помислио сам да га је то Јага унаказила па сам га превио.

-Добро си прошао - рече Дарко.

-Није деловао опасно, у тренутку се освестио и гледао ме је некако питомо, чак ми се и осмехнуо.

-То ми не личи на њега, мене је само дрмусао, чак ме је једном и бацио са кревета да бих јео. Јага му наређује да ме храни на силу, неким одвратним чорбуљаком. Кад год чујем да се отварају врата правим се да сам у несвести како бих избегао храну. И воће које ми доноси је неукусно. Нема никакав укус, ни кисело, ни горко, ни слатко, гледај како је чудно, такво сигурно ниси никада видео.

Извади испод прекривача сакривене воћке и пружи их другу. Милош узе воће и пажљиво га погледа. Заиста до сада није никада видео такво воће.

-Јеси ли га јео?

-Па рекао сам ти да је лошег укуса.

Без икаквих даљих питања, Милош загризе воћку. Дарко је био у праву, укуси су били помешани. Није могао да одреди прави, у тренуку је осећао сласт, а одмах затим киселост или горчину. Не размишљајући о укусу навали на воће. Дарко га је гледао са чуђењем. Никада није видео друга да једе тако халапљиво. Милош то примети и пуних устију објасни.

-Већ три дана ништа нисам јео. Је ли Јага у замку?

-Нисам је видео од јутрос.

Воће га је освежило али је сада осећао тежину у стомаку од брзог узимања хране. И ако је знао да када дуго не једе не сме одједном и брзо да унесе велику количину, глад је победила.

Последице тога су сада биле видљиве. Осим мучнине, почео је да га боли и стомак. Милош се склупча на Дарковом лежају не би ли му се болови мало смањили. Престали су да разговарају. Тишина, удобност кревета, смањена мучнина и бол учинише да задрема. Дарко је то приметио. Примирио се да би друг могао да се добро одмори. Није знао кроз шта је прошао, али је био сигуран да није било нимало лако. Ко зна шта их надаље че-ка, Јага није обична жена, биће страшно.

Милош се пробуди негде пред зору, није осећао мучнину ни болове у стомаку, али су се јавили неки чудни осећаји у рукама и ногама. У глави је осећао неку отупелост.

Дарко се пробуди. Онако сањивом требало му је неколико минута да схвати да се поред њега налази Милош.

-Шта је било, што не спаваш?

-Не знам, некако се чудно осећам, видиш ли неке промене на мени?

Дарко загледа друга.

-Па некако час си мањи, час већи. Као да растеш и смањујеш се.

-Тако се и осећам, врло чудно. Да није од оног воћа?

-Ма не и ја сам га јео. Ништа ми се није догодило, чак сам се и боље осећао после.

-Није ми јасно, никада ми се овако нешто није дешавало.

-Лези, можда ће ти брже проћи.

-Хоћу, али бојим се да то није Јагино дело.

Дарко не рече ништа, леже крај друга ћутећи. Тишина је владала доста дуго, чак је постала и непријатна. Дарко није смео да га пита како се осећа, стрепео је да не сазна да се стање погоршало, а Милош је ћутао надајући се да ће тако брже проћи.

Милош први прекину тишину - Изгледа да пролази.

-Не знаш колико си ме уплашио, сав сам претрнуо од страха.

-Не знам за тебе али ја сам се сав погубио - одговори Милош.

Јага је поново пала у хистерију. Уморна од мешања и изрицања клетве крештала је лупајући варјачом по котлу.

-Само да се дочепам оних роспија. Запамтиће ме за сва времена. Мени да кваре клетву, па то нико није смео. Не знају ко је баба Јага. -За мојих двеста годна се није десило да моја клетва не делује - вриштала је гледајући у котао из кога је избијала љубичаста пара.

-Милораде, долази овамо! - крештала је Јага ударајући безумно варјачом по котлу.

Иако у јадном стању, Милорад се некако подиже из кревета и својим уобичајеним темпом довуче до одаје.

Милош није знао шта му се то дешава. Да је имао огледало и да је светлост била јака био би пренеражен променама које су наступале. Мењао се из секунде у секунду. Час је попримао мишји лик, а одмах затим враћао би свој. Сада се потпуно стабилизовао, тегобе су потпуно нестале.

-Мораћемо да предузмемо нешто пре него Јага сазна да сам овде.

-Да, али шта, не знаш колико је опасна. Само да махне прстом, претвориће те у слепог миша или буву.

-Ма дај, па није она неки чаробњак, само је обична вештица.

-Само се ти спрдај Милоше, али да није чекала да се ти појавиш ја бих одавно завршио у лонцу. Тебе је наменила за посебну гозбу.

-Па то није тако лоше - настављао је Милош са шалом - и онако сам гладан као вук, могао бих вола да поједем.

-Био би ти на гозби али као специјалитет куће. Не знам како би се осећао онако укрчкан у лонцу или реш печен, али се сигурно не би спрдао као сада.

Милош се уозбиљи.

-У праву си, само сам хтео да разбијем страх, чека нас озбиљан посао. Јеси ли упознао замак?

-Познајем га по мало, нисам се баш много шетао по њему. Носио сам неко време воду од бунара до собе са бурадима.Тај део познајем одлично.

-Знаш ли где су Јагине одаје, где је можемо наћи?

-Мислим да бих успео да их пронађем.

-То је добро. Има ли Јага још слугу?

-Виђао сам само Милорада, једино је њега слала.

-Супер, њега не рачунај сав је поломљен.Тај месец дана неће из кревета.

-Имаш ли неки план. Знаш ли како да је убијеш?

-Немам идеју. Одведи ме до њених одаја па ћемо видети.

Милош пребаци огртач преко рамена, у руци је држао лук и стрелу. Лагано, скоро без шума изађоше у ходник.

-На ову страну - шапну Дарко показујући руком.

Упутише се у том правцу. После сваких пар корака, застајкивали су ослушкујући. У даљини се видео трачак светлости. Ишли су ка њему пажљиво ногу, пред ногу. Милош се плашио да нема неких отвора кроз које би пропали, или предмета који би их саплели и створили буку. Пут до светлости као да није имао краја. Коначно стигоше до врата кроз чију се кључаоницу пробијао трачак. Милош провири кроз њу. Није могао ништа да види. Ослушкивао је прислонивши уво на врата. У просторији се чуо Јагин глас. Није могао да разазна да ли то на некога виче или прича себи у браду. Даде знак Дарку да се примири.

-Остани овде и не улази док те не позовем.

-Али - изусти Дарко.

-Ово је посао за мене, само би ми сметао.

Удахну дубоко неколико пута покушавајући да се смири и прибере. Обеси око врата торбицу са каменом мудрости коју је држао у руци и припреми се да упадне у собу. Надао се да ће као у филмовима када главни јунак упадне нагло у неку просторију изненадити и збунити Јагу. Притисну лагано кваку и снажно гурну тешка дрвена врата. Светлост му засени очи. Дуго је био у мраку тако да га је јака светлост потпуно заслепела. Гледао је кроз трепавице да би се адаптирао на светло.

-Уђи Милоше, уђи, већ доста дуго чекам да се појавиш - скоро љубазним гласом говорила је Јага.

Очи му се привикоше и угледа Јагу поред котла. У углу просторије као немирно ђаче, стајао је Милорад. Милош се изненади, просто није могао да поверује да је устао из кревета. Усмери поглед према Јаги. Била је нешто најружније што је икада видео. Била је чак ружнија и од оних наказа које су биле атракција на вашарима.

-Ајде приђи, не стиди се, неће ти баба ништа - закрешта церекајући се.

-Дошао сам по свог друга - смиреним тоном рече Милош.

Сам себе је изненадио како је то изговорио. Изненађена је била и Јага. Очекивала је страх, сузе, запомагање, а Милош је као човек сигуран у себе, своју памет и снагу, мирно говорио.

-Е, то неће ићи. Ајде и ти што се кријеш у ходнику, долази овамо!

Немајући куд, Дарко се појави на вратима.

-Види ти њега како се подгојио, браво Милораде заслужио си награду.

Милош претрну, није очекивао да Дарко наседне и уђе. Дограби лук и подиже руку да извади стрелу. Јага упери прст ка њему. Осетио је подрхтавање када из Јагине руке крену зрак сличан муњи. Виде како се нека енергија одби од зида и погоди Дарка. Овај задрхта и у облаку беличастог дима поче да се смањује мењајући облик. Дим се разиђе и на каменом поду појави се корњача.

-Спусти то - нареди Јага - иначе ће ти друг остати целог живота корњача, а то неће бити дуго. - Волим супу од корњача! – кикотала се.

Милош је био збуњен. Изненађено је гледао корњачу не знајући шта да ради. Јага то искористи и јурну ка њему. Огртач је учинио своје, промашила га је читавих неколико метара и треснула о зид. Сада је била сва црвена у лицу. Из очију су јој севале варнице. Бесно се окретала покушавајући да га пронађе. Милош је стајао мирно очекајући да поново погреши. Испру-

жених руку ишла је лево-десно мењајући правац. Машући рукама, Јага га умало не додирну. Милош направи корак уназад и изгубивши равнотежу паде на камени под. Осети јак бол у темену.

Дарко је узнемирено и немоћно посматрао шта се догађа. Није га више морио страх од вештице. Кретао се према другу померајући главу горе-доле као да ће га то убрзати.

Јага је са гримасом која је вероватно претстављала осмех гледала у непомичног дечака. Коса му се натопила крвљу, а по каменом поду ширила се црвена флека. Радовала се пљескајући уз неке чудне кретње.

Милош дође к себи. Глава га је страховито болела. Још увек му је нека измаглица мутила вид. Није могао да се покрене, руке и ноге су му биле увезане конопцем.

-А ха, ратник се освестио - узвикну Јага. Е, па велики ратниче добро дошао на гозбу. Не знам само шта ћу прво, добра је супа, а добар је и паприкаш. Милораде проспи котао, опери га и наспи воду да се греје - нареди.

Милорад послушно испразни котао кроз прозор, плакну га мало и закачи на ланац изнад огњишта. Усувши кофу воде проговори:

-Добро?

-Добро је, добро - похвали га Јага.

Донесе разне траве и нешто непрепознатљиво у теглама. Сачека да се вода смлачи па поче вештином искусних кувара да убацује састојке. Повремено је пробала укус и додавала још по мало траве или праха. Коначно задовољно пљесну рукама.

-Милораде, убаци де још које дрво, хоћу да што пре заври.

Милорад поново, послушно прође ватри и баци на жар повећу цепаницу. Ужарено дрво се разби и жар онако уситњен поче да губи сјај.

-Идиоте, не знаш ни ватру да наложиш, склони се!

Јага одгурну грдосију и дугим машицама поче да згрће жар око цепаница. Доста дуго је требало да жар поново добије сјај. Цепанице су се димиле али никако нису хтеле да плану. Јага је

постајала све нервознија. Дувала је у жар не би ли распламсала ватру. Лице јој је било сиво од пепела и сада је тако још стравичније изгледала.

Милош је све то беспомоћно гледао. Онако увезан није могао ни да макне. Видео је своје ствари бачене у угао али му то ништа није значило. Ситуација је постала безизлазна. Није могао да очекује помоћ ни од кога. Дарко је био слободан али као корњача није био ни од какве помоћи. Почео је полако да се мири са судбином. Сузе су му навирале при помисли како ће родитељи бити тужни и како ће га оплакивати.

Јага погледа котао.

-Добро почиње да ври.

Приђе Милошу и развеза му пертле на ципелама.

-Дају врло лош укус - објасни.

-Скинућемо и одећу, ни она није укусна.

Развеза чворове конопца и поче да га одмотава.Окретала је дечака подижући крај конопа увис. Милошу се поново јави вртоглавица. Јага баци коноп у страну, чврсто ухвати дечака за мишице и подиже га увис.

-Крени - нареди посадивши га на ноге.

Милорад је стајао и бленуо у њу. Јага гурну Милоша према котлу кикећући се.

-Ајде, чека те добра, врела купка!

Милорад промумла:

-Он добар.

Јага се окрете ка њему:

-Шта мумлаш кретену?

Гурну дечака и овај удари у котао који се од ударца заљуља. Милош устукну опечених руку, а мало воде се проли из котла и загаси пламен.

-Видиш шта си урадио глупердо једна - дрекну вештица.

-Не њега, он добар - поново промрмља Милорад.

-Шта си реко?

-Не њега - понови Милорад.

-Губи се тупави - дрекну Јага.

Окрете се и зграби Милоша за руку. Овај покуша да се отргне али је стисак био веома јак. Повуче га ка котлу. Дечак зажмури. Није могао да гледа како га баца у врелу воду. Надао се да ће бар изгубити свест и да неће осетити бол. Осети јак тразај и зачу страховити крик. Отворивши очи угледа Јагу на огњишту. Котао је стајао на поду по коме се разлила течност. Јага је вриштала, пламен јој је захватио одећу и косу. Буктала је као жива бакља нестајући у пламену. Крици престаше. На огњишту се пламен смиривао. Милош је био забезекнут, није могао да схвати шта се догодило.

-То је он урадио - зачу добро познати глас.

Окренувши се угледа Дарка у његовом телу како стоји и упире прстом у Милорада. Милорад је по обичају стајао незаинтересовано. Само је још једном промумлао:

-Ти добар.

Дечаци нису знали да ли да га грле или љубе, захвално су га гледали збуњени и зачуђени. Нису знали хоће ли уопште ишта од тога допрети до његовог мозга. Он се окрете и онако тромо вукући ноге изађе из собе.

-Хвала богу да смо живи - проговори Милош. - Не знам шта га је натерало да гурне Јагу у ватру?

-Мислим да знам. Стално је понављао да си добар. Сећа се да си му помогао и превио главу. Вероватно је то први пут да му неко учини нешто добро.

-У праву си, него мени се овде не остаје ни секунд. Да пожуримо.

Задовољни што су остали живи покупише своје ствари и пођоше.

-Шта да радимо са Милорадом? - упита Дарко - он је твој пријатељ.

-Не знам, не можемо само тако да га оставимо, разговараћу са њим. Милош изађе у ходник. Сада када је свануло ходник није више био мрачан. Није то било неко јако светло али је без тешкоћа могло да се креће њим. Пронађе врата Милорадове собе и без куцања уђе у њу. Грмаљ је лежао на кревету обливен

знојем. Јечао је од болова. Вероватно су му се од напора повреде погоршале. Не рекавши ништа дечак изађе и врати се другу.

-Јеси ли разговарао са њим?

-Не, нисам. Има јаке болове. Сав је окупан знојем и стење. Не можемо да га оваквог оставимо. Спасао нас је, морамо му помоћи.

-Сигурно, да није било њега ти би био гулаш, а ја бих се ускоро претворио у супу.

-Добро супо идем да погледам како да му помогнемо.

Вратише се поново Милораду. Стењање се смањило. Милош га ухвати за раме и позва именом. Није се одазвао. Удисаји су били кратки и брзи, доловали су као да дише великим напором. Милош се удаљи од лежаја и мада нерадо извади камен из торбице и протрљавши га изговори :

-Звездана!

За пар тренутака уз ону измаглицу појави се вила.

-Милоше, добро си?

-Добро сам, Јага је изгорела у пламену. Слободни смо.

-Да знам за Јагу, прочуло се у целом нашем свету. Постао си прави херој. Сви само о теби причају.

-Нисам за то ја заслужан, да није било ове грдосије постао бих чорба. Он је Јагу гурнуо у ватру и спасао нас.Има озбиљне повреде, можеш ли да му помогнеш?

Звездана пажљиво разгледа Милорадове повреде, онда махну штапићем и у руци јој се појави посуда слична некој чинији.

-Овим ћеш да му премазујеш повређена места, оздравиће.

-Могу ли да те још нешто замолим?

-Наравно али само брзо, мораћу да се вратим.

-Знам да не смеш дуго да будеш овде, потребна нам је храна и за нас и за њега.

Вила поново употреби штапић и на поду на десетак великих послужавника појави се права гозба. Насмеши се у тренутку када је нестајала.

-Дарко! - позва Милош.

Дечак уђе у собу и стаде пренеражен.

-Да ниси и ти постао неки вештац. Није ли ово место заражено?

-Дај не шегачи се, помози ми да му премажемо ране, то ми је дала вила.

Заједничким напором окретали су огромно тело и мазали га мелемом. Када је терапија била готова опраше руке и бацише се на јело. Јели су полако и уздржано. Милош је већ имао проблема са оним вођем, а и Дарку је то била школа. С обзиром да обојица нису дуго јела, глад утолише са веома мало хране. Однесоше храну у Даркову собу и поређаше је на каменом столу. Милош уз помоћ ножа и кремена потпали загаслу ватру. Мораћемо да се и ми одморимо. Чека нас напоран повратак. Ватра се распламсала и Дарко набаца цепанице да би појачао топлоту. Умотани у прекривач заспаше чврстим сном.

Три дана је требало да Милорад дође свести. Све време су Милош и Дарко непрестано премазивали ране и освежавали грдосију хладним облогама. С времена на време покушавали су да му успу мало воде у уста, али су одустали јер се Милорад загрцнуо и престравио их својим нападима кашља. Влажили су му само усне. Око подне трећег дана Милорад коначно отвори очи. Гледао је зачуђено дечаке. Кад год би усмерио поглед према Милошу назирала се збуњеност, као кад некога сретнете после више година, лик је познат али не можете се сетити одакле.

-Је си ли добро? - упита га Милош.

Милорад ништа не одговори.

-Био си много повређен, ране су ти сада добро.

Грдосија промумла нешто и придиже се у кревету. На тренутак застаде померајући главу лево десно. Вероватно га је мучила несвестица.

-Донеси храну и воду - рече Милош.

Дарко донесе послужавник са храном и кофу воде. Милорад дохвати кофу и наслонивши је на уста поче да пије. Престао је тек када ју је скоро до пола испразнио. Обриса надланицом

уста и навали на јело. Невероватно којом брзином је појео сву храну. Подригну гласно, завали се у постељу и склопивши очи заспа.

-Шта мислиш да ли нас је препознао?

-Мене је сигурно, али чини ми се да тебе није - одговори Дарко.

-То сам и ја приметио али није деловао непријатељски, видећемо када се пробуди. Чини ми се да се опоравио, моћи ћемо ускоро да кренемо.

-Мислиш ли да ће моћи сам да се снађе, изгледа ми много тупаво?

-И мени, питаћемо га хоће ли са нама - рече Милош.

Милорад се пробудио тек сутрадан. Деловао им је некако другачије. Није личио на оног човека когога су до тада познавали. Покрети су му били жустрији, а и говор му је био бржи и разговетан.

-Како ти је? - упита Дарко.

-Добро, одлично се осећам. Хвала момци, вратили ста ме у живот.

-Ма треба ми да ти се захвалимо, спасао си нас од Јаге.

-То је било ваше дело. Јага ме је држала под контролом годинама. Одузела ми је вољу и постао сам послушни слуга. Када си ми превио рану, покренуо си нешто у мени. То је било пресудно да се делимично ослободим.

-Хоћеш ли са нама, планирамо да кренемо?

-Нећу, немам где да одем, навикао сам се на ово место. Сада када нема вештице, биће пријатно боравити овде.

-Па добро, можемо ли још нешто да учинимо пред полазак?

Милорад дохвати Милоша и подиже га високо изнад главе као да је бебица.

-Видиш, вратила ми се снага могу да бринем о себи.

Нису хтели да губе време, кренуше да спакују ствари за пут. Милорад их је пратио у стопу. Уђоше у Даркову собу. Није ту било бог зна шта да се пакује. Милош покупи ствари и убаци их у

ранац.

-Дарко, напуни чутурицу водом док ја одвојим нешто хране - рече Милош идући ка столу.

Са прозора иза леђа допреше крици. Окренувши се угледа лешинаре како се устремљују ка њему. Био је заиста затечен. Просто се следио угледавши огромне птичурине. Били су тако близу да је осећао смрад њиховог перја. У трену, невероватно брзим покретом руку, Милорад зграби птичурине и тресну их о под. Крештање престаде, а грдосија их још пар пута за сваки случај лупи песницом.

Милош дограби чутурицу из Даркових руку и отпи гутљај. Повративши се мало погледа захвално Милорада.

-Хвала ти, да није било тебе разнели би ме.

-Ма у реду је, за то служе пријатељи. Ако сте спремни одпратићу вас. Постоји краћи пут, открио сам га сасвим случајно.

Милорад је ишао испред дечака ћутећи, као да му је било по мало жао што ће отићи. Некако за ово кратко време навикао се на њихово друштво. Биће тешко живети усамљеничким животом. И дечацима је Милорад прирастао срцу. Осећали су као да остављају неког блиског пријатеља. Милорад отвори врата, саже се и узе четири бакље. По једну даде дечацима, а за себе задржа две.

-Припалите их, требаћи нам доста светла, пут је краћи али је доста стрм и клизав.

Упаливши бакље, кренуше за њим. Заиста је већ на почетку било доста стрмо и клизаво. Како су одмицали постајало је све стрмије. Спуштали су се мало ходајући, а мало се клизајући. Милорад је за чудо ходао сасвим сигуно. Није се ни једампут оклизнуо. То је дечацима уливало сигурност, ако полете имаће за кога да се ухвате.

Пут је био заиста краћи. Милош је препознао место на коме се колебао да ли да крене лево или десно. Као и увек када сте неодлучни изаберете погрешно, тако је и он изабрао дужи пут. На излазу из пећине Милорад стаде, загледа се у Милоша, па у Дарка, пажљиво, као да жели да упамти сваку црту њихових ли-

ца. Онда рашири руке и дограби Дарка, толико га је чврсто загрлио да је овај почео да губи ваздух и постао сав црвен у лицу. Када га коначно пусти из загрљаја, овај се скљока на под покушавајући да дође до даха. Милорад се окрену Милошу.

-Добро је пријатељу, биће довољно да само један другом стегнемо руку. Милорад је изгледа то буквално схватио, дограби Милошеву испружену руку и тако је јако стеже да су овом сузе наврале на очи. Завршивши са срдачним опраштањем дечаци изађоше из пећине.

-Пожури - рече Дарко - немој да му падне на памет да ме још једном загрли, то сигурно не бих преживео.

-Не буни се, нисам ни ја боље прошао, прсте ми је слепио.

Милош закачи куку у пукотину стене и баци конопац. Провери чврстину и окрену се Дарку:

-Ко ће први?

-Иди ти, вештији си, а и већ си се пео.

Спуштали су се наизменично. Кад год би дошли до згодног места, користили су га за предах. Последња етапа спуста била је најлакша. Јесте да је стаза била стрма и узана али бар нису више морали да користе коноп. Од њега су им се даланови израњавили тако да је и само савијање шаке било болно. Ускоро се нађоше у подножју.

Милош се обазре али не примети вукове.

-Тражиш нешто? - упита Дарко.

-Требало је да буду ту, рекли су да ће ме чекати.

-Ко да те чека?

-Ма вукови, обећали су.

-Какви вукови, јеси ли при себи?

-Ма то је дуга прича, помагали су ми да дођем до тебе.

-И ти им верујеш, вукови су то.

-Ајде не будали, немаш појма кроз шта смо све прошли и колико су ми помогли. Да није било њих никада не бих успео да стигнем до тебе. Седи, чекаћемо их, доћи ће они.

Сада када више није претила опасност од Јаге, осећали су се некако сигурним. Прикупише суво грање и запалише ватру.

-Могли би нешто и да поједемо, гладан сам ко вук - рече Дарко.

-Не знам на које вукове мислиш, је ли на ова два иза твојих леђа?

Дарко скочи уплашено. Окренувши се угледа два вука како стоје и реже. Милош се насмеја.

-Не замерите му – рече - он вас не разуме, мисли да режите и да ћете нас напасти.

Окрену се према другу:

-Не бој се то су моји пријатељи, вратили су се.

-Па што реже и кезе зубе кад су пријатељи?

-Не разумеш, то је њихов говор, а то са зубим им је урођено. Приђи и поздрави се.

-Не мислиш ваљда...

-Ајде, довољно је да им приђеш да упознају твој мирис, тако ће те увек препознавати.

-Вала, имају шта и да помиришу - нашали се Дарко.

Милош се насмеја, окрену се вуковима и рече им нешто испуштајући гласове сличне лавежу. Ови подигоше њушке и заурлаше.

Милош је још мало причао са вуковима, а Дарко се умотавши у ћебе опружи спреман за сан.

-Да прилегнемо и ми - предложи Репоња - чека нас пут.

Јутро је било пријатно. Ведро небо и топли сунчеви зраци стварали су пријатност. Да у подсвести није стално било сазнање где се налазе, уживали би у природи.

-Не опуштајте се - рече вук - то је увек кобно.

Кренули су врло рано. Поучени ранијим искуством, дан им је био много сигурнији за путовање. Вукови су ишли напред, а Дарко и Милош су их пратили у стопу. Успон је био благ, тло тврдо, каменито. Није било лако пратити вукове по оваквом терену. Крупно камење им је донекле помагало као ослонац при ходу али је ситно терен чинило клизавим. Дарко дуго није пешачио. Осетио је замор већ после неколико стотина метара.

-Да станемо мало, боле ме ноге.

Милош застаде:

-Ниси се ваљда већ уморио?

-Само мало док се размрдам, после ће бити лакше.

-Дарко мора мало да одмори, има болове у ногама – објасни Милош вуковима.

-Друг ти је прави млакоња. Да је вук не би преживео ни два дана.

-Шта каже овај? - упита Дарко.

-Каже да си млакоња.

-Ја млакоња, он је луд. - Ја да сам млакоња - понављао је љутито - ма нек се носи.

Милоша је забављала његова срџба. Смешкао се окрећући главу да га друг не примети. Вукови су то приметили али су ћутали и стрпљиво чекали да крену. Паузу је скратио Дарко желећи да се докаже. Већ после неколико минута предложи да наставе пут. Ходали су сада мало спорије. То је одговарало и Милошу. Сада их је пут водио кроз све гушћу шуму тако да су им жбуње и ниске гране правиле сметњу. Ишли су ћутећи, свако окупиран својим мислима. Када би их неко посматрао са стране мислио би да су у некој жестокој свађи, да нико ни са ким не говори. Висока столетна стабла пружала су се у недоглед, одавала су утисак као да су била нетакнута хиљадама година.

Већ је сигурно подне размишљао је Дарко, нисмо ни доручковали. Гладан сам али баш да не тражим паузу.

Милоша су мучиле друге бриге, стрепео је да поново не налете на неко чудовиште.

Вукови као да нису ништа осећали нити имали ма каквих брига, ишли су лагано без напора.

-Ови као да нису од крви и меса, ајд` вукови ал` одакле Млошу снага? Нек ме зову како хоће али морам нешто да једем - размишљао је Дарко.

-Ај другар, не љути се али морам нешто да поједем, крче ми црева.

-А, значи то је, а ја се чудим шта то јечи у шуми - нашали се Милош.

-Ма не лупај, него кажи овим твојим паметњаковићима да треба да једемо.

Милош позва вукове да стану.

Одмор је ипак свима годио. Удобно су се наместили и као да нису размишљали о наставку пута.

-Хоћемо ли истим путем? - прекиде Милош тишину.

Репоња га погледа као да се изненадио питањем.

-Не, много је опасно. Онда када си пао низ водопад, једва смо пронашли стазицу да сиђемо до тебе. Вас двојица не бисте успели да се попнете, а богами и за нас није сигурно. Ићи ћемо дужим путем поред језера.

-Јеси ли сигуран да се нећемо изгубити?

-Уздам се у наше способности оријентације, успећемо не брини.

-Опет ме оговарате - љутну се Дарко.

-Ма не причали смо о путу, ићи ћемо другим заобилазним али лакшим.

-Е то је прва паметна ствар коју сам данас од вас чуо. Спреман сам чим кажете.

Пут је заиста био бољи. Земља је сада била мека само је ту и тамо провиривао по неки камен, једино што су гране и даље сметале. Провлачили су се веома пажљиво да се не би повредили. До сумрака се нису ни једанпут зауставили. Дарка су сада ноге много мање болеле. Требало је мало времена да се врати у форму. Са првим сумраком поставише логор. Дечаци од грана и сувог лишћа направише постеље. Ватру нису смели да пале да не би привукли пажњу. Мрак их је затекао у постељи и сну.

Ноћ је протекла мирно али им је јутро задало бригу. Док су доручковали Дарко примети нешто чудно. Гледао је стабло испред себе не верујући очима.

-Милоше, јуче смо овде већ били.

-Ајде не будали, само ти се чини. Шума је иста где год погледаш.

-Јесте али смо овде јуче правили паузу и јели. Погледај ово

стабло. Видиш овде сам урезао д, као Дарко.

Милош заиста виде зарезе у облику слова.

-Хеј, дођите овамо! - позва вукове.

-Значи кружили смо - рече Сивоња.

-Па добро, догађа се да се у овим шумама изгуби оријентација. Не брините снаћи ћемо се већ.

-Ја сам млакоња јел да, а они су глупави ето то су - светио се Дарко.

-Боље ћути, само нам још треба да их наљутиш.

Оба вука су дуго посматрала шуму и подигнутих глава њушила.Тихо су се договарали као да се баш не слажу, да им се мишљења разликују.

Онда Репоња рече:

-Мислимо да треба да кренемо у овом правцу.

Ишли су са све чешћим застајкивањем. Вукови су сваки пут њушећи ваздух подигнутих њушки одређивали правац. Коначно угледаше светлост која је пробијајући се кроз крошње указивала да се шума разређује. Разочарење је било велико када су уместо равнице угледали пропланак. Уморни и разочарани поседаше на меку од сунца загрејану траву.

-Ово ми се до сада никада није десило - рече Репоња. - Не могу да верујем да обојца не можемо да се оријентишемо.

Завладала је тишина. Милош није превео шта је Репоња рекао, али је и без тога Дарко схватио да тапкају у месту. Ако позовем Звездану, бојим се да ћу је увалити у велике неприлике. Имао је неограничено поверење у вукове али су сад затајили, нешто им је кварило оријентацију. Седео је замишљено чупкајући траву. Онда му сину:

-Како да се раније не сетим! - узвикну гласно.

Дарко се трже, скоро потскочи:

-Јеси ли ти нормалан, што се дереш, прецепи ме.

-Ћути знам ко ће нам помоћи.

Завукао је полако руку у унутрашњи џеп и веома пажљиво извуче кутијицу.

-Е, ако нам то не помогне...

-Ћути мало - прекиде га Милош.

Скиде поклопац и пажљиво извуче цвет. Веома нежно протрља његове латице и поново га спусти у кутију.

-И шта сад? То је решење. Још да га помиришемо па да кренемо кући.

-Ућути већ једном!

-Ти си сигурно Милош? - зачу се глас.

Сви се загледаше у чуду, само је Милош прибрано седео.

-Да, ја сам Милош.

-Па дечаче, драго ми је да те упознам. Овде се о теби стално прича. Могу ли да ти некако помогнем?

-Наравно, зато сам морао да те позовем, потребна нам је помоћ. Видиш моји пријатељи вукови због нечега не могу да се оријентишу и пронађу прави пут. Идемо укруг, враћамо се стално на почетак.

Изненађење је и даље било присутно. Гледали су збуњено у Милоша.

-Молим те - рече дечак - покажи се мојим пријатељима, мислиће да сам полудео и причам сам са собом.

Трава се мало размаче и појави се човечуљак.

-Сад ми је јасно, пољовик! - узвикну Дарко, али ти ниси Мики.

-Наравно да нисам, ја сам Мрки то ми је надимак, тако ме сви зову мисле да сам намћор и свађалица. Мики ми је билизак рођак. Сви смо ми у роду. Још пре него си кренуо обавестио нас је да ти се нађемо у невољи. Зашто ме раније ниси звао, не би лутали?

-Толико тог ми се догодило у последње време - правдао се Милош - да сам просто заборавио.

-Добро је, помоћи ћу вам. Одвешћу вас до границе моје територије, а тамо ће вас прихватити неко други. Без бриге, више нећете лутати. Предлажем да овде заноћимо, а у зору пут под ноге.

Пропланак се показао као најудобније место на коме су провели ноћ. Звездано небо чинило је посебну драж. Гледајући

звезде свако понесен неким својим мислима, заспа као да је у својој постељи.

Јутро је освануло топло и сунчано. Кренули су одморни и решени да превале што већи део пута. Мрки је седео на Сивоњиним леђима и као неки генерал усмеравао кретање.

-И даље ми није јасно зашто нисмо могли да се оријентишемо - причао је Репоња себи у браду.

-Немој то да те мучи, овде владају чудне силе. Знаш ли да се и нама, чија је ово територија, када се спрема невреме деси да погрешимо.

-Али није се спремало никакво невреме.

-Није. Немој да се љутиш, ти ниси вилењак као ми, само си обичан вук.

-У праву си, до сада ми се то никада није десило па сам љут на самог себе.

-Не мисли више о томе, знаш и сам, ово је Шума заборава. Не зову је тако без разлога.

Два дана је било потребно да стигну до језера.

-Сада сте на пола пута, овде би могли да преноћимо – предложи Мрки.

-Знате да имам лоше искуство са језерима, бојим се да се не понови - усплахири се Милош.

-Мислио сам да је згодно због ватре, ноћи су овде прилично хладне. Ако те плаши близина воде, повући ћемо се даље према шуми али ватру не смеш палити.

-Спаваћу мирније ако сам далеко од језера. Доста ми је једне женидбе и оних ругоба.

-Опа неко се оженио, па честитам! - узвукну Дарко.

-Ма нисам, али је мало фалило.

-Па ко је била та срећница? - настави Дарко да га задиркује.

Дуга је то прича. Спасавао сам живу главу - правдао се Милош.

Дарко примети гримасе на Милошевом лицу и одустаде од даљег задиркивања. Удаљише се на сигурно одстојање и спремише за починак. Дарко се умота ћебетом, а Милош огртачем.

Легоше тако да им ранац обојици може заменити јастук.

Негде око поноћи поче ветар. Из часа у час постајао је све јачи и јачи. Узбунише се сви у логору. Дечаци су се склупчали на земљи покривши лице длановима како би се заштитоли од песка и прашине коју је ветар у ковитлацу носио. Ничега није било у близини да послужи као заклон од непогоде.

На језеру се вода узбуркала. У почетку је то било само преклапање малих таласа, а како ветар ојача тако се и таласи подигоше. Наваљивали су на обалу свом силином. У тренутку се огроман талас сручи допревши чак да логора. Мокри и узнемирени остадоше на земљи. Како је невреме нагло почело, тако је нагло кренуло да се стишава. Ветар ослаби. Вода у језеру се умири. Нестало је оне дивље снаге. Мирна вода будила је неки спокој.

-Укочио сам се, сав сам мокар - пожали се Дарко - да заложимо ватру?

-Страх ме је али и ја се смрзавам - признаде Милош.

Сакупивши грање, преместише се на обалу. Уз помоћ кремена и труда, ватра је ускоро пламсала разбијајући таму и дајући пријатну топлину. Скинуше горњи део одеће и разапеше је на пободене штапове да се суши. Као штит иза леђа разапета одећа је појачавала топлоту. Угрејани и опуштени почеше да дремају.

Репоња нагло подиже главу:

-Не свиђа ми се ово-проговори забринуто.

-Шта? - упита Сивоња - ништа не осећам.

-Осећам неке вибрације на води, погледај тамо. Видиш ли, има нечега?

-Да сада и ја хватам, нашто се тамо креће.

По понашању вукова, Дарко примети да се нешто необично дешава.

-Шта то мувају ови твоји другари?- обрати се Дарко другу.

-Осећају нешто али не знају шта би то могло да буде – одговори Милош гледајући ка језеру.

-Мрачно је, ништа не видим, да можда нису нешто сањали?

- гунђао је Дарко.

-Ћути, пусти их, осећају они - прекиде га Милош.

Вода поче јаче да запљускује обалу, а у даљини се указа нека силуета. Доста брзо се кретала. Из трена у трен расла је напетост. Дарка обузе страх, подрхтавао је целим телом. Није био начисто да ли је то од хладноће али никако није могао да се обузда. Милош дограби лук и стрелу, пребаци још мокар огртач преко рамена и узвикну:

-Склоните се даље од обале!

Узвик је деловао као наређење и сви се повукоше на пристојну удаљеност. Силуета нестаде, а вода се умири. Чекали су и ослушкивали, али се ништа није дешавало. Све је било мирно.

-Да се вратимо, сав се тресем - једва чујно предложи Дарко.

-Не прилазите, вибрације се још осећају.-Ту је под водом - прекиде га Репоња.

Вода се поново заталаса. Таласи запљуснуше обалу и створише додатну нервозу. Из узбуркане воде уз страшну рику изрони огромна неман. Из очију су јој севале варнице, а из чељусти мали ватрени пламенови. Вукови заурлаше. Неман дуну три дуга пламена ка њима. Ватра осветли троглаво чудовиште. Бљувало је ватру ричући и снажно ударајући репом по води.

Мрки усплахирено повика :

-Бежите, аждаја!

Вукови се накострешише и одвојише спремни за борбу. Ала застаде колебајући се па рикнувши крену ка Сивоњи. Репоња направи заокрет и снажним скоком нађе јој се на леђима. Вилице му се склопише на њеном врату. Аждаја се махнито окретала, машући репом покушавала је да обори вука.

Милош је све то пратио као у сну. Осећао је неку језу, руке су му подрхтавале, а ноге као да су срасле са земљом. Трже се из тог неког бунила кад угледа аждајине чељусти које умало нису дохватиле Репоњу. Осети како му снага надире у тело. Прибравши се, извади стрелу и затеже лук. Руке су му још увек благо подрхтавале. Спусти лук, узе у руку камен мудрости и на

тренутак затвори очи. Камен га је смиривао и будио у њему нову снгу и сигурност. Да би разбио страх поче тихо да изговара:

-Крст на чело,
анђели на срце,
вук у колена,
страва у земљу.

Осећао је како му кроз тело струји енергија. Снага и самопоуздање га преплавише и сада смирено, мирним покретима подиже лук и нанишани. Стрела фијукну и погоди неман у десну главу. Сраховита рика пропрати бол немани. Бљујући пламен на све стране покушавала је да уништи противнике. Милош је стајао укочен, гледао је аждају чија је погођена глава беживотно висила. Трже га мирис упаљене одеће, одело му је било у пламену. Баци се на тло и ваљајући се по мокрој трави угаси пламен. Аждаја покуша да се усмери ка Милошу. Осећала је покрете али ју је лик дечака усмеравао на супротну страну. Милош искористи прилику и новом стрелом погоди средњу главу. Сада је рика била још силнија јечала је ледећи крв у венама. У свом бесу, ударала је силовито репом да је подрхтавање тла почело да ствара нове таласе на језерској води. У тренутку снажним ударцем погоди Репоњу. Овај од силине одлете и тресну о тло. У чељустима му је висио комад аждајиног врата. Сада се ала поново устреми ка Сивоњи. Овај је режећи скакао лево десно не би ли је збунио.

Милош се повлачио према велком храсту избегавајући ударце алиног репа. Ходајући уназад намести стрелу и зтеже лук, нога му склизну на мокрој трави и изгубивши равнотежу нађе се на тлу. Стрела пролете поред немани и умало не погоди Сивоњу. Тренутак збуњености кратко је трајао.

-Морам да се сконцетришем, ово је послења стрела – говорио је храбрећи се.

Затеже поново лук и опусти стрелу, говорећи полугласно:

-Морам да је погодим у срце, у главу. Ма шта ми је, шта радим, у главу!

Стрела је летећи мењала правац и зари се немани у реп.

Аждаја то није ни осетила, кидисала је на Сивоњу који се повлачио ка жбуњу. Пламен сукну из алине њушке. Сивоња зацвили од бола када му ватра запали длаке на леђима. Неман крену да докрајичи повређеног вука.

Милош је немоћно гледао ту сцену. Мисли су му постале прави кошмар. Одједном као да га нешто покрену, ни сам није био свестан својих радњи, као да га је нека сила померила и понела. Осети како му нова снага надима мишиће. У том неком недефинисаном стању јурну ка али и скочи јој на реп. Осетивши његову тежину ала снажним покретм одбаци дечака у високом луку ка језеру. Вода ублажи Милошев пад. Онако мо-кар са великом одлучношћу јурну поново, као да је сада добио неку надљудску снагу.

Вукови су и даље нападали. Кружили су покушавајући да збуне животињу. Ала је стајала у месту и окрећући се укруг чекала да јој нападачи приђу. Милош примети грану високог дрвета која се пружала над поприштем борбе. Извуче конопац, заврте крај са куком и снажно га забаци према њој. Кука пре-лете грану, а конопац се неколико пута обмота око ње. Хитрим покретима руку и ногу попе се на дрво. Пузао је лагано граном приближавајући се њеном врху. Држећи се за крај и пазећи да не склизне са ње, њихао се чекајући погодан тренутак. Неман се помери приближавајући се дрвету. Сад помисли Милош и опусти руке. Падјући раширених руку и ногу зграби аждају око врата чврстим стиском. Ала се пропињала и скакала бесно покушавајући да га се ослободи. Милош извуче дуги нож и снажно удари неман по врату, он се одби и умало му не испаде из руке. Неман се изви покушавајући да га зграби чељустима. Шкљоцала је зубима испуштајући страховите крике. У тренутку јој зуби закачише огртач и стргоше му га са рамена. Махала је бесно главом као да је желела на њему да искали сав бес и бол. Онда га испљуну и поново се усмери ка дечаку. Милошу застаде дах када зуби шкљоцнуше у његовој близини. Толико му је била близу да га згрози одвратан смрад из њених чељусти. Замахну снажно и зари јој нож крз око дубоко у главу. Аждаја рикну и

поче да јури укруг као бесан пас. Милош осети да губи ослонац, склизну са врата немани и у паду зари прсте у њено уво, чврсто се држећи за меко ткиво. Ала је скакала, ударала репом и бесомучним трком исказивала бол. Осети како му прсти лагано клизе. Тресну је свом силином о тло. Покуша да устане, а онда настаде тишина и мрак. Нестало је светлости и звукова, осећао је као да пропада круз неку бескрајну рупу. Црвена светлост повремено се указивала на њеном дну али никако није стизао до њега.

-Шта мислиш, како му је? - упита Дарко.

Мрки није ништа одговарао, онако мали лежао је на Милошевим грудима и ћутећи ослушкивао рад срца.

-Биће добро, само да није нешто поломио. Морамо да сачекамо да се освести.

Сивоња и Дарко седоше крај Милоша, а Мрки скочи са дечакових груди и нестаде у трави.

-Не могу да верујем да је онако храбар и снажан, као да је то неко други а не мој најбољи друг - причао је Дарко.

-Не знам шта причаш, ништа те не разумем - обрати му се кевћући Репоња.

-Е, баш ћемо се нас двојица наразговарати, нити ја разумем тебе, нити ти мене - мумлао је Дарко себи у браду.

Из траве изрони Мрки носећи торбицу. Отвори је и пружи Дарку неко лишће говорећи:

-Узми га и добро изгњечи, стави му на главу и вежи марамом.

Дарко послуша, изгњечио је лишће колико је могао, а онда преви друга. Мрки је све то посматрао и критички му скретао пажњу да исправи грешку. Затим му пружи чутурицу :

-Узми је и лагано премажи вука, сав је у опекотинама.

Без колебања дечак изврши и ову наредбу. Премазивао је тело вука, а овај се на сваки његов додир грчио цвилећи.

-Не могу лаганије - правдао се Дарко као да ће га вук разумети.

-Морамо да направимо склониште, ко зна колико ћемо

остати овде - просто нареди Мрки.

Аждајино тело их је узнемиравало, чак и овко мртва, улива-ла је страх. Дарко као највећи и најснажнији доби задатак да прикупи гране за прављење колибе. Немајући куд приђе аждаји и покуша да извуче нож из њене главе. Окренуо се да не гледа у неман. Ухвати дршку ножа обема рукама. Иако је уложио сву своју снагу нож се није померио ни милиметар.

-Можеш ли да ми помогнеш? - упита Мрког.

-Помери се, покушаћу чаролијом - умеша се пољовик.

Мрки је нешто говорио машући рукама:

-Пробај сада, требало би да успе.

Дарко стеже дршку и повуче из све снаге.Трзај је био тако јак да се умало не посече. Нож илете из аждајине главе, а Дарко се нађе леђима на трави.

-Пази тим ножем, само треба још и тебе да лечим - нашали се Мрки.

Дарко одустаде од даљег разговора и упути се ка шуми. Нож је био веома оштар. Са лакоћом је секао прилично дебеле гране. Јесте да су му руке трнуле од удараца по њима али га је задовољавало то што су се видели резултати. Репоња је имао задатак да их пренесе до логора. Користећи конопац Дарко је везивао гране у сноп, а затм би слободан крај везао вуку око врата и тела. Репоња се није бунио, вукао је грање плазећи језик. Кроз неколико сати имали су довољно материјала за градњу колибе. Нож се показао веома јак. Дарко је њиме ископао рупе у земљи, побо кочеве, а затим везујући конопцем гране фор-мирао зидове и кров. Сав посао је био завршен пре мрака.

Имали су склониште и припремљена дрва за ватру.

Милош се освестио тек сутрадан око подне. Гледао је збу-њено око себе као да се ничега не сећа.

-Где сам? - упита гледајући Дарка као да га сада први пут види.

-Где си, то бих и ја волео да знам. Немам појма где се нала-зимо, а овај твој патуљак неће самном да разговара. Кад год га

питам само врти главом и гунђа.

-Ко си ти, какав патуљак?

-Дај, бре не прави се луд, мене не познајаш.

-То је од ударца - умеша се Мрки - треба мало времена да поврати сећање.

Милош није реаговао док му је Дарко мењао облогу на глави.

-Можеш ли да помераш руке и ноге - упита га Мрки.

Милош помери једну па другу руку и то исто учини са ногама:

-Могу, боле ме али могу.

-То је одлично, бићеш ти ускоро савим добро.

Милошу се памћење заиста убрзо вратило али му је требало још два дана да стане на ноге. Радио је у почетку лагане вежбе за разгибавање, а онда је прешао на много озбиљније вежбање. Цео опоравак трајао је читавих недељу дана.

Иако су Дарко, а касније и Милош упорно лечили мелемима Сивоњу, успели су само да мало ублаже опекотине.

-Неће моћи са нама - обрати се Милош Репоњи.

-Не брините, о њему ће се старати моји рођаци - рече Мрки.

-Требаће времена али када ти га будемо довели биће бољи но што је био.

-Не секирам се када је у вашим рукама, сигуран сам да му неће ништа недостајати - преводио је Милош Репоњине речи.

Још једну ноћ је колиба пружала заклон дружини, а са првим сунчаним зрацима почеше да се спремају за пут. Скупивши ствари опростише се са Сивоњом и Мрковим рођацима. Репоња је подигао Мрког на леђа и он показујући правац даде знак за покрет. Дарко је при поласку почео да гунђа. Нерасположен због предстојећих напора све му је сметало. Нико у групи на то није обраћао пажњу. Већ су огуглали на такво Дарково понашање. Упутили су се према планинском врху. Тамо негде иза престајала је Шума без повратка. Из далека је врх деловао веома застрашујуће. Планина је била обрасла шумом али се врх издвајао својим голим стеновитим странама. Ходали су пењући се

уз благу стрму шумску стазу. У тренутку Репоња застаде, окрете се ка Милошу и даде му знак да приђе.

Схвативши да нешто није у реду, Милош приђе и сасвим тихо га упита:

-Шта је било?

Репоња скоро нечујно прошапута:

-Нека животиња, кажи патуљку да сиђе.

Милош се окрете па без речи, само гримасом и покретом показа Мрком на тло. Репоња нечујно неста у шипражју. Седели су на мекој шумској земљи прекривеној полутрулим лишћем и ишчекивали са стрепњом Репоњин повратак. Већ га дуго није било. Неизвесност је појачавала напетост и будила страх. Из далека су до њих допрли неки нејасни звуци али нису могли да одреде шта је у питању. Прошло је најмање пола сата од његовог одласка док не зачуше неки шум. Из честара се појави Репоња крваве њушке.

-Рањен си-узвикну Милош.

-Откуд ти то.

-Па њушка ти је сва крвава.

-Ма не обраћајте пажњу, само сам уловио и појео једно дивље прасенце.

-Шта причате - упита Дарко.

-Каже да је појео неко прасе.

-Лепо бога ми ја се тресем од страха, а он отишао на гозбу.

-Добро другар, мора и он нешто да једе. Знаш да од како смо кренули ништа није окусио.

-А, шта је са нама? Два дана једемо само неке травке и лишће. Почео сам да се храним ко коза.Само да ми израсте брада и рогови па кад се вратимо да ме мајка привеже за ограду и пусти да пасем.

-Брада ти је већ почела да расте, видим једну длачицу, а можда су и рогови кренули али их не видим од те ћубе на глави - смејао се Милош задиркивајући га.

-Само се ти смеј али ако те чује ова звер ја ћу му бити следећи ручак - прихватио је Дарко шалу.

Репоњи није било јасно шта се дешава али када му Милош објасни и он поче да се смеје.

-Кажи му да сам већ бацио око на њега, биће добар залогај.

Милош то преведе. Дарко се уозбиљи, а онда схватајући да је то само шала, окрену се другу смејући се:

-Море боље нека се причува, колико сам гладан можда ћу ја њега да смажем.

Ово је поправило расположење и као да добише неку нову снагу кренуше и даље се шалећи. У шали и добром расположењу превалише добар део пута. Око подне седеоше да се одморе. Мрки је успут сакупљао печурке и лишће неких зељастих биљака и сад их подели дечацима.

-Рекао сам ти да ми је ових травки преко главе. Шта мислиш да потпалимо ватрицу и окренемо овог Репоњу на ражњу?

-Ајде не будали, ако тако наставиш наљутиће се.

-Ма баш би ми добро дошла једна задња буткица.

Милош га погледа и Дарко схвати да је почео да претерује са шалом.

Пешачење им није представљало неку велику потешкоћу, више их је бринуло шта ће бити када стигну до врха. Једини који као да није имао никакву бригу био је Репоња. Сит после више дана гладовања био је добро расположен. Повремено, шалећи се, намигнуо би Дарку. Тиме му је давао до знања да је добар залогај. Дарко је то примећивао и у почетку му је сметало, а онда престаде да обраћа пажњу. Прошло га је добро расположење, ноге су га болеле и дах му је постао кратак. Умор га је полако савладавао. Није ништа о томе говорио али је са нестрпљењем очекивао прве знаке сутона. То је било уобичајено време за прекид путовања и прављење логора. И Милош је био озбиљан, бринуо га је прелазак преко врха. Оно искуство са водопадом било му је сасвим довољно. Сада је имао крај себе и Дарка који није баш често планинарио. Само је два пута кренуо на планину. Први пут је одустао на пола пута, а други пут није ни покушао да крене на успон, чекао их је лежећи у хладу великог храста.

Са првим наговештајем мрака изабраше повољно место за логор. Направише заклон од посечених грана и ископаше рупу за ватру. Поседали су поред ватре која је разбијала сумрак и пружала пријатну топлину. На дугим штаповима забоденим у земљу цврчале су нанизане печурке. Мирис није био нешто примамљив али им је боја подсећала на месо.

-Изгледа да ћемо имати укусну вечеру - рече Милош додајући дрва на ватру.

-Па боље печурке, него травке - сложи се Дарко.

Мрки је нестао и тренутно то нико није примећивао. Уосталом то је био његов обичај, да се изненада изгуби и исто тако појави. Репоња се опружио крај ватре дремајући крај ње као неки кућни љубимац.

-Погледај га, овако испружен личи на неку пудлицу, ко би рекао да је крволочна звер – нашали се Дарко.

Милош га погледа и онако као за себе проговори:

-Знаш, за вукове кажу да мењају далаку али не и ћуд, а овај и остали из чопора показали су истинску оданост. Дао бих и живот за њега колико ми је помогао.

-Ајде да спавамо,уморн сам - предложи Дарко - пусти сад вукове и њихову ћуд.

Наместише се што су удобније могли и ускоро им се дремеж претвори у сан.

Требало је дан ипо да савладају пут кроз шумовит део успона. Другог дана када је сунце већ почело да се ближи хоризонту стигоше до стеновитог дела. Одлучили су да не крећу до јутра. Седели су у удубљењу стене које је подсећало на плитку пећину. Пружало је одличан заклон и стварало осећај сигурности.

Мрки се подиже са тла:

-Па пријатељи дошао је тренутак да се опростимо.

Гледали су га збуњено.

-Даље вам нећу бити потребан, када пређете врх у подножју ће вас сачекати мој брат, а ваш пријатељ Мики. Он ће вас вратити до баба Станине куће.

Било је прилично тешко поздравити се са патуљком. Ми-

лош му пружи руку и стеже овлаш сићушну шаку. Дарко није имао такву способност да процени стисак те при поздраву Мрки јаукну од бола.

-Полако са том ручердом –викну - ако ме не пустиш претворићу те у жабу.

Дарко се уозбиљи :

-Извини, није намерно.

-Имаш среће што сад идем, иначе бих ти показао своје.

Мрки се у тренутку изгуби. Нису знали да ли је још увек ту. Гледали су, ослушкивали али ништа није указивало на његову присутност.

-Мора да је отишао - рече Дарко.

-Па боље да јесте, ако се врати можда ће да испуни претњу.

-Па шта, боље за мене. Претвори ме у жабу. Ти ме ставиш у џеп, а ја се лепо завалим и уживам. Боље то него да се пентрам по овим стенчугама.

-Не лупетај, замисли да те као жабу однесем кући. Кад би те таквог видела мајка вриштала би да би се сав комшилук узбунио и скупио у двоништу. Знаш колико се плаши мишева и жаба.

-Добро де, само се шалим, не мислиш ваљда да бих заиста волео да остатак живота проведем као жабац.

-Онда прекини да причаш глупости, не могу да заспим од тебе.

Ућуташе обојица. Милош баци на ватру две дебеле гране, умота се огртачем и склупча крај Репоње. Нико више није ништа говорио. У тој изнуђеној тишини предаше се сну.

Као и обично вук се први пробудио. Чинило се да му камена подлога на којој је провео ноћ није сметала. Гледао је дечаке како се једва померају укочених удова. Чак ни оне стандардне вежбе разгибавања нису биле од користи. Требало им је доста времена да се одрже на ногама. Вук их је гледао плазећи језик и испуштао неке тихе звуке. Изгледало је као да се подсмехује.

-Шта се овај кези? - љутну се Дарко.

-Кад би имао огледало да се погледаш и ти би се сам себи

смејао, изгледаш као да си провео ноћ у коферу - смејао се Милош.

-А, ти ми па боље изгледаш, само да се видиш на шта личиш.

-Ајде не глупирај се, хајде да се спремимо, немамо времена за губљење.

Иако су завршили припреме, кренули су тек када је сунце прилично одскочило. Нису смели да се упуштају у пентрање по стенама док се не осете потпуно спремни за то.

Почетак је најављивао успешан успон. Иако су стене деловале несавладиво, нису биле тако страшне. Било је доста пукотина и неравнина које су олакшавале пењање. Око подне искористише велику стену са зарављеном површином да предахну. Седели су одмарајући се збијени на уском простору. Ћутали су као да су изгубили сваку тему за разговор. Дарко је избегавао да гледа доле. Поглед на подножје стварао му је вртоглавицу. Милош је размишљао како даље. Стене су сада биле окомитије и једино су конопац и кука могли да помогну. Вук први прекину тишину.

-Милоше, изгледа да ћу морати да вас напустим. Волео бих да вас отпратим до краја али и сам видиш какав је пут. Немам руке као ви и ово је за мене био огроман ризик. Немоћан сам пред овом препреком.

-Као да ми читаш мисли - одговори Милош - управо сам о томе размишљао.

-Шта причате вас двојица?

-Репоња неће моћи да нас више прати, сувише је ризично за њега.

-Значи ми нисмо важни, можемо да се стровалимо у амбис. Уосталом нек иде, стално ме заглађује. Бар не морам да се чувам од њега. Кад год се пробудим проверавам да ми није смазао руку или ногу.

-Ја озбиљно говорим, а ти се измотаваш.

-Их, какав си. Па покушавам да унесем мало ведрине, а ти се љутиш.

Вук их је гледао са неразумевањем. Милош му пренесе о чему су причали.

-У праву је, мало шале увек добро дође у тешким ситуацијама.

Нису смели дуго да се одмарају. Знали су да успон неће моћи да савладају до вечери. Требало је превалити што дужи пут и пронаћи неко згодно место за ноћ.

-Жао ми је што морамо да се растанемо. За ово време нашег познанства и дружења постао си ми веома драг. Заволео сам те као искреног пријатеља. Волео бих да се поново сретнемо али не у оваквим ситуацијама - обрати се Милош вуку.

-Знаш да си и ти мени постао драг. Иако ниси вук имаш вучју храброст. Да си у мом чопору сигурно би ме наследио као вођа. Чувајте се, а ако затреба нека помоћ увек ћеш моћи да рачунаш на мене и моје вукове.

Нису се грлили и љубили као што је обичај на растанку али јаке емоције свима напунише очи сузама. Вук се окрену и сиђе пар метара ниже. Стајао је гледајући дечака како забацује коноп покушавајући да закачи куку. Милош заврте конопац и опустивши га успе већ у првом покушају, кука се закачи на приличној удаљености. Опроба сигурност вукући свом снагом и тежином.

-Е па пријатељу, збогом.

Махну у знак поздрава и поче да се пење користећи пукотине и избочине на стени. Конопац је обмотао око струка и повремено га је користио као помоћ када није било могуће пронаћи ослонац. Дарко је стајао и са зебњом посматрао како Милош прилично вешто савладава препреке. Попевши се до краја, извади нож и заглави га у пукотину. Држећи се чврсто за дршку наже се и позва друга.

-Крени, слободан ти је конопац, буди опрезан.

Дарко није био вешт као Милош али је прилично добро савладао стену. Попевши се, прихвати Милошеву руку. Држећи се за нож Милош поново забаци уже и крену ка врху.

Иако су били доста снажни за своје године, умор им је одузео снагу.

-Не могу више - жалио се Дарко.

Дечаци су стајали на једној избочини придржавајући се за пукотину у стени. Више нису обраћали пажњу на висину. Страх који их је у почетку обузимао, сада је нестао. Није их узбуђивала чак ни помисао да под собом имају провалију. Стајали су сасвим опуштено као искусни планинари.

-Издржи још мало чини ми се да видим неку пећину.

-Где, не видим је?

-Погледај горе. Видиш ли оно закржљало дрво?

-Онај жбун?

-Па можда је и жбун, чини ми се да је иза њега отвор. Мало пре се боље видело - објашњавао је Милош.

Као и до сада први је кренуо. Стена је била прилично глатка само је ту и тамо налазио могућност да завуче прсте или нађе ослонац за ноге. Конопац је највише помагао. У почетку се бојао да кука не попусти или склизне, а сада о томе није уопште размишљао. Ухвативши се за закржљало дрво које је расло из пукотине успе се на малу зараван. Даде другу знак да крене и седе да умири дах. Дарку је требало више времена да се попне. Бојећи се да се не оклизне, губио је снагу стојећи у месту. Тек када почеше да га боле и прсти и руке, ослободи се страха. Милош му поможе да се извуче ухвативши га за руку.

Зараван није била велика али је Милош добро запазио да се у стенама налази удубљење. Била је то пећина довољно велика да могу без страха од пада да проведу ноћ.

-Мртав сам уморан, само да попијем мало воде и да се извалим - јадиковао је Дарко.

-Лези, али ја морам нешто да поједем.

Милош седе, отвори ранац и поче да вади ствари. Извуче све што је било у њему али од хране пронађе само пар печурки.

-Ово ми се не свиђа. Остали смо без хране. Хоћеш ти једну?

Дарко га је гледао правећи гримасе. Онда се ипак одлучи и пружи руку.

-Па добро, дај једну.

Милош хтеде да му дода али осети веома непријатан ми-

рис. Печурке су добиле неку чудну боју и почеле да смрде. Замахну и баци их преко главе.

-Нема ништа од клопе, поквариле су се.

Осећао је да му рука смрди али се уздржа да је опере јер им је и воде мало остало.

Зашто не позовеш своју драгану?- задиркујући га упита Дарко.

-Не могу да зовем Звездану ако на њу мислиш, направио сам јој много проблема. Позваћу је чим пређемо врх, онда ћемо бити на њеној територији.

Разочаран због хране, Дарко се увуче у пећину, размота ћебе и леже. У следећем тренутку скочи, извуче се из пећине и умало не стровали са платоа. Милош га је гледао забезекнуто.

-Шта је било? - упита га и сам уплашен.

-Има нешто унутра, померило се испод ћебета.

-Иди бре прецепи ме! Шта може да живи овде?

-Има кад ти кажем. Осетио сам како мрда испод мене.

Милош му и даље није веровао. Приђе отвору и нагло подиже ћебе. Истог тренутка остаде слеђен од страха. Велика змија палацала је језиком гледајући га право у очи. Реп јој је на врху био нераван и при покрету стварао неке звуке. Стајао је тако укочен веома дуго или се бар њему тако учинило, онда се мало опусти и сикћући проговори.

-Ми смо пријатељи. Само смо у пролазу. Не желимо ти никакво зло. Да смо знали да овде живиш не би се задржавали.

Причао је брзо, несвестан својих речи, које су у страху навирале без икакве контроле.

-Откуд то да знаш наш језик? - коначно проговори змија.

-Научиле су ме твоје рођаке. Имам пуно пријатеља међ вама.

-Верујем да је тако. Врло су ретки људи који говоре наш језик. Објасни ми одкуд вас двојица овде?

Када виде друга да мирно разговара са змијом, Дарку лакну. Сео је и посматрао са интересовањем како се труди да јој нешто објасни.

Милош све потанко исприча звечарки од Даркове отмице до његовог спашавања. Ова је само климала главом пажљиво слушајући. Када је завршио причу, змија га пажљиво погледа.

-Не личиш ми на некога ко би могао да победи и убије вештицу. Ако је све то тачно онда ти одајем признање.

-Хвала ти. Дозволи да се још мало одморимо пре но што кренемо даље.

-То не долази у обзир. Ускоро ће мрак. Чак ни ја не бих могла по мраку да се крећем са сигурношћу. Занаш дечаче, нас змије представљају као оличење зла, али смо ми у ствари мирољубива бића. Убијамо само када ловимо или у одбрани. Примићу вас на преноћиште, бићете моји гости. Реците ми јесте ли гладни?

Милош значајно погледа друга.

-Шта је било? Шта каже?

-Каже да смо њени гости. Нуди преноћиште и вечеру.

-Е сад ми је лакше, баш бих могао да нешто поједем. Шта има?

-Не знам, питаћу је.

-Хвала ти на понуди. Врло радо ћемо прихватити твоје гостопримство. Ја нисам при апетиту али мој друг вероватно јесте. Занима га шта је за вечеру?

-Па ништа посебно, оно што се затекло, два пољска миша и један дебели пацов.

Са смешком на уснама Милош се обрати Дарку:

-Е, другар за вечеру је специјалитет куће. Можеш да бираш између пољског миша и дебелог пацова.

Дарко се намршти. Није му се нимало допало то што је чуо.

-Баш си изабрао тренутак за шалу. Крче ми црева, а ти ме исмеваш.

-Ма озбиљан сам. То ми је рекла, уосталом она је змија, не мислиш ваљда да ти сервира печено прасе.

-Ма пусти прошла ме је глад, можда неки други пут.

Милош се уздржаво да не прсне у смех. Окрену се змији.

-Каже да више није гладан.

-Штета, не зна шта пропушта, пацов је права посластица. Раскомотите се, осећајте се као код своје куће.

Дечаци се припремише за починак. Дарко леже на ћебе и умота се њим, а Милош то исто уради са огртачем. Иако је подлога била тврда и неудобна пробудили су се када је сунце већ добро одскочило.

-Одавно нисам овако спавао - рече Дарко

-Ни ја, баш сам се одморио. Него не видим нашег домаћина да ти можда не спрема доручак - нашали се Милош.

-Не помињи ми молим те, грозим се и на саму помисао.

-Пробудили сте се, како сте спавали?- упита их змија.

-Одлично, одавно се нисмо овако добро одморили. Мораћемо да кренемо. Покушаћемо да до мрака пређемо на другу страну.

-То је у реду, али сте изабрали најтежи пут. Показаћу вам како да лакше и брже стигнете до врха.

Дечаци су се лако спаковали. Оно мало ствари које су имали било је углавном на њима. Змија уђе у пећину и даде им знак да је прате. Стаде крај каменог зида и обрати се Милошу:

-Видиш ли овај камен, ту је пролаз, морате да га померите.

Милош објасни другу и покушаше да га заједничким снагама помере.

-Не иде, сувише је тесно за обојицу, пусти мене - рече Милош.

Покуша да завуче прсте и боље ухвати камен али и поред великог напрезања није успео да га помери ни за милиметар.

-Неће ни да мрдне као да је залепљен. Покушаћу да га разглавим ножем.

Извадивши нож поче да гребе по ивицама. Обливен знојем, цвеног лица од напора, љутито баци нож:

-Нема шансе, неће ни да мрдне.

-Ипак нас чека она наша варијанта - рече Дарко.

-Сачекај да се мало приберем па да пробамо још и са куком, ако и то не успе нећемо више да губимо време.

Повративши се од уложеног напора, Милош успе да прову-

че куку кроз рупу коју је змија користила као пролаз.

-Хватај конопац и обмотај га око струка - обрати се Дарку.

Обмоташе конопац око зглобова шаке и чврсто га држећи повукоше из све снаге.

-Вуци, не прекидај, попушта! - узвикну Милош.

Камен се помери. Дечаци охрабрени повукоше још снажније и он излете из лежишта. Од силине вучења обојица се нађоше на тлу.

-Добро је, добро смо прошли, могли смо да слетимо доле - задихано узвикну Дарко.

-Пусти то, него рупа је прилично тесна.

-Мислим да ћете успети да се провучете - рече змија.

-Можда је у праву - прихвати Дарко. - Знаш правило где ти прође глава и рамена проћи ће и све остало. Ако прође моја главурда онда ће твоја још лакше. Пусти мене да пробам први.

Дарко свуче скоро све са себе. Остаде само у мајици. Леже на под, опружи руке изнад главе и поче увијајући се да се провлачи. Руке и глава прилично лако уђоше у отвор, проблем створише рамена.

-Заглавио сам се, помози ми мало! - узвикну Дарко.

Милош леже на тло, постави своја стопала на Даркова и мало се приближи савијајући колена.

-Хајде упри ногама, успећеш.

Упирући се стопалима Дарко доби додатну снагу и извуче рамена из рупе.

-Добро је сад је лако- узвикну!

Био је на другој страни. Милош му дода ствари и крену у пролаз. Плашио се да се не заглави као Дарко, њему није имао ко да помогне. Истом техником провлачења крену кроз отвор. Мигољећи се провуче руке и главу али запе код рамена.

-Ухвати ме за руке и вуци!-довикну.

-Не могу, има сасвим мало места, склизнућу.

Милош је брзо размишљао.

-Добро, стани и рашири ноге, припиј се уз стену.

Дарко учини шта му је друг рекао. Припи се уз стену, нађе

избочну и чврсто је стеже. Ноге је удаљио скоро до саме ивице како би Милош могао да се ухвати за њих. Држећи се чврсто за Даркове ноге повалачио се милиметар по милиметар. Ослободивши рамена одахну са олакшањем. Сада је стена пружала бољи ослонац и извлачење је било лако. Змија им се придружи.

-Најтеже је прошло. Да кренемо или ћете да се одморите?

-Идемо - рече Милош.

Змија крену узаном стазом, а дечаци за њом.

-Зар не може брже - гунђао је Дарко - ако овако наставимо требаће нам три дана.

-Не заповетај, она нема ноге. Хвала јој на овоме. Замисли да се сад пентраш по оним стенама.

-Не помињи ми их. Хвата ме језа кад само помислим на њих.

Змија их доведе до малог проширења.

-Овде можемо да се мало одморимо.

-Добро би било, оно ме је провлачење убило - прихвати Милош.

И мене је средило, све ме боли - додаде Дарко.

Попише мало воде и седоше наслонивши се на стену.

-Што би сада добро легао један масан мишји реп или батачић - нашали се Дарко.

-Шта је сад, више се не грозиш?

-Не знам, то ми је пало на памет. Од како смо се извукли из оне рупе и не морамо да се пентрамо некако ми је много лакше. Ти знаш колико волим клопу, а сад ми ни глад не пада тешко.

-И ја сам се растеретио бриге и страха. Ако је пут овакав, до мрака смо на врху.

Змија није разумела о чему причају али их је пажљиво посматрала. Милош то примети и објасни јој.

-Осећамо се опуштено. Плашило нас је пењање. Стрепели смо да нећемо живи стићи до краја.

-Да сам на вашем месту и ја бих се тако осећала. Ово је много лакши пут, а и дупло је краћи. Овде се растајемо. Одавде можете сами, само треба да пратите ову стазу. Не можете

погрешити. Морам да се вратим.

-Хвала ти, много си нам помогла.

Змија га прекиде:

-Не захваљуј ми, добри сте момци. Поздравите ми родбину и будите пажљиви, посебно пазите на одроне.

Окрете се и гмижући, мало брже него до сада, крете назад. Гледали су за њом. Стопила се са бојом камења и да није било покрета да укаже на њено присуство не би је примећивали.

-Шта ћемо сад? Мислиш ли да заиста можемо без помоћи?

-Верујем јој, ако је рекла да можемо сами онда је тако заиста и мислила. Пружила нам је велику помоћ. Сигурно добро познаје овај крај. Ако си спреман, да пођемо.

-Нас чека, боље док је видело - одговори Дарко.

Кренуше узаном стазом. Змија је била у праву. На местима где су се стене одрањавале било је ситног шљунка и само мала непажња одвела би их у провалију. Повезани конопцем за сваки случај, ако би се неко оклизнуо кренуше опрезно. Усмерени на стазу нису разговарали. Као да их је близина врха охрабрила и дала додатну снагу, корачали су са лакоћом.

Рано поподне дођоше до подножја огромне громаде. Онако задихани и ознојени седоше да поврате дах. Пријао им је додир хладног камена.

-Е, да ме сад види мајка, било би белаја - нашали се Дарко - радила би метла ил варјача.

-Па не би ти било први пут, а сигурно ни последњи. Колико се сећам то је код њe било ко добар дан. Додуше увек си сам тражио ђавола.

-Није баш тако, за њу сам био крив за све и кад јесам и кад нисм. Али ми недостаје. Пристао бих и на дупле батине само да бих сада могао да будем код куће.

-Нема још много. Када пређемо ову громаду, биће све лако. Хоћеш ли ти први?- упита Милош.

-Препуштам то теби. Крочи први на то неиспитано тло. - Само да имамо заставу па да је пободемо - шалио се Дарко.

-Хвала ти за указано поверење - прихвати Милош шалу.

Набаци ранац на леђа и крену уз стену. Висина није била велика али су глатке површине деловале несавладиво. Покушавао је да се попне али никако му није полазило за руком. Чим би се попео који метар склизнуо би. Дланови су већ почели да остављају крвави траг на стени.

-Ово баш неће бити лако како смо се надали, много је глатко. Пробаћу куком, ако не успе не знам шта ћемо.

Милош узе куку, потражи неравнину и закачи оштар шиљак. Подиже се на мишиће и пронађе место да се ослони ногама. Понови поступак још два пута. Дошавши до места на коме је могао чврсто да стане и да се држи ухвати канап и забаци куку.Ова прелете преко ивице. Испробавши сигурност конопца, крену у освајање последње деонице.

Дарко није смео ни реч да проговори. Осећао је трему као када је навијао на утакмици. Стискао је палчеве не смејући да направи ни један покрет. Као да ће се, ако се помери, нешто лоше десити.

Милош се извуче на плато. Стаде, подиже руке увис испуштајући победнички крик који се одби од литица и вишеструко врати. Спусти се и опружи на тлу.

-Ај, шта радиш горе? Што урлаш. Сав сам се најежио, ко да вас је читав чопор.

Није хтео да се шегачи са другом, мада му је свашта падало на памет. Придиже се обмота коноп око великог камена и чврсто га веза, други крај баци доле.

-Хватај и пази, веома је тешко.

Уз помоћ конопца, Дарко се много лакше и брже попео. Седели су посматрајући предео. Био је прави доживљај видети ову прелепу нетакнуту природу.

-Мислиш да се данас спуштмо - упита Дарко.

-Ја не бих. Плато је пространи сигуран, а ускоро ће и мрак.

Сада када су предахнули, поче да их мучи глад.

-Крче ми црева, завијају ко да сам прогутао трубача - жалио се Дарко.

-И код мене је исто, само сам изгледа поред трубача прогу-

тао и остале чланове оркестра - нашли се Милош.

-Хајде умотај се биће ти лакше.

Дечаци се умоташе и легоше грчећи се неби ли им се глад бар мало примирила.

Ноћ се одужила. Сан је био немиран и испрекидан. Обојица су стењала и повремено бунцала будећи један другог. Чим су први сунчеви зраци продрли кроз тмину, дечаци су били будни и спремни за покрет.

-Не можемо још, није довољно видљиво. Сачекаћемо да се добро раздани.

-У праву си - рече Дарко - ваљда ће сада бити лакше.

Седели су на стени згрчених, подвијених ногу. Чинило им се да се тако смањује осећај глади. Мучила их је мучнина и малаксалост.

-Ја бих ипак да кренемо. Онесвестићу се ако још мало останемо овде. Биће ми лакше ако не мислим на храну.

-Ако можеш и мени ће бити боље - прихвати Милош.

Покупише ствари и привезаше конопац око избочине на стени. Милош је од деде научио да везује чвор који је био сигуран, а могао је да се одвеже јеним потезом. Био је љут када га је деда учио и тражио да вежба везивање чворова, сада је тек увидео колико је то знање од користи. Милош као и до сада крену први. Обмотао је коноп око паса и лаганим покретима одбијајући се од стене попуштао. Литица је била доста блага. За њих који су се пели уз глатке стене са врло мало неравнина, ово је била права игра. Осетивши крај конопца, пронађе ослонац за ноге, увуче прсте у удубљење у стени и довикну другу :

-Ајде крени!

Ускоро му се и Дарко придружи. Милош повуче један крај, конопац се развеза и полете на доле. Умало да му у оној силини при паду не измаче из руку. Стена на којој су стајали није имала згодно место за везивање. То унесе нервозу код дечака. Знали су да ако остану без конопца сигурно неће моћи да се спусте до подножја.

-Не вреди да стојимо овде, ако останемо још мало сруши-

ћемо се низ литицу - рече Милош.

Увуче врх куке у удубљење у стени и баци конопац да слободно виси.

-Идем, кад ти дам знак крени за мном.

Спуштао се лагано. Руке су почеле да отказују. Није смео да жури јер би тако сигурно добио на убрзању и тешко би се задржао. Одбивши се од стене угледа крајичком ока велико гнездо са леве стране. Спусти се још који метар и поравна се са њим. Држећи се чврсто поче да се пребацује поскакујући са ноге на ногу. Изранављени дланови су га ужасно болели. Стеже зубе и заљуља се. Одбаци се снажно у страну и пуштајући конопац ускочи у гнездо. Одахну када додирну чврсто тло. Гнездо је било огромно, направљено од изукрштаног прућа и влати траве. Одавало је сигурност својим чврстим дном и зидовима.

-Ај другар чујеш ли ме! - узвикну.

Није чуо никакав одговор па провери узвикнувши:

-Јеси ли ме чуо!

-Не дери се, нисам глув, вичеш ко да си одрастао на планини, сигурно да те чујем!-шалио се Дарко.

Милош се насмеја. Био је то знак да му је друг расположен, а самим ти и спреман за напор.

-Слушај ме добро. Спуштај се полако. Са леве стране је велико гнездо, ја сам у њему!

Дарко се заиста полако спуштао, уложио је сву преосталу снагу да би савладао ову препреку. Руке су лагано клизиле низ коноп стварајући непријатну топлину на длановима. Угледавши га како пристиже, Милош му добаци:

-Стани, сад мораш да се одбијеш од стене и заљуљаш.

Дарко је скакутао покушавајући да се заљуља. Пар пута је изгубио ослонац и лупио о стену. На срећу у паничном страху који га је обузео шаке су се згрчиле и чак и да је хтео не би успео да испусти конопац. Милош се опружио колико год је могао и покуша да ухвати крај конопца који је повремено додиривао ивицу. Искористи прави тренутак и чврсто га зграби. Даркова тежина га повуче и умало не излете из гнезда. Срећа је била на

његовој страни. Птица га је направила у удубљењу. То га је спасило. Упревши ногама у испреплетано пруће поче да привлачи друга. Дарко му је помагао ослањајући се на неравнине. Осетивши да ће му руке отказати, напипа ногом ширу избочину, стаде и одбаци свом преосталом снагом. Улете у гнездо и сручи се на друга. Милош је јечао под Дарковим телом. Гушила га је прашина и устајали мирис траве која је покривала дно.

-Помери се, молим те, угушићу се - једва чујно изговори.

Дарко се придиже ослободивши друга. Милош је дахтао хватајући ваздух. Коса му је била прекривена сувим влатима којима је гнездо било обложено. Уклони траву из косе и са лица.

-Шта си се задихао ко да си снео јаје? - шалио се Дарко.

-Спрдај се сад кад си на сигурном, али видећемо када кренемо даље - љутну се Милош.

И њему је Даркова досетка била шаљива али није хтео да се насмеје. Правио се љут. Конопац му је и даље био у руци.

-Добро је да га ниси испустио - рече Дарко.

-Па видећемо, могу ли да га откачим?

Милош привеза конопац за грану која је вирила из гнезда и леже. То исто уради и Дарко. Губитак снаге приморао их је на ћутњу.

Прошло је доста времена док Милош не прикупи снагу и при-диже се у седећи положај.

-Шта мислиш, живи ли још увек овде нека птица? - проговори Дарко.

-Немам појма, ако живи мора да је велика као авион. Гледај колико јој је перо, као моја рука.

-Ако живи, надрљали смо - шалио се Дарко верујући да је гнездо напуштено - има да нас обојицу слисти за ужину.

-Само ти лупетај, ја сам заиста озбиљан. Видиш ова пера, не изгледају ми прашњаво и старо.

Дарко се уозбиљи :

-Не плаши ме, не могу ни прсте да померам, а камо ли да се браним.

Милош се замисли. Био је у недоумици, шта да ради. Онда

донесе одлуку, узе у руку камен мудрости и изговори вилино име. Скоро истовремено уз плавичасту светлост појави се Звездана.

-Плашим се да сам ти створио непријатност, али нам је помоћ заиста неопходна - причао је Милош тихо извињавајући се вили.

Ова га је гледала пуштајући га да прича. Као да ју је забављала његова нелагодност. Онда га нагло прекиде.

-Шта је са тобом, сад си на нашој територији. Требало је да ми се јавиш чим си прешао врх.

-Знаш, помишљао сам али нисам био сигуран да нисмо још увек у шуми без повратка.

-Добро је Милоше, кажи ми како да вам помогнем?

-Уморни смо и исцрпљени. Одавно смо остали без хране.

Звездана није чекала да заврши реченицу, махнула је штапићем и пред њим се створи обилан оброк.

-Само полако, не журите - упозори их.

-Мораш ли да одмах идеш - упита Милош са стрепњом у гласу.

-Ма не, сада смо на нашем подручју, могу да останем све док ме сестре не позову.

Дечаци су појели мало хране и освежили се напитком који им је вила дала. Осећали су се много боље.

-Па како је било на путу? - упита вила.

-Зар не знаш? - зачуди се Милош.

-Само по нешто, немамо стални контакт са тим светом.

Милош поче да прича од тренутка када су креули из дворца. Дарко је ћутао и само повремено упадао, допуњавајући оно што је Милош због скромности изостављао. Заокупљени разговором изгубише појам о времену. Нису ни приметили сенку која се надвила над њима. У стварност их врати продоран крик. Тргоше се, огромна птичурина кружила је над њима. Онако раширених крила деловала је застрашујуће. Обузети паничним страхом седели су непомично као хипнотисани. Прва се трже Звездана. Упре свој чаробни штапић према птичурини изгова-

рајући неке речи. Птица није показала никакву реакцију на то. Кружила је и даље смањујући висину сваким надлетањем. Звездана као да одустаде од свог покушаја, саже главу говорећи нешто себи у браду. У тренутку када је подигла поглед уз сличну светлост која ју је пратила, појавише се њене сестре.

-Ово је чудовиште - причала је показујући према птици - немам довољно снаге да је савладам.

-Добро је, паметно што си нас звала.

-Ни једна од нас то не би могла сама да уради - рече најстарија вила.

Милош и Дарко су немо посматрали шта се догађа. Видели су и чули шта виле раде али нису ништа разумели. Вилама је требло само пар секунди да се споразумеју. Подигоше своје штапиће ка птичурини и као једна почеше да изговарају неке дечацима неразумљиве речи. Трајало је то веома кратко. Птица престаде да крешти и поче да смањује кругове, онда раширених крила, са опруженим ногама поче да се лагано спушта у гнездо. Престрашени дечаци се бацише на дно. Са рукама преко главе, згрчени у паници, чекали су тренутак када ће их зграбити канџама или згњечити огромном телесином. Птичурина слете и закачи се канџама за ивицу гнезда.

-Еј, јуначине! - позва их Звездана.

Дечаци се окренуше и даље штитећи лице рукама. Примири их оно што су угледали. Птица је стајала и мирољубиво их посматрала.

-Неће да нас поједе? - промуца Дарко.

-Не бој се, неће. Сада је у нашој власти док је не ослободимо, слушаће сваку нашу наредбу.

Опустише се видећи да је ситуација под контролом.

-Добила би она своје и да је нисте ви средиле - поче Дарко да се шали.

Звездана испружи руку ка птици:

-Па кад је тако да је ослободим.

-Не, не, немој! - повика у паници, схвативши озбиљно Звезданину шалу.

-Смири се, само се шалим.

-Ма дај, ако се још једанпут тако нашалиш, препући ћу од страха.

-Заиста можете да је контролишете? - упита Милош прекидајући их.

-Да, наравно.

-И све што јој наредите испуниће без поговора.

-Све.

-Значи нема опасности да се у неком тренутку успротиви?

-Кажи већ једном шта хоћеш - умеша се Дарко - шта ту натежеш.

-Мислио сам... Ако је сигурно. Можете ли да јој наредите да нас спусти у подножје?

Звездана погледа своје сестре. Тек када јој климнуше главом у знак одобравања одговори :

-Да,сигурно је.

-Супрер, такси превоз - нашали се Дарко.

Онда обазриво погледа Звездану са стрепњом да није извалио неку глупост.

Вила се насмеја његовој реакцији:

-Не брини, само сам се шалила малопре.

-Па и ја сам се шалио. Ко би при здравој памети насрнуо на ово чудовиште?

-Како мислиш да то изведемо, другар? - упита Дарко.

-Једино да се вежемо конопцем за њене ноге. На леђима не би били тако сигурни.

-А конопац, знаш да је закачен?

-То ћемо ми да средимо - умеша се Звездана.

Махну руком и конопац се као живо биће сам спусти низ стену.

-Дај да те вежем - рече Милош.

Дарко је стајао као да се колеба.

-Ако нећеш, ти остани и чекај да се птичица варати. Можда ће да те усвоји па ћеш да живиш ко голупчић.

Дарко се напући:

-Знаш да се бојим висине кад немам чврсто тло под ногама.

-Добро де знам, само се шалим. Сети се баба Станиних речи. Изговори их па ће страх нестати.

Дарко поче тихо да изговара, као да не жели да га ико чује :

-Крст на чело,
анђели на срце,
вук у колена,
страва у земљу!

Већ после првих речи осети олакшање и како му се враћа самопоуздање.

-Спреман сам - рече одлучно.

-Онда да се припремимо - прихвати Милош.

Узе конопац и пресави га на пола. Одвоји један крај, обмота другу око леве па десне ноге и чврсто га увеза око струка. То исто уради и себи. Приближи се са страхопоштовањем птици и лагано га обмота око њених ногу. Очекивао је реакцију, али птица се није померала. Охрабрен затеже и добро увеза коноп.

-Можемо да кренемо - узвикну.

Виле се окупише и удруженим моћима без и једне речи издадоше наредбу. Птица махну крилима затим се снажно одбаци ногама и полете. Дечаци осетише бол када се конопац затеже око тела. Висили су њишући се у ваздуху, док је птица снажним замасима крила летела стварајући ваздушну струју око дечака.

-Ово је супер - узвикну Милош - какав диван поглед.

-Можда је супер, али не смем да гледам.

-Још се плашиш?

-Не више, само ме хвата вртоглавица од ове висине, а и срце ће да излети.

Ућуташе обојица. Милош је уживао у погледу. Густе крошње пружале су се у недоглед, пресецале су их само велике травнате равнице. Угледа плаветнило језерске воде и реку која се спаја са њим. Птица поче да кружи над равницом. Било је мало чудно то њено кружење. Знао је да орлови и друге грабљивице круже тражећи плен, али ова није била у лову. Можда

је то неки урођени инстикт, да пре слетања добро осмотри терен, помисли Милош. Дарко није ништа примећивао, држао је и даље зтворене очи. Кругови посташе све мањи и мањи, а брзина све већа. Онако везани, висећи на конопима дечаци су се окретали као на рингишпилу. Милош додирну тело птичурине и одбивши се судари са Дарком. Осети јак бол у врату који се прошири до потиљка. Обузе га малаксалост и клону изгубивши свест.

Судар са другом одбаци Дарка тако снажно да направивши цео круг паде птици на крило. Уплашен у паници ухвати се грчевито за перје.

Птичурина испусти језив крик, изви дуги папрјем прекривени врат покушавајући да кљуном зграби дечака.

Гледајући престрављено рашчепљен кљун како му се приближава, Дарко испусти пера и склизну са крила. Осети страшну бол када се уз јак трзај заустави у паду. Обливен сузама јецао је гледајући ка вилама. Молећивим погледом, без речи, тражио је њихову помоћ.

Виле су биле затечене догађајима, нису могле да схвате како се све то догодило.

-Сестре, помозите ми - узвикну упирући својим штапићем ка птици Звездана.

Звезданин глас освести виле. Дошавши к`себи подигоше своје штапиће и једногласно изговорише речи.

Птица није реаговала на то. Како се чаролија смањивала тако је њен бес растао. Махала је снажно крилима, дизала и спуштала стрмоглавце покушавјући да се ослободи терета који су јој дечаци стварали.

Милош је почео да долази к`свести. Болови су били јаки али му је поглед постао јаснији. Пријао му је ветар који је птица стварала крилима, растеривао је благу мучнину у стомаку.

Виле су биле све гласније и гласније, машући свјим штапићима у неком свом ритму покушавале су да успоставе контролу.

Као да је прошла читава вечност када птица поче да смањује брзину и уједначеним ритмом умири свој лет. Виле нису

дозволиле да тај први знак послушности умањи њихов притисак и даље су истом снагом и у истом ритму наставиле своје деловање.

Птица поче у широким круговима да надлеће над травнатом ливадом.

Милош примети да је поново под контролом и одахну са олакшањем.

-Дарко...

Речи му застадоше у грлу кад спази како су нити конопца на коме му је друг висио почеле да пуцају. Спознаја да ће Дарка захватити паника, да ће својим трзајима убрзати кидање конопца, спречи Милоша да изговори упозорење.

-Готово је, не бој се!

Није смео да прекида виле, бојао се да поново не изгубе контролу. Реакција је дошла спонтано. Поче лаганим покретима да се њише. Усмеравао је телом правац као када би се љуљао на љуљашци. Покрети су му били све бржи и снажнији. Прилазио је другу све ближе и ближе. У тренутку кад су се скоро додирнули проговори покушавајући да му се у гласу не осети страх.

-Ухвати ми руку!

Дарко га је зачуђено гледао.

-Јеси ли нормалан, шта...?

Речи му застадоше у грлу кад осети трзај при кидању нових нити.

-Пружи ми руку - узвикну Милош приближивши се поново другу.

Овај га је унезверено гледао. Страх га је толико обузео да није био у стању да направи ни један покрет.

Милош се још два пута приближавао. У моменту додира, раширених руку и ногу, обгрли друга око паса и груди и повуче га за собом. Њихање се појача под њиховом заједничком тежином.

-Обухвати ме чврсто рукама - просто нареди Милош.

За чудо Дарко га без поговора послуша.

Напрежући се, уносећи сву своју снагу, Милош је чврсто држао друга снажно га стежући. Осећао је како му крв навире у лице.

Птица је била под контролом, лагано је смањивала висину.

Додирнувши тло, онако склупчани, изгубивши равнотежу закотрљаше се по ливади. Зајапурени, са болним гримасама на лицу лежали су на влажној трави. Свестан да опасност још није прошла Милош се придиже, извуче нож и олободи их пресецањем конопца. Затим приђе птици и ослободи и њу.

-Ослободио сам је, сада је на вама да јој вратите слободу - обрати се вилама повративши снагу.

Оне су их немо гледале, не схватајући шта се догодило.

-Не одмах, тек када будете на сигурном - одговори Звездана.

-У праву сте, ко би се изборио са њом, боље је тако.

-Хоћеш ли нас пратити - упита је Милош.

Звездана је стајала као да премишља. Деловала је по мало збуњено.

-То бих највише волела - рече коначно - али потребна сам овде сестрама.

Милош се замисли. Иако је знао да мора остати, ипак му је било криво што га напушта.

-Немам појма где се налазимо ни где треба да идемо - са примесом туге и разочарења у гласу изговори дечак.

Звездана обори поглед. Било јој је жао и најрадије би га сада загрлила, да му да до знања да јој је заиста драг, али би их то одвело у неку другу крајност. Подиже главу и погледа га у очи. Погледи им се сретоше разоткривајући бујицу осећања.

-За пут не брини - прошапута - чека те неко ко ће те водити.

-Не видим никога, је ли то шала? - умеша се Дарко разбијајући напетост.

-Са тобом момак нешто није у реду - зачу се глас - за мало да ме згњечиш, обазри се мало, ниси сам.

Из дубоке траве појави се вилењак.

-Мики - скоро у глас повикаше дечаци.

-Драго ми је што вас видим живе и здраве - рече пољовик.

-И ја се радујем пријатељу, ако нас ти водиш онда нема проблема.

-Морате да кренете - умеша се Звездана - не можемо још дуго да контролишемо птицу.

-Хајде момци, замном - узвикну Мики.

-А, не кратки - нашали се Дарко - ти ћеш на моје раме, нећу да се вучем по овој травуљини док ми брада не порасте.

-Одлично - прихвати пољовик шалу - одавно нисам јахао тако расно ждребе.

Ово изазва смех свих присутних, а Дарко остаде без одговора. Само га је без речи збуњено гледао.

-Па коњићу, хоћеш ли да кренеш или да те подбодем мамузама - настави шалу вилењак.

-Море смири се кратки или ће коњић да те збаци - сад и Дарко одговори шалом.

Шала и смех олакшаше растанак. Мики је седео на Дарковом рамену и усмеравао их. Сада по овим травнатим ливадама, пешачење се чинило као нека лагана шетња. Ходали су настављајући са шалом и просто их изненади сутон који надвлада сунчеве зраке.

-Шта ћемо, пада мрак? - упита Милош.

-Па како хоћете, до Станине колибе има још добрих пар сати хода. Ако сте уморни да се улогоримо.

-Ја не могу више, да нисам носио овог господина можда бих и издржао - шалио се и даље Дарко.

-И ја бих да се одморимо. Сад када смо на домаку колибе не морамо толико да журимо.

Док су Дарко и Мики сакупљали суво грање, Милош очисти ножем траву правећи плитку рупу у земљи.То је увек радио када би негде у природи желео да упали ватру. Овако се осигуравао да се ватра неће проширити на траву и жбуње. Мики је успут сакупљајући суварке прикупио и пргршт печурака. Набодене на штаповима цврчале су пекући се крај ватре. Иако није било хладно ватра им је пријала. Давала је овом боравку неку посебну

драж. Печурке су биле укусне. Чак се и Дарко није бунио. Јео их је без коментара.

-Штета што нема још - проговори Дарко грицкајући последњу печурку.

-Мрак је, сада не могу да их пронађем - правдао се пољовик.

-Ма пусти га, какав је ждероња, појео би и сопствену капу - упаде Милош да смањи нелагодност коју је изазвао Дарков коментар. Умоташе се и легоше окренувши леђа ватри.

Спавали су веома дуго. Растерећени страхова и напетости, сан је био опуштајући. Није више било ноћних мора, ни преживљавања оних тешких тренутака у сновима. Мики је био будан пре свануће. Седео је стрпљиво чекајући да се дечаци пробуде. Они су опуштено спавали и да није сунце опекло ко зана докле би то трајало. Пробудили су се окупани зној ем.

-Што нас ниси пробудио? - упита Милош трљајући очи.

-Било ми је жао, спавали сте као бебе, посебно ово моје ждребе.

Било је добро што је дан почео шалом. Како кажу стари људи:

-Како ти је дан започео, тако ће се и завршити.

Није то био део сујеверја, више је личило на неко неписано правило. Прескочили су доручак у жељи да што пре крену и стигну на баба Станину врућу погачу и сир. Кренуше лаганим ходом. Мики их је усмеравао седећи сада на Милошевом рамену. Ишли су ћутећи. Што су били ближи колиби све су брже ходали. Као да им је близина огњишта и укусне Станине погаче или пите будила жељу да што пре стигну. Прећоше преко брвна којим је био премошћен поточић и уђоше у шумарак. Кроз ретко дрвеће указа се дим. Није се видела колиба ни димњак, али су знали да се пут ту завршавао. Тамо иза брега пушио се оџак и вероватно пекла пита. Није требло много да би им се указао жељени призор. Колиба је била иста онаква каву су је оставили на поласку. Прођоше крај шупе у којој су још увек биле козе.

-Овај се опет вратио. Ако ме води на пашу и поново дави

конопцем, набићу га на рогове па нека се баба љути колико год хоће - јадиковала је коза.

Милош поче да се смеје.

-Шта ти је, што се смејеш - упита Дарко.

-Ма ништа посебно, коза ти је пожелела добродошлицу.

-Ајде не лупај, знаш и сам колико ме воле.

-Знам, рекла је да ће да те набије на рогове ако је поново давиш док је водиш на пашу.

-Па у праву је - признаде Дарко - и ја бих исто да сам на њеном месту.

Врата на колиби се отворише и баба Стана изађе из ње. Стајала је гледајући их без речи. Није могло да се уочи шта осећа. Осмех на лицу одавао је радост, али су сузе у очима биле последица сви оних претрпљених страхова и стрепњи. Коначно се покрену и рашири руке у знак добродошлице.

-Добро ми дошли голубови моји!

Дечаци јој журно пођоше у сусрет. Она их загрли држећи их чврсто привијене на груди.

-Полако бако удавићеш нас - успротиви се Дарко.

Стана попусти загрљај. Искобељаше се из њеног наручја и удаљише пар корака, тек толико да поново не падне у искушење да их грли и љуби.

-Ја стара луда, држим вас ту пред кућом. Сигурно сте уморни и гладни. Ајде децо, ајд у кућу. Пита је врућа, само што сам је испекла.

Пита и кисело млеко су им изузетно пријали. Онако гладни слистили су је скоро целу.

-Јесте ли се најели? - упита их бака.

-Наравно, пита ти је одлична - похвали је Дарко.

-Ајд сад опружите се мало на кревету, па да испричате баби како је било.

Дарко је причао мало и брзо. У пар реченица без много детаља исприча о свом заробљеништву. Милош је био темељитији. Причао је помињући све по реду. Слушајући Милошеву причу, Дарко поче да дрема и убрзо се успава. Милош није ни

приметио да му се друг успавао. Причао је, а Стана га је повремено прекидала и запиткивала о којачему. Уморан од приче и свих оних искушења кроз која је прошао подлеже те се придружи другу. Спавали су тако чврсто да су Станини покушаји да их пробуди за ручак, а потом и за вечеру остали безуспешни. Пробудили су се тек сутрадан око поднева. Сан им је донео олакшање али су се осећали некако исцрпљено. Уставши хтедоше да по оном ранијем устаљеном реду одраде послове.

-Још сте исцрпљени, има времена. - Одморите још мало - рече Стана.

Дечацима се баш и није радило, али су желели да ипак буду од користи. Како је Стана била одлучна, они се опустише и до вечери су само, мењали места, седели или лешкарили.

-Ни лежање није лако - рече Дарко - све ме боли ко да сам копао, а не лежао.

-Ни ја се не осећам боље. Сутра водимо козе на пашу.

-Да нећеш можда да пораниш и окупаш се у језеру – задиркивао га је Дарко.

Овај је оћутао на ту провокацију. Потајно је желео да види Звездану али је планирао да то изгледа као случајни сусрет. Познавао је одлично друга. Није био злонамеран али је умео да се излети, а посебно кад добије жељу да некога задиркује. Бојао се да када се врате кућама неће моћи да обузда језик и да ће хвалећи се много тога испричати.

Стана им је стално била у близини поклањајући им сву могућу пажњу. Почело је да их нервира њено нуђење храном. Понашала се као њихове мајке када су болесни. Тада би могле да им испуне све жеље, само да очеви нису били препрека у томе.

-Нисмо гладни бако.

-Надуо сам се ко во кад се наједе свеже детелине - жалио се Дарко.

-Добро, знам али само још један колачић, то је баба за вас месила - нудила је даље не прихватајући одбијање.

Да би се ослободили нуткања, узели би колачић, а онда би кренуло све из почетка. До краја вечери били су ко покретни

фрижидери. Стомаци су им били пуни воћа, поврћа, меса, пите и још ко зна чега. Бректали су од притиска који је храна изазивала у желуцу.

-Нећу да једем бар месец дана - жалио се Дарко.

-Вала и ја. Не смем ни да помислим на храну да не бих повратио.

-Боље немој, ако ти почнеш ја ћу сигурно да ти се придружим.

-Е баш смо нашли о чему ћемо да причамо, ћути и спавај - рече Милош окренувши му леђа.

Никада нису провели тежу ноћ. Бректали су, окретали се на страну, просто нису могли да пронађу одговарајући положај. Безброј пута су устајали и излазили у прохладну ноћ. Пријала им је та свежина као да је смањивала тегобе.

Зору су дочекали са олакшањем. Притисак је мало попустио, а и радовали су се што ће дан провести далеко од Стане.

-Шта је са вама децо? Зашто сте тако поранили?

-Ма доста смо се излежавали, ред је да мало радимо.

-Добро, ако сте се ужелели посла онда очистите стају док спремим доручак.

-Немој, нисмо гладни.

-То више да нисам чула, то је најважнији оброк. Знате ону мудру изреку:

-Доручак поједи сам, ручак подели са пријатељем, а вечеру поклони непријатељу.

-Добро бако - намигнувши другу рече Милош - спакуј нам га, а ми ћемо јести поред реке.

Стана, одобровољена оде у кућу да припреми храну, а дечаци се дадоше на посао. Због напрезања и кретњи мучнина и тегобе скоро да се изгубише.

Стаја је блистала од чистоће, козе помужене, све је било спремно за покрет. Стана их позва и даде им упаковану храну. Нису је по обичају питали шта им је спремила, нису ни завирили у торбу, само је узеше. Гледала их је са чуђењем. Није јој било јасно да се ни Дарко који је стално нешто жвакао не занима за

храну.

-Немојте дуго, вечерас ми долази брат.

-Мерлин - обрадова се Милош. - Кад стиже?

-Не знам тачно, видећемо.

Дечаци прихватише конопце и покренуше козе. Када су се мало удаљили Милош ослободи козе и пусти их да се слободно крећу. Мекетао је разговарајући са њима. Дарко је гледао смејући се наглас другу.

-Још да ти порасту рогови и брада па да те приженимо са једном од њих. Која ти се више свиђа?

-Слушај, друг си ми, али ако наставиш рећи ћу им да ти покажу колико су им рогови шиљати и јаки.

Дарко се нашао увређен што му друг није разумео шалу па ућута. Ишли су ћутећи, тишину би пореметило само мекетање неке од коза. У близини језера застадоше. Милош се колебао да ли да позове Звездану. Горео је од жеље да протрља камен али га је задржавало Дарково присуство. Бојао се да не почне да се шегачи на његов рачун. То му и не би много сметало више се прибојавао његових глупих и увредљивих задиркивања у Звезданином присуству.

-Шта је, нећеш да је позовеш?

Милош се окрену и погледа га љутито:

-Како кад се ти тако блесаво понашаш?

-Знаш колико је обојици помогла. Да није било ње и њених сестара не бисмо извукли живу главу.

-Добро, де не љути се. Нисам ни ја баш толико блесав. Знам да нам је спасила животе. Умем и ја понекад да будем фин. Ево, дајем ти часну реч да нећу ни једну глупост да извалим.

Милош се направи да размишља и да се колеба.

-Ајде дурибабо, трљај тај камен. Знаш да ћемо ускоро да кренемо. Да је моја девојка не бих размишљао.

-Није ми девојка!

-Па верујем ти кад кажеш...

Милош узе камен и позва Звездану. Ова се појави у свој својој лепоти.

-Момци шта има ново? Видим да сте се развреднили.

-Желели смо да те видимо. Данас долази Мерлин. Можда више неће бити прилике.

-Одвешћу козе до реке, постају нестрпљиве - рече Дарко.

Звизну махнувши руком као да позива пса. Зачудо оне прихватише позив и кренуше за њим.

Милош је стајао ћутећи, оборене главе.

-Зашто ћутиш? - упита вила.

-Жао ми је што те нећу више виђати.

-Мислиш зато што одлазиш?

-Па да, бићемо у два сасвим различита света.

-Па није баш све то тако. Ја сам твоја заштитница. Као таква имам дозволу да по потреби пређем границу и нађем ти се у невољи.

-Па какве невоље могу имати у мом свету. До сада их никада нисам имао, бар не неке велике.

-Ипак нам је дозвољено да повремено ступимо у везу.

-Волео бих кад би то могло стално.

-И мени би било драго али правила морамо да поштујемо. Знаш да си ти један од нас, и ако ћеш живети у стварном свету повремено ћеш морати да будеш овде и бориш се против зла.

Звездана приђе дечаку и пољуби га у образ.

-Хајде пођи, ако се још дуже задржиш Дарко ће те нервирати својим шалама.

-Идем. Зваћу те пре него што кренем кући.

Узврати јој пољубац и сав црвен у лицу од те смелости, потрча ка реци. Вила је гледала за њим и повремено када би се окренуо, подигла руку у знак поздрава.

-Мислио сам да ћеш се дуже задржати - рече Дарко.

-Зна какав си, каже иди да онај твој друг не направи неку глупост.

-Их, баш тако каже. Не верујем ти.

-Веровао не веровао, тако је и никако другачије.

-Знам да ме завитлаваш, али нек ти буде. Седи да узмемо неки залогај.

-Можеш да једеш после свега оног што смо претрпели ноћас?

-Па то је било ноћас, сада је већ подне и баш сам гладан.

Милош седе али храну није могао ни да погледа, а камо ли да једе.

-Много је добро узми - нудио га је Дарко.

Милош му окрете леђа. Није могао да гледа друга како прождире храну. Припадала му је мука и на саму помисао на њу. Загледао се у бистру речну воду. Сунчеви зраци поигравали су на њеној заталасаној површини. Једна црвенорепа риба прућакну се при обали. Ех да сам сад код куће, забацио бих удицу и уживао. Будила му се жеља за домом. Недостајали су му родитељи. Познате улице на којима је сретао другове. Комшије које су се некада љутиле и грдиле га када би са Дарком или неком другом децом правио несташлуке.

-Шта је са тобом? Јеси ли љут? - упита Дарко пуних устију.

Милош се трже из тог неког сетног расположења.

-Не знам шта ми је. Размишљао сам о кући, о граду, све ми то много недостаје. Без обзира на све, волео бих да сам сада код куће. Не знам шта бих дао када би сада могао да чујем оно мајчино:

-Иди опери руке и пресвуци се, прљав си ко прасе. Ако те отац види...

-Знаш да сам и ја размишљао о томе. Раније сам једва чекао да негде одем. Да будем сам. Да ме нико не види и командује ми, а сада ми то недостаје. Да не изгледам болесно, јесам ли блед?

-Па изгледаш прилично болесно, лице ти је бледо, а образи црвени. Вероватно болујеш од носталгије.

-Шта ти је то, јел то нешто заразно?

-Јесте, врло заразно. - Може да се излечи само врбовим прућем - шалио се Милош.

-Како? Кува се чај?

-Не чајем - настављао је да тера шегу са другом - много једноставније, пробере се мало дебљи прут и добро ти се испра-

ши тур. Одличан лек и врло брзо делује.

-Мислио сам да си озбиљан, а ти се спрдаш самном.

-Извини само сам се шалио.

У том надмудривању и сањарењу време им брзо прође. Сунце се примакло хоризонту и већ је било време да крену назад. Козе су саме знале пут, а дечаци су заокупљени својим мислима ишли не примећујући сву ону лепоту заласка сунца над цветним травнатим површинама.

На видику се указа Станина брвнара. Из оџака се по обичају вијорио дим. Сместише козе у стају и освежише се на бунару.

Мерлин их је заиста чекао у брвнари. Сусрет је био веома срдачан. И Мерлин је као и Стана био знатижељан. Поново су морали у детаљима да причају о свему што им се догодило. Наравно Даркова прича била је кратка и сувопарна. Милош је по други пут причао о свим догађајима са много детаља. Једино су тренуци борбе били укратко описани. Није умео да их опише, још увек му није било јасно одакле му је навирала та снага и хрброст. Осећао је велику напетост док је причајући преживљавао све оне немиле догађаје. У том таквом стању савлада га сан.

-Да га пробудим упита баба, није се ни пресвукао.

-Нека, немој, нека се одмори, ујутру крећемо.

Још дуго, до дубоко у ноћ, седели су Стана и Мерлин уз огњиште. Разговарали су шапатом да не ремете сан дечака.

Јутро је почело измаглицом. Пробуђени и још сањиви, носећи оно мало својих ствари ходали су буновно за Мерлином. Стана им је махала све док јој се нису изгубили из вида. Мерлин је ишао сигурно. Познавао је добро пут, чак и у овој измаглици није било опасности да залута. Милош се трже пролазећи крај језера. Иако би се радо опростио са вилом, није скупио храброст да упита Мерлина. Наставили су даље. Окренуо се пар пута надајући се да ће се из неког разлога појавити Звездана. Утеши се мишљу да ће моћи и даље повремено да је виђа. Мерлин је ћутећи грабио дугим корацима. Као да није марио што су дечаци морали понекад и да потрче како би га пристигли. Задихани

и заморени јаким темпом, застадоше покушавајући дубоким дисањем да поврате ваздух.

-Не могу више, црк`о сам - једва изговори Дарко.

-Не могу ни ја - додаде Милош.

Мерлин застаде и врати се лагано. Гледао их је као да је љут.

-Издржите још мало. Морамо на време да стигнемо до ватреног поља. Знате колико је опасно. Тамо ћемо се одмарати

Дечаци само климнуше главом. Постало им је јасно зашто жури. Мерлин одлучи да мало успори темпо. Схватио је да би преморени дечаци могли да направе неку кобну грешку.

-Идемо - рече.

Звучало је то као наредба. Крену лагано, а дечаци за њим. Сазнање да су на домак најопаснијем делу пута избрисало је оно незадовољство. Сада су некако лакше ходали. Почели су да осећају мекоћу стаза обраслих травом. То им је сада чак пружало и задовољство. Да није било оних ретких грмова чије су гране обрасле дугим оштрим трњем, пешачење би личило на шетњу парком. Сунце је достигло највишу тачку на небу.

-Близу смо, овде ћемо се мало одморити - рече Мерлин.

Седоше укруг ћутећи, свако заокупљен својим мислима. Мерлина је мучила помисао на предстојеће опасности. Није био сигуран да су дечаци потпуно спремни за прелазак поља. Дарко је вероватно размишљао о храни, а Милоша је опет почела да мучи жеља за породицом.

Облак заклони сунце. Као да је то био неки знак сви спремно почеше да устају.

-Време је - рече Мерлин - сад полако и опрезно.

Лаганим кораком упути се стазом ка пољу. Дечаци као по команди кренуше његовим стопама. Поље је изгледало као и раније. Из пукотина у земљи избијао је беличаст дим. Уствари није им било јасно да ли је дим или водена пара. У сваком случају схватили су озбиљно упозорење и са великом опрезношћу покушавали да ускладе кораке и стану на отисак Мерлинових стопа. Више није било говора о неком разговору. Знали су

да сваки па и онај најтиши звук може бити кобан. Како су се ближили средини поља дим је постајао гушћи, а повремено су га пратили и пламени језичци. Мерлин подиже руку и покретима горе-доле показа да успоре и буду веома опрезни. Сада се пламен појачавао. Осећали су његову врелину на лицу. Почео је и дим да им смета.

-Само да не кинем - помисли Милош.

Дим му је увек стварао надражај за кијањем, као и промена у топлоти. Ништа им није ишло на руку. Ходање се претворило у прави пакао. Као да поље није имало краја. Чинило им се да су га у доласку брже прешли. Мерлин поново застаде, подиже руку стављајући прст на уста као упозорење, онда показа у правцу шумарка, ту је крај показа укрштајући руке. Дечаци осетише олакшање. Охрабрени тиме да је до изласка из опасне зоне остало још сасвим мало скоро да потрчаше. Мерлин их је престрашено гледао. Махао је рукама упозоравајући их да се уозбиље. Милош схвати упозорење и окренувши се заустави друга. Задрхташе од спознаје да је смо један тренутак опуштености могао да изазове катастрофу. Примирени кратком паузом наставише да газе по Мерлиновим стопама. Прашина која се подигла из суве испуцале земље поче да их гуши. Иритирала је грло и нос. Подигоше крајеве кошуља у покушају да заштите лице. Дисали су кратко са задршком даха, што је појачавало замор. Ходали су са полуспуштеним капцима како би заштитили очи. Напрежући се успевали су некако да пронађу Мерлинове трагове и прате их. Сконцетрисани на њих, напети због неизвесности налетеше на Мерлина. Дарко се изгубивши равнотежу нађе на земљи. Милош се укочи, стајао је панично ишчекујући последице.

-Добро је момци, изашли смо - отрезнише их Мерлинове речи.

-Можемо да седнемо? - промуца Дарко.

-Можеш да седнеш и да легнеш, ако хоћеш можеш и да скачеш.

-Значи спасени смо! - узвикну дечак.

Милош није ништа говорио, само се стровали на земљу са олакшањем.

-Правимо паузу до јутра, а у зору имамо последњи чин повратка у реалност. Хајде провешћемо ноћ у шумарку.

Заложише ватру и спремише се за спавање. Дуго им сан није долазио на очи. Као да их је обузела нека трема. Откуцаји срца били су убрзанији но обично, а у грудима се јавила напетост. Светлост ватре ширила се разбијајући тмину. Милош је посматрао тамно небо прекривено облацима. Само када би се неки облак померио извирио би месец или по која звезда. Гледао је како облаци плове и како се звезде као да играју жмурке крију или појављују иза њих. Више није размишљао, предао се том визуелном доживљају и он га уведе у сан.

Још се потпуно није разданило када их Мерлин пробуди.

-Хајде момци време је да кренемо.

Шумарак није био велики, брзо су се нашли на ливади. На травнатој површини Мерлин рашири парче тканине црне боје на којој су се истицале светле шаре и неки записи чудних слова.

-Сада да вам објасним део ритуала. Пазите, ово није игра, овде се греши само једанпут. Направимо ли неки превид или грешку остаћемо заробљени у овом свету целога живота. Гледали су га упијајући сваку његову реч.

Мерлин им поједине детаље понови још једном, а онда их упита:

-Је ли све јасно?

-Јасно - одговорише у глас.

-Добро, дођите.

Стадоше око тканине правећи круг. Ухватише се чврсто за руке. Мерлин поче да изговара неке неразумљиве речи. Говорио је час подижући поглед према небу, час спуштајући га ка земљи. Онда пусти руке дечака и подижући их увис повиси глас као да ће да запева. Око њих поче да се ствара ковитлац. Нису се уплашили, знали су да ће се то догодити. Ковитлац се појачавао. Деловао је као пијавица торнада. У тренутку их усиса и понесе. Изгубили су се у тами вртлога. Повремено су се поја-

вљивали трагови светлости. Онда завлада потпуни мрак и као да све нестаде.

Лежали су непомично на поду шупе. Поред њих отвореног поклопца стајао је Мерлинов сандук. Прво се покрену Милош. Отворио је очи не знајући где се налази. Пред очима му је било мутно. Видео је као кроз маглу неке обрисе. Осети да се нешто поред њега помера.

-Ко је то? - упита додиривајући га руком.

-Шта ма бре пипаш, па ја сам Дарко ко би други био?

Милош препознаде глас.

-Где смо то ми?

-Шта је с тобом другар? Ниси ваљда пао на главу, нешто ми чудно звучиш?

Милошу није било ништа јасно. Дарко се врло чудно понашао. Вратили су се из паралелног света, а он као да и није био тамо.

-Ајде дижи се и пази где стајеш.

Милош се подиже. Помери неколико пута главу лево-десно. Поче да му се раздањује. Гледао је збуњено у друга. Био је то онај стари Дарко, дечак кога није ништа могло да узбуди. Поглед му се задржа на поду. Шупа је била у правом хаосу. Полице су пале, а ствари се расуле на све стране. Из отворене лимене кутије цурила је црвена фарба правећи барицу.

-Какав је ово неред? - допре до њих строг очев глас - Шта сам рекао за ове ствари? За пола сата да све буде на свом месту, а ти опраних руку за столом. - Немој да чекам - наређивао је са претњом у гласу.

Значи код куће сам, помисли Милош. Дошло му је да скаче од радости. Поскочи и загрли друга.

-Ама, јеси ли ти пошашавео, шта ме грлиш, нисам ти ја она твоја шмизла.

Милош се отрезни. Почео је да схвата неке ствари.

-Ајде помози, чуо си шта ми је отац наредио.

Дарко прихвати са једне стране полицу која се срушила и заједно је подигоше. Средили су шупу брже но што су очеки-

вали. Пошто су ствари довели у ред упутише се на прање руку. Док су били у купатилу, Милош упита друга :

-Знаш ли где си био?

-Начисто си откачио, па где сам могао да будем него у шупи. Почео си много чудно да се понашаш од кад си се заљубио. Требало би да одеш лекару, љубав је опасна бољка.

Милош ућута. Дарко се окрену и упути у трпезарију. Милош га је пратио у стопу. Ишао је иза друга као да ће се изгубити у рођеној кући.

Отац је седео за столом. Онако намргођен и ћутљив уливао је дечацима страх. Стајали су као да се колебају да ли да седну или изађу из собе.

-Седите већ једном - проговори љутито - хлади се вечера.

Јели су ћутке, кришом посматрајући оца. Овај је намргођено сркао врућу чорбу. Када је из нагнутог тањира покупио и последњу кап, спустио је бучно кашику и погледао дечаке.

-Милоше у собу, а ти кући - гласом који није трпео поговор нареди дечацима.

-Нек прво поједу - умеша се мајка.

-Реко сам у собу - викну лупивши руком о сто тако јако да тањири поскочише.

Завлада мртва тишина. Дарко склизну са столице и скоро истрча напоље. Милош устаде и крену уз степенице. Отвори врата и ушавши у собу баци се на кревет. Није се превише уплашио. Ово није био први пут да отац нервозан или љут дође са посла. Готово као по неком правилу увек би се овако завршавао дан. У соби је било јако топло и загушљиво. Сви прозори су били затворени. Подиже се, отвори прозор и свуче одећу. Није било време за спавање али знао је да за данас нема напуштања собе. Поново се врати у кревет опруживши се на леђа. Чудан му је био овај повратак кући. Замишљао је да ће га родитељи дочекати са пуно љубави и пажње. У ствари понашали су се као да ни једног тренутка нису приметили његово одсуство. Да се није поигравао каменом мудрости, почео би и сам да сумња у све што је преживео. Сетио се шта му је Мерлин рекао.

-Родитељи неће знати да ниси код куће.

Добро ајде родитељи, али Дарко. Он је све време био са њим. Како да се он не сећа. Мораће да пита Мерлина када га буде видео. Није желео више да размишља о томе. Сигурно да за све то постоји објашњење. Још увек је у руци држао камен окрећући га прстима. Шта би се десило када бих позвао Звездану. Да ли би се појавила. Рекла је да јој је као заштитници дозвољено повремено да пређе границу. Онда нагло донесе одлуку.

-Позваћу је, па шта буде - изговори полугласно.

Протрља камен и изговори вилино име дрхтећи од узбуђења. Прошло је петнаестак секунди али се ништа не догоди. Позваћу је поново, мора да нисам лепо протрљао камен. Узе камен међу прсте, а онда се појави она позната плавичаста светлост. Вила изрони из ње лепша но икада. Гледао је у њу разрогачених очију као да је заборавио колико је лепа. Стајала је пуштајући га да му збуњеност расте.

-Милоше, шта је са тобом? Изгледаш као да ме први пут видиш.

Дечак дошавши себи затвори уста.

-Прелепо изгледаш - проговори коначно.

-Хвала ти на комплименту, али шта је са тобом, нерасположен си?

-Ма није важно, очекивао сам да ће се родитељи другачије понашати када се видимо после толико времена.

-А, то. Не брини они и не знају да си ти био одсутан.

-Добро они, тога сам се и ја сетио. Мерлин ми је то једном рекао. Али шта је са Дарком? Зашто се понаша као да није био све време самном?

-Милоше, догађаје и уопште боравак у паралелном свету могу да памте само изабрани. Дарко може да се нечега сећа само неколико дана и то као неког сна. Онда ће све заборавити.

-Е, сад ми је лакше. Молим те сакри се, чујем неке кораке, сигурно је мајка.

-Не брини она ме не може ни видети ни чути.

-Са ким причаш? - упита мајка улазећи у собу.

-Ни са ким, са ким би могао кад нема никога.

Мајка га је гледала забринутим погледом.

-Узми и заврши вечеру. Отац је био нервозан. Данас му није баш све добро ишло.

-Добро, спусти је на сточић. Појешћу је касније. Сада нисам гладан.

Спустивши тањир приђе и опипа му чело.

-Немаш температуру. Да ли те нешто боли?

-Ма, добро сам, није ми ништа.

-Мајка га још једном одмери погледом и изађе из собе.

-Заиста те није видела - обрати се Звездани.

-Наравно, рекла сам ти да само ти можеш да ме видиш и чујеш.

-Видиш ни овде ми није баш сјајно. Док сам био у твом свету заборавио сам на очеву нарав и мамину бригу. За њега сам увек непослушан и увек ме грди, а кад је као данас нерасположен кажњава. Мајка ме стално запиткује и чим легнем одмах ми пипа чело.

-Да, то је нормално. Родитељи су такви, стално су забринути. И код нас вила је врло слично.

-Добро али сада ће мајка да сиђе и каже оцу како нешто није самном у реду. Онда ће он да се попне и ко зна шта ће бити.

Сишавши у приземље мајка се обрати оцу који је заваљен у фотељи читао новине.

-Нешто није у реду са Мишом.

Отац је гледао у новине не обраћајући пажњу на њене речи.

-Чујеш ли ме ти уопште?

-Шта сад изводи? Опет неко глупирање.

-Прича сам са собом. Стајала сам на вратим и слушала. Прича као да је са неким. Отворим варта, а он лежи у кревету и говори сам себи у браду.

-Можда вежба неки трик. Знаш, чуо сам да је оном мађи-

оничару боље. Кажу да се лекари чуде како се тако брзо опоравља. Други на његовом месту не би преживели.

-Пусти њега, иди види шта је са Мишом.

Невољно, устаде из фотеље и носећи новине у руци крену уз степенице. Ишао је тихо водећи рачуна да нека од њих не шкрипне. Стаде крај врата ослушкујући.

-Плашио сам се да те позовем, бојао сам се да нећеш смети да дођеш - чуо се Милошев глас.

Вила га поглда зачуђено.

Знам, рекла си да ћемо моћи повремено да контактирамо када буде нешто озбиљно.

-Па да и ово је озбиљно и ти се мени много свиђаш - прекиде га Звездана.

Милош поцрвене, спустио је главу и скоро шапатом проговори:

-Заљубио сам се чим сам те угледао.

Отац је слушао не верујући својим ушима. Сиђе лагано у дневну собу.

-Је си ли га чуо?

-Чуо сам. Прича свакојаке глупости. Твој син се заљубио. Сад се вероватно преслишава шта ће да каже тој шмизли.

-Ух, добро је. А ја луда мислила да је болестан.

-Па наравно да је болестан, али истераћу ја ту његову бољку. Донеси ми дедер онај прут.

-Немој, молим те. Проћи ће га то.

-Донеси прут и не причај - викну отац.

Плашећи се да не изазове још већу невољу, мајка донесе врбов прут. Отац још увек нервозан и љут просто устрча уз степенице. Нагло отвори врата и онако црвен у лицу крену ка Милошу.

-Истераћу ја из тебе те глупости - узвикну замахујући штапом.

Вила направи покрет штапићем. Очева рука оста у ваздуху. Трајало је то скоро читав минут, а онда се лагано спусти. Отац промени израз лица. Стајао је и некако доброћудно гледао си-

на. Згрчен подигнутих руку Милош је чекао први ударац. Тај је увек био најачи, у њему се обично садржао сав очев бес. Исправи се видевши спуштену очеву руку. Отац као да је био неко други, уопште није личио на себе. Седе не ивицу кревета и смиреним гласом га упита:

-Сине, шта је то са тобом?

Милош није веровао својим ушима. Погледа у Звездану.

-Па мало сам помогла да се стишају страсти. Не брини ово ће га држати пар дана.

-Хвала ти, да није тебе дебело би награбусио.

-Морам да идем. Не смем да злоупотребим време.

Приђе пољуби га у образ и нестаде. Милошу је било жао што је све овако испало. Отац га је и даље гледао неуобичајеним погледом. Онда устаде и врати се у боравак. Мајка је на дну степеница стајала покрваући лице длановима. Стрепела је да га отац у срџби не повреди. Није чула никакве звуке. Није било плача ни вике. Видела је мужа како смирено слази низ степенице. Просто није веровала да се за пар минута толико променио. Био је то човек кога је упознала у младости тих и смирен.

Упита га са стрепњом у гласу:

-Јесте ли разговарали?

-Де, де ништа страшно. Здрав је ко дрен. Додуше заљубљен али и то је нормално у његовим годинама. Проћи ће га за који дан.

-Да скувам кафу - упита мајка.

-Може и позови љубавника на сок - нашали се отац.

Милош сиђе у дневни боравак. Све је некао деловало тихо и лепо. Отац га погледа.

-Знаш, онај твој мађионичар, кажу да се изванредно брзо опоравља. Сутра идем службено за Београд можеш да пођеш са мном да га обиђеш. Ускоро ћеш моћи да изводиш трикове са њим.

Милош се толико обрадова да је мало фалило да загрли и пољуби оца. Уздржао се у последњем тренутку да не изазове поново мајчину сумњу о свом здрављу.

-Хвала тата, волео бих да га обиђем.

Ново очево добро расположење превлада код свих укућана. Нестала је она напетост и зловоља. Остали су будни до поноћи у добром расположењу.

Кренули су првим јутарњим аутобусом. Требало је око три сата вожње до Београда. Никада ниси могао да будеш сигуран када ћеш стићи. Често би скретали са пута прихватајући путнике, а и возач је умео да направи неку дужу паузу за кафу или доручак. Путници нису негодовали, њиховим устаљеним навикама је чак и одговарало то застајкивање. Пријала им је јутарња кафа коју би у паузи попили.

Милош је све време био напет. Није знао шта га чека при сусрету са Мерлином. Растанак им је био нагао. Мерлин није ништа наговестио о неком поновном сусрету. Бојао се да ће тај тренутак изазвати збуњеност и да ће нечим побудити очево подозрење. Занесен мислима о сусрету није ни осетио да су на домак циљу. Освестио се уочивши прве куће предграђа.

Отац није волео градски превоз. Мрзео је гужву, а стрепео је да му у том метежу неко не извуче новчаник. Кренули су ка болници пешице.

Прошетаћемо, а успут ћу завршити и неке послове - рече отац.

Милош је ћутао и пратио га у стопу. Ни он није волео велики град. Навикао је на тихе, мирне улице на којима би тек ту и тамо сусрео неког познатог. Овде је владао општи метеж. Често би осетио додир неке торбе или руке у пролазу. Никог није познавао и то га је помало плашило.

Отац је брзо завршио своје пословне обавезе. У болницу су стигли баш у време визите. Портир није дозволио да прођу. Ћутећи је показао на обавештење исписано крупним словима - Дозвољена посета болесницима средом и недељом од 14 – 16 часова.

-Молим вас долазимо из унутрашњости, дечаков пријатељ је овде на лечењу - молио је отац портира уљудно - само да га видимо на тренутак.

Портир, доброћудни чичица попусти и подиже слушалицу. Објашњавао је дежурном лекару молећи га за дозволу. Смешећи се спусти слушалицу и руком показа у правцу ходника:

-Идите до краја, лево је соба број 10. Имате само пет минута.

Милошу су подрхтавале и ноге и руке, боље рећи дрхтао је целим телом. Сећао се свега, знао је да је са Мерлином прешао из имагинарног у стварни свет, али му се чинило као да је то ипак био само сан. Ушавши у собу угледа пријатеља како мирно затворених очију лежи у кревету.

-Можда спава - прошапута Милош.

Мерлин отвори очи. Реакција му је била сасвим спонтана као да их је очекивао. Лагано климну главом у знак поздрава. Пружио је оцу руку, а Милоша погладио по глави. Само је у једном тренутку намигнуо стављајући до знања дечаку да је све у реду.

Посета је заиста трајала смо пет минута.

-Желим Вам брзи опоравак - рече отац на растанку – свратите ако опет долазите у наш град.

Мерлин је само ћутећи климнуо главом пратећи их погледом док су излазили из собе.

-Ако се поново појави у нашем граду можеш слободно да му помажеш и дружиш са њим - рече отац.

Милош га погледа, знао је да ће се то расположење променити за који дан, али знао је и оно што је за оца било непознато, са Мерлином ће се веома често сретати у стварном и имагинарном свету.